

MIKE HASSEL

KOSOVO

DRUMUL GOLGOTEI

NEMIRA

De același autor,
la Editura Nemira au apărut:

PENTRU BANI, ÎNAINTE!
(nr. 38, 1996)

SPAIMĂ ȘI MOARTE ÎN TRANSNISTRIA
(nr. 40, 1996)

MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO
(nr. 41, 1996)

CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT
(nr. 46, 1997)

ORDON: UCIDE-ȚI APROAPELE!
(nr. 50, 1998)

CONSPIRAȚIA SFÂRȘITULUI LUMII
(nr. 54, 1999)

Mike Hassel

KOSOVO – DRUMUL GOLGOTEI

Traducere din limba germană de Sorin Petrescu

NEMIRA
1999

Coperta colecției: RĂZVAN LUSCOV

MIKE HASSEL
KOSOVO, WEG DER GOLGOTA

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București
Telefax: 314.21.22, 314.21.26
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

ISBN 973-569-378-x

Unchiului meu, pentru care Golgota a însemnat Muntele lui Sisif...

...Cei doi giganți, CIA și KGB, poartă războiul rece în stilul lor caracteristic: împărțirea lumii în focare de război, susținute de formațiuni paramilitare create și finanțate de cele două servicii secrete. America Latină revine CIA, care a înființat Rețeaua Condor, în timp ce Asia și Africa sunt domeniile KGB, părintele Rețelei Kandelabru.

Rețeaua Condor cuprinde: Mano Blanco – în Mexic, Cobra – în Honduras, Anseguat – în Guatemala, Orden – în Salvador, MAS – în Columbia, Los Novios de la Muerte – în Bolivia, Patria y Liberdad – în Chile, AAA – în Argentina, Comandourile Morții – în Brazilia, Tontos Macoutes – în Haiti.

Rețeaua Kandelabru cuprinde: Executive Outcome – în Africa de Sud, Novo Frente – în Mozambic, MEL – în Namibia, Divizia HIV (soldați infestați cu virusul HIV, care „luptă" prin violuri) – în Congo, AUM – în Japonia, Myia – în Afghanistan, Mujahi – în India (Cașmir).

Numele de cod al acestor organizații paramilitare: ȘCOALA UCIGAȘILOR.

(Fragment din Documentul AN 0246/0414-B24, din Arhivele Departamentului Securității RSR)

I

ŞCOALA UCIGAŞILOR

Colosul se prăbuşeşte la pământ şi încearcă să geamă, dar din gâtul lui, mai uscat ca albia unui râu secat încă din precambrian, nu iese decât un gâjâit ilar. Priveşte a mia oară ceasul micuţului computer încastrat în „centura morţii", cu care este înfăşurat, şi-şi mişcă burta în valuri, încercând să-l înşele. Inutil. Micuţul computer continuă să înregistreze timpi morţi, şi Colosului nu i-au mai rămas decât cinci minute până la explozie. Aleargă de douăzeci de ore şi are timp de graţie de numai o oră pentru a se odihni. Dacă-l depăşeşte, diabolica maşinărie declanşează explozia care-l poate transforma într-un nisip mai fin decât cel în care e prăbuşit acum.

O clipă este tentat să-şi desfacă centura şi să dea cu ea de-a azvârlita, dar avertismentul „inginerului" şcolii îl potoleşte: computerul uită de numărătoare şi declanşează mecanismul. Se ridică cu greu. În mintea lui, de altfel destul de puţină, blestemele se înghesuie ca un sobor de preoţi la un film porno. Continuă să alerge pentru a opri ceasul infernal. Nu mai are mult. Gândul că va da din nou ochii cu maiorul Pavlovici şi-i v-a putea împărtăşi măcar câteva dintre blestemele alese cu grijă îi dă puteri sporite.

De când a fost paraşutat în junglă, de la zece mii de metri, în urmă cu douăzeci de ore, cu optzeci de kilograme de material repartizat pe stomac şi pe spate, n-a mâncat decât melci şi şerpi fripţi cu sare. Apa s-a terminat destul de repede şi, deşi a băut din toate băltoacele scârboase întâlnite în drum, ar fi gata să ofere jumătate din salariu pentru o singură sticlă de

bere rece. În timp ce aleargă, imaginea sticlei brumării îl chinuie mai rău decât greutatea pe care trebuie s-o care. Îl mângâie gândul că noi, ceilalţi, paraşutaţi ca şi el în diferite puncte, am putea fi de mult oale şi ulcele.

Îşi roteşte unicul său ochi asemenea unei antene radar şi, după ce-şi consultă minuscula hartă digitală, schimbă direcţia. Este un expert în orientare – ne-a dovedit-o de fiecare dată în luptele la care am participat împreună.

Soarele îl bate drept în creştetul chilug. Îşi pune casca de oţel care, deşi căptuşită, îl frige şi mai şi. Nu poate risca, totuşi, un leşin. Când, după ultimul pâlc de copaci, îi apare în faţă tabăra camuflată, dă drumul unui răget care pune pe fugă o turmă de bivoli ce păşteau paşnici prin preajmă. Îl vede de departe pe maiorul Pavlovici, care stă cu picioarele răşchirate şi cu mâinile la spate, rânjind spre el ca un doctor ginecolog la un transsexual.

Colosul uită de oboseală, tropotind cu sârg către cel care îi pare a fi chiar diavolul în persoană. Între timp, cumpăneşte între două soluţii: ori să descarce arma în arătarea care-l înfruntă cu rânjetul ei scârbos, ori să se dea mare şi să pară că tocmai a sosit dintr-o excursie organizată de un grup filantropic pentru copiii handicapaţi. Alege, totuşi, o a treia variantă. Ajuns lângă maior, îl prinde pe neaşteptate în braţe, de parcă tocmai îşi întâlnise iubita părăsită de câţiva ani.

Maiorul e luat prin surprindere. Primeşte în faţă răsuflarea împuţită a Colosului şi nu ştie cum să procedeze. Îl lămureşte tot uriaşul, care continuă să-l strângă în braţele sale de fier:

— Ce-aţi spune, domnule maior, dac-am muri împreună? Cred că rahatul ăla de ceas tocmai numără ultimul minut. Ar trebui să ne mişcăm un pic, ca să-l facem să se oprească.

Colosul îl învârteşte pe maior într-un dans ameţitor, continuând să fredoneze o melodie inventată *ad-hoc*. Pavlovici are braţe tari, şi nici forţa Colosului nu mai e a unuia proaspăt sculat din somn, aşa că reuşeşte să îngaime:

— Dobitocule! Dacă nu te opreşti în clipa asta…

— Vă e frică de moarte, domnule maior? grohăie Colosul, continuând să-l poarte pe aripile valsului nemuritor. Nu e un exemplu bun pentru soldații din subordine. Un comandant...

Dar nu mai apucă să termine. Genunchiul maiorului îi găsește punctul nevralgic, și uriașul cade fulgerător. E preluat de „inginer“, care-și aștepta rândul la vals și care îi deschide rapid centura cu cheița-minune.

— Patru minute și treizeci și trei de secunde! anunță el, grăbindu-se să consemneze datele într-un carnețel cu coperte negre.

— Puteam să mai facem un tur, domnule maior! apreciază Colosul, adunându-se de pe jos. Sau v-ați completat carnețelul de bal?

Aici nu greșește prea mult. Carnețelul este completat de Otto Mazzeppa, urmat, la scurt timp, de mine și de Fachir. Cu toate acestea, Colosul nu a fost primul. I-a luat-o înainte Sara Lipovicz. Toate ca toate, dar să fii întrecut de-o femeie, iată ceva de neconceput pentru soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon, poreclit Colosul.

— A trișat! Sunt sigur că a trișat! Otreapa asta nici în pat nu poate să fie prima, dar la un antrenament de genul ăsta?! Ia zi, urlă el către „inginer“, te-a mituit cu oarece satisfacții sexuale ca s-o treci înainte? Sunt mai puternic decât un elefant și mai iute decât un ghepard!

— N-am de gând să fac din voi gheparzi! îl oprește maiorul. Cel mai bine vi s-ar potrivi denumirea de hiene.

— Himen să-i spuneți putorii ăleia care v-a amețit pe toți cu fofoloanca ei! zbiară Colosul, neatent la fonetica locului.

Maiorul rânjește din nou, punându-și la lucru cicatricea care-i străbate tot obrazul drept:

— Hienele sunt mai ale dracului decât gheparzii. Ba le mănâncă ăstora chiar și puii, fără să fie atacate. Și știți de ce? Pentru că, dacă un ghepard și-ar pierde fie și o singură gheară, n-ar mai fi bun de vânătoare și ar muri de foame. Voi trebuie să fiți hiene, fiindcă un lucru e sigur: cei cu care vă veți bate sunt gheparzi.

— Iată-ne şi zoologi, pufneşte Colosul cu dispreţ, căutând cu asiduitate în curul vieţuitoarelor savanei! Asta-mi aminteşte de bietul taică-meu care-i halea maică-mii toate plantele din ghivece, pe motiv că vrea să studieze efectele fotosintezei.

— Nu încetez să mă mir de câte cuvinte noi ai învăţat! zic eu, inaugurând bidonaşul cu votcă oferit de maior.

Colosul îmi smulge obiectul, aruncându-mi o privire rea.

— Să fie din cauză că mi-am schimbat creierul[1]?

— Gata, potoliţi-vă! strigă maiorul. Consider misiunea îndeplinită cu succes. Ordinea nu contează... chiar dacă prima a fost o femeie! adaugă el, privind maliţios către Colos. Acum, năniţă, iar la sculare, rapoartele. Cred că aveţi ce povesti. Program de voie douăsprezece ore!

Pavlovici mai scormoneşte pământul prin partea locului vreo câteva minute, în aşteptarea unei replici, dar, în cele din urmă, dă să se retragă dezamăgit. Am avea, desigur, multe să-i spunem, dar regulamentul militar, fie el şi unul al mercenarilor, interzice, în bună măsură, formulele de adresare pe care am vrea să le folosim. Numai Andar Prajepa ridică două degete uscate, ca nişte cârlige de rufe din epoca bronzului.

— Dă-i drumul, Fachirule, zice maiorul, simţindu-şi speranţele renăscând. Nu e nevoie să ridici caraba, nu suntem la şcoală.

— Domnule maior, cer dormitor separat!

Pavlovici se scobeşte în urechi, examinând, intrigat, mizeria depusă pe degetul său bont.

— Fii mai explicit! Dacă e încă una dintre măgăriile voastre, îţi pot spune de pe-acum că vei avea asigurat un dormitor cu totul separat, în carceră.

— Soldatul Sheldon pute! trâmbiţează indianul. Poluează aerul ca un hoit de mamut uitat la soare.

Instantaneu, Colosul rămâne cu bidonaşul suspendat la jumătatea drumului spre gură, de parcă pozează unui pictor pentru tabloul vieţii sale: „Peisaj antediluvian cu votcă". Ieşită

[1] Aluzie la operaţia de „spălare a creierului", la care a fost supus de arabi, cu concursul nemijlocit al lui Florin Zamfir. Vezi *Conspiraţia sfârşitului lumii*, de acelaşi autor (n. trad.).

din baracă, Sara prinde ultimele cuvinte ale indianului şi nu scapă ocazia să mai pună şi ea un vreasc pe foc:

— Pe lângă asta, are şi un stomac mai bogat în gaze decât orice zăcământ din Siberia!

— Şi la ce vă aşteptaţi? o întrerupe, nervos, maiorul. Să chem un specialist în protecţia mediului? Aruncaţi-l într-un lac, cu un bolovan legat de picioare, şi lăsaţi-l acolo să dospească.

Face stânga-mprejur, părăsind zona, în căutare de teritorii mai bune şi mai sigure. „Inginerul" culege centurile şi-l urmează supus. Nu are de gând să fie obiectul caznelor la care am vrea să-l supunem.

Colosul nu reacţionează imediat. Goleşte, pe îndelete, bidonaşul, după care i-l aruncă lui Otto.

— Neamţule, tu eşti cel mai zdravăn de prin partea locului. Fă un gest creştinesc şi umple recipientul. Cât despre tine, adaugă el, întorcându-se spre Sara şi dându-l uitării pe indian, mă întreb un singur lucru: Ce cauţi tu aici? Doar în două locuri îi este permis unei femei să-şi ducă viaţa – în pat sau în bucătărie.

— De unde ştii că sùnt femeie? replică Sara, zâmbind. Nu cred că deţii informaţii sigure despre ce port eu între picioare.

— Să facem un pariu! se grăbeşte Colosul cu propunerea, intuind o ocazie neaşteptată. Pun o sută de dolari la bătaie. Dacă o ai ca toate femeile, ai câştigat.

— Şi dacă nu?

— Atunci, se cheamă că ai pierdut!

— Fii sincer, Frederick, fac eu pe moderatorul, ce-ai prefera? Să câştigi, sau să pierzi?

— Tu nu te băga, Florine, cu tine o să am o discuţie separată, pe un pariu anume, despre care pot să-ţi spun de pe-acum că-l voi câştiga. Ei? Te-ai hotărât, Sara? Îţi dai sau nu nădragii jos?

Fachirul şi cu mine stăm deja cu ochii holbaţi, pregătiţi să nu pierdem nimic. Chiar şi Otto, despre care ştim cu toţii că e pederast, s-a oprit în drum.

— Dacă eşti atât de interesat, îţi propun altceva, o întoarce Sara. Să facem un pocher pe dezbrăcatelea. Cu tot cu banii pe care-i avem prin buzunare.

Suntem după o grămadă de ore de marş forţat, timp în care am trecut prin toate chinurile iadului, dar propunerea Sarei ne face să uităm de oboseală. Jocul e cu atât mai tentant, cu cât nimeni dintre noi nu ştie câţi bani are celălalt asupra lui. Colosul îşi îndreaptă statura masivă şi scoate o idee la aer:

— De acord! Dar încă ceva... Dacă pierzi şi se dovedeşte că eşti femeie, mă laşi şi pe mine o dată!

Sara însă vrea să afle toate aspectele.

— Şi dacă pierzi tu, şi se dovedeşte că eşti bărbat? Îl lăsăm pe Otto să ţi-o pună?

— Otto n-are ce căuta în chestia asta. Nu, o să te las pe tine să mi-o pui! găseşte Colosul soluţia, în căutarea unui câştig cât de mic, oricât de nefavorabilă i-ar fi situaţia.

— Hai să nu transformăm totul într-o chestie atât de banală, intervine Otto. Să ne oprim doar la pocher.

— Tu vezi-ţi de dosurile tale! se stropşeşte Colosul, strângându-şi instinctiv anusul.

— Are dreptate Otto, să lăsăm cele lumeşti! sare şi Fachirul, în opinia căruia pocherul făcea parte, probabil, din îndeletnicirile spirituale ale omenirii.

Colosul rămâne singur pe poziţie, fără drept de veto. Nu trecem, totuşi, la fapte, până când nu ne înfruptăm cu friptură rece şi fructe. Dintr-o ladă de aluminiu, Otto dă la iveală două sticle de Smirnoff. Este un bun camarad, căruia nici noi nu-i scoatem ochii în ceea ce priveşte preferinţele lui pidosnice. Cât timp nu suntem pe gustul lui, toate-s în regulă.

Ne aflăm de patru săptămâni în savană, pe malul unui afluent al fluviului Orange, în Africa de Sud. La mică distanţă, se ridică masivii din Munţii Scorpiei. Tabăra noastră e atât de bine camuflată, încât nici cel mai sofisticat satelit nu o poate depista. Pregătirea de gradul patru[1] la care suntem supuşi i-a selectat pe mulţi. Doar cinci plutoane, printre care şi al nostru,

---

[1] În tactica mercenariatului, este cea mai dură formă de pregătire şi instrucţie (n. trad.).

au primit „viză“ pentru misiunea „Kosovo“. Aşteptăm cu toţii înfriguraţi să treacă şi ultimele două zile, după care vom redeveni cărăuşii morţii.

Colosul îşi şterge îndelung mâinile de uniforma cafenie, mai soioasă decât un râu colector din subteranele Parisului. Ochiul lui ciclopic aruncă priviri iscoditoare. Orbita sângerie, amintirea din Cambodgea, pare infinit mai umană. Este atât de hidos, încât l-ar face până şi pe un crocodil pervers să aibă coşmaruri în nopţile cu lună plină. De altfel, un hipopotam rătăcit prin zonă scoate un zbieret înfricoşător şi dispare în apele râului, bântuit de intenţii sinucigaşe. Sara şi-a terminat şi ea porţia şi aprinde o ţigară subţire de foi. Bricheta sa de aur, care are gravată steaua lui David, ne deschide apetitul de joc.

— Că veni vorba, porneşte Colosul negocierile, deşi nimeni nu spusese nimic, mizăm doar pe banii din buzunar sau pe tot?

— Numai pe bani, îl tempereazā Sara. N-am chef să dau peste cine ştie ce aiureli sexuale pe care le păstrezi în uniformă.

Fachirul scoate un pachet de cărţi, făcându-ne să cotcodăcim ca nişte cloşti care stau la coadă la ouă. Indianul îşi merită porecla, mai ales de când ne-a delectat cu câteva scamatorii. Nici oferta Colosului nu e primită cu mai mult entuziasm: are prostul obicei de a face semne pe spatele cărţilor, pe care, cu ochiul lui de vultur, le poate detecta de la zece metri.

— Dă fuga la Johannesburg şi cumpără un pachet nou! se oţărăşte uriaşul, făcând pe simandicosul.

Nu e nevoie să străbatem toată Africa de Sud. Ne salvează acelaşi Otto. În lada lui găseşti de toate. Dacă scotoceşti bine, e de părere Colosul, ai putea descoperi un bărbat gonflabil. Îi acceptăm cu toţii, tacit, corectitudinea de neamţ până în călcâie, deşi asta ne cam şifonează orgoliile. Pachetul sigilat trece din mână în mână. Este mirosit, pipăit şi studiat pe îndelete. Vreo câteva minute, părem o echipă de arheologi adânciţi în studierea unei bucăţi de rahat de ihtiozaur, descoperite după îndelungi săpături. O dată declaraţi satisfăcuţi, pachetul îşi pierde virginitatea, iar cărţile de joc îşi încep turneul electoral.

Sara pare expertă într-o nemaiîntâlnită cabală a pocherului. Treptat, ne uşurează de obiectele de îmbrăcăminte, transfor-

mându-ne într-o echipă de poloiști care pozează pentru fotografia de promoție. Sunt atât de ghinionist, că-mi vine să-mi înghit ciorapii, pe care, de altfel, îi pierd o mână mai târziu. Colosul mai are pe el doar o pereche de izmene, de care s-ar rușina și un boschetar, și o șosetă prin care îi putem număra degetele negre, cu unghiile încarnate. Toată lumea e sigură că-și ține banii în „buzunarul" din cel mai intim loc. Fachirul și cu mine ne arătăm deja coastele. În schimb, Otto, care, după o malarie contractată în Zair – pe când lupta în Legiunea Străină –, suferă de frig, își scoate cel de-al patrulea maiou din cele șase pe care le poartă permanent sub bluzon.

— A intrat frica-n tine! e de părere Colosul, aruncându-i cărțile Sarei. Ţí-e teamă că o să-ți vedem podoaba și o să ne minunăm.

— Să vă minunați? întrebă Sara, într-o doară. Doar n-o să mă faceți să cred că n-ați mai văzut o păsărică în viața voastră.

— Ba cum să nu! se grăbește Colosul să îndepărteze bănuiala cea necurată. Pot să ți-o și descriu. Numai că la tine trebuie să fie altceva. Dacă pe bărbații voștri îi scurtează la naștere de pielea de prisos, mă întreb ce le fac femeilor. Nu mai departe de anul trecut, bântuiam prin junglele Ruandei. Eram în slujba unui negrotei care dădea impresia că nu știe cu exactitate ce anume vrea. Când înaintam și omoram o grămadă de gorobeți dintr-un trib inamic, când ne întorceam și-i luam la rost pe tipii din tribul pe care-l apăram. Cert e că am găsit cu greu un moment de odihnă, în care să ne amintim că se copsese vremea unei întâlniri cu o muiere. Am plătit un băștinaș care-și păștea rinocerii prin apropiere, și tipul ne-a procurat, cât ai zice pește, o negresă autentică, vreau să spun, luată atunci dintr-o poză ca alea din atlasele despre viața sălbatică. Era îmbrăcată cu cele mai bizare chestii, încât a trebuit să aflăm de la băștinaș cum se procedează ca să i le scoatem. Cu cerceii din ureche și din nas, și cu doagele din jurul gâtului ne-am împăcat noi cum ne-am împăcat, dar când a fost să-i scoatem chiloții din nuiele, am rămas ca la dentist. Credeți-mă, prieteni, din podoaba ei, mai împădurită decât o plantație de cocotieri, ieșea un fel de tub pictat cu cele mai neverosimile scene de vânătoare! Asta a

fost de natură să ne mai tempereze elanul de cerbi la vremea boncăluitului, însă eu aş fi regulat şi o mină antitanc, într-atât eram de plin. L-am întrebat pe băştinaş dacă nu cumva e vorba de scula unui megieş uitată la locul faptei, iar ăsta s-a pierdut atât de mult în detalii, în timp ce-mi explica, încât era să-şi frângă mâinile. În fine, am putut pricepe că partea bărbătească, care pârţâia prin zonă, avea pendulele atât de lungi şi subţiri, că le trebuia un ghidaj special pentru a lucra la standarde normale.

Colosul simte că plesneşte. Cei trei popi pe care a reuşit să-i adune la un loc sunt învinşi de chinta Sarei. Îşi exprimă nemulţumirea în expresii de-a dreptul tribale, învăţate, pesemne, la vremea în care alerga după negrese cu tub genital. Spre deplina noastră uimire, îşi scoate izmenele, dezvăluind podoabele bărbăţiei sale. Avem de ce ne minuna. Când l-a creat, Dumnezeu a uitat mâna pe buton. În acelaşi timp, ne dăm seama că nu-şi mai ţine banii lipiţi de buci. Cu siguranţă îi are la gleznă, acoperiţi de şoseta împuţită de care nu s-ar atinge nici o spălătoreasă din Ougadougu.

Izmenele Colosului nu-i fac cea mai bună impresie Sarei, care le culege, scârbită, cu cuţitul ei de luptă, azvârlindu-le într-un copac. Nici maimuţele, care-şi făceau siesta pe ramuri, nu dau semne de bucurie. Latră şi ţipă ca nişte călugăriţe într-un sex-shop.

În mod surprinzător, următoarele trei mâini aparţin Colosului, care e din nou pregătit pentru trecerea în revistă. Pare şi el uimit: întâia oară în viaţa lui câştigă fără să trişeze! În schimb, Fachirul şi cu mine am pierdut tot. Mă felicit că i-am trimis Lianei[1], exact cu o zi înainte, avansul încasat pe contract.

Colosul şi Sara dau impresia că au pus de-o coaliţie secretă. Otto e singura victimă care a rămas îmbrăcată, iar cei doi se întrec să-l înveţe cum se face strip-tease. Neamţul tremură tot, dar nu de nervi sau de emoţie, ci din cauza sechelelor de friguri negre, care-l vor însoţi toată viaţa. Când Sara şi Colosul rămân singuri în joc, hotărăsc să se oprească, dând noi aripi ideii de alianţă tacită stabilită între ei. N-au câştigat prea mulţi bani,

[1] Soţia lui Florin Zamfir. Vezi *Pentru bani, înainte!* şi următoarele de acelaşi autor (n. trad.).

dar, cel puțin, în ceea ce-l privește pe Colos, numai și faptul că nu și i-a pierdut pe-ai lui reprezintă un mare câștig. Mobilul de la începutul jocului a dispărut complet. Sara se îndreaptă spre dușuri, dar înainte îl fixează cu degetul pe Fachir.

— Dacă încerci să te mai holbezi iarăși prin cine știe ce găurică, o să am grijă să-ți procur una la purtător.

Spre a fi mai convingătoare, își agită pumnalul, de care nu se desparte nici în somn. Ai putea oricând să crezi că e un fel de mână artificială, care, cu timpul, a înlocuit cârligul piratesc. Fachirul face ochii mari și, dacă i-ai schimba decorul, ai putea oricând să-l confunzi cu un călugăr franciscan hotărât să se lase flagelat de necredincioși.

— Are dreptate! sare și Colosul la fileu. Încerci tot timpul s-o hipnotizezi cu scamatoriile tale yoghine, doar-doar ți-o cădea direct în poală! Dacă Otto ar proceda la fel cu tine, ți-ar conveni?

Spiritul de dreptate i se potrivește Colosului ca o pereche de ochelari de soare unei vaci. De la o vreme însă se simte bântuit de un fel de boală moralizatoare. Evident, el iese din ecuație.

— Mâncați rahat! strigă indianul și, după tonul vocii, nu pare să emită o concluzie, ci un îndemn.

Se așează cu capul în jos și cu picioarele îndreptate spre cer, în poziția lui preferată de relaxare. E instructorul nostru de yoga și ne-a învățat o mulțime de șmecherii. De altfel, Andar Prajepa este curtat de o mulțime de organizații paramilitare, ba chiar de armate regulate. A fost instructor al trupelor de cercetași ale armatei naționale indiene, iar mulțumită tehnicilor de hipnoză, pe care le posedă la perfecție, și anchetator al prizonierilor din războaiele la care a participat împotriva Pakistanului. Avea în față o carieră strălucită, doar că încălcase codul Pranajana, iar organizația ocultă a hindușilor, al cărei ucenic fusese, îl pusese pe lista neagră. Nu l-a crezut nimeni când a spus că niște unde telepatice îl caută prin întreaga lume pentru a-l determina să se autoextermine, până când nu ne-a demonstrat pe viu ce va să zică asta, făcând un leu să-i urmeze poruncile, mai ceva ca un câine plimbat pe la cele mai înalte

şcoli de dresaj. De la întâmplarea aceea, îl priveam toţi cu respect, iar Colosul murmura, adeseori, o rugăciune învăţată de la un vraci, care, susţinea el, te ferea de spiritele rele.

Dar nu numai Andar, ci şi fiecare dintre noi este, la rândul lui, instructor. Colosul este expert în arme şi explozibili; Otto, în transmisiuni şi computere personale, iar eu îi învăţ elemente de tae-kwan-do.

Cel mai greu ne-a fost să o acceptăm pe Sara. Fosta agentă Mossad, pusă la „saramură" după ce lucrase doi ani sub acoperire într-o reţea teroristă arabă, era specialistă în manipulare prin schimbarea dovezilor. Mai concret, putea face un cimitir să arate ca o discotecă. Nici unul dintre noi nu prea înţelegea la ce ne putea folosi trucul ăsta, dar nici nu ne omoram să aflăm. Avem încredere deplină în maiorul Pavlovici care, atunci când pregăteşte o celulă de luptă pentru misiune, întrece în meticulozitate şi un ceasornicar cu o pădure de arbori genealogici în spate.

Ne retragem în cuibare, iar somnul trece la treabă, ca un harnic secerător la vremea recoltei. Când ne trezim, noaptea este aidoma unei pânze de doliu sfâşiate de moştenitorii grăbiţi să deschidă testamentul. Ne verificăm armele, în timp ce maiorul Pavlovici ne repetă sec obiectivul ultimului examen: cucerirea statului-major „inamic", plasat pe un versant al Munţilor Scorpiei. Pentru un mercenar, oricât de bine pregătit ar fi, perioada de instrucţie nu este numai obligatorie, ci şi necesară, deşi, în aşteptarea luptei, timpul de antrenament pare un marfar leneş şi plictisitor de lung.

Când suntem gata, maiorul ne mai trece o dată în revistă şi se asigură de fiecare detaliu. Luptăm de mult, de foarte mult timp împreună, dar, de fiecare dată, e ca la început. Cine îşi închipuie că un mercenar este doar o maşină de ucis se înşeală profund. Mercenariatul este o profesie ca oricare alta, dar, dacă nu-i cunoşti regulile şi nu-ţi însuşeşti deprinderile specifice, rişti să fi concediat de primul glonţ rătăcit sau de vreun pumnal aflat cu treburi prin preajmă.

Maimuţele încep să se agite, semn că soarele se află în spatele uşii. Colosul scoate blindatul uşor din groapa de camuflaj

şi-i verifică motorul silenţios. Cu ajutorul nostru, Sara îndepărtează toate urmele care ar putea face pe cineva să creadă că acolo a fost o tabără instalată de oameni. Nu e uitat nici cel mai mic amănunt. Chiar şi un băştinaş ar fi convins că nu e decât locul preferat al unei familii de lei, hotărâtă să se conformeze, fără crâcnire, teoriilor darwiniste. De altfel, deşi are coordonatele exacte, elicopterul trimis după Pavlovici se roteşte pe deasupra noastră, ca un vultur în căutarea unui cabinet oftalmologic.

Maiorul va urmări, alături de ceilalţi comandanţi, performanţele noastre, în funcţie de care va da viza „buni pentru Kosovo". Ne îngrămădim în transportator, unde facem o verificare a staţiilor de transmisie. Receptorul e asemenea unei urechelniţe moarte la datorie, iar microfonul este o adaptare modernă a laringofonului folosit de germani în ultimul război mondial. Colosul crede că astfel poţi verifica şi dacă cineva bea votcă sau se spală cu periuţa de dinţi.

— Dar tu de unde ştii cum arată o periuţă de dinţi? se trezeşte întrebând Sara.

— Am dat peste una în buzunarele lui Otto, o lămureşte Colosul, fără să se arate ofuscat. Asta, în caz că nu o foloseşte la curăţatul găoazelor cu care-şi face treaba.

Uriaşul schimbă tot timpul traseul blindatului, descriind unghiuri şi curbe care de care mai sofisticate, cu toate că oglinda deformatoare de imagine GU-11, instalată în faţă, face vehiculul aproape nedetectabil. E ultima invenţie în materie de luptă terestră, şi faptul că ea aparţine românilor l-a pus pe jar pe Pavlovici, care, cu excepţia mea, nu-i prea înghite. Cum a ajuns o bijuterie ca GU-11 în posesia noastră, asta este altceva. Un lucru e sigur: Direcţia de Informaţii a armatei române nu a reuşit nici până astăzi să dea de urma unei defecţiuni care a transformat traficul cu arme într-un joc de interese majore pe plan internaţional.

— O să ne batem în colivia asta vreo şase ore, aşa încât n-ar fi rău să deschidem cutia cu snoave! propune Colosul, care ştie foarte bine că ora poveştilor e rudă foarte bună cu ora votcii.

— Cui crezi că-i arde de povești, când stăm chirciți ca-n burta mamei? i-o tai eu, înghiontindu-l pe Fachir, care, cu toate că e slab ca un șarpe operat de apendicită, are un fund de episcop.

— Să nu-mi spui că și tu ai avut o mamă! grohăie uriașul, asudând la manete.

— Toți ne-am născut din întâlnirea nefericită dintre un spermatozoid și un ovul, ne învață Otto.

— Ba tu te-ai născut din întâlnirea dintre un spermatozoid și un cur! urlă Colosul, dând fericit din labe. În ceea ce mă privește, eu nu cred în povestea cu barza. E mai ușor să cred că am fost conceput în laborator. Chiar și bătrânu' meu, când scormonea după mine, ca să-mi aplice una dintre corecțiile lui zilnice, îmi striga: „Și când te gândești că ai fost mai întâi în mine, și că aș fi putut rezolva problema ta foarte simplu, dacă aș fi avut bani de-un prezervativ."

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai urla așa! zice Otto. Microfoanele noastre sunt concepute pentru șoapte.

— Poate chiar pentru șoapte de dragoste! plusează Colosul. Spune-mi, Sara, n-ai vrea să ne plimbăm de mână, într-o noapte cu lună plină, pe malul unui lac?

— Ba da, cu condiția ca pe malul lacului să fie un teren minat în care să calci!

— Mă iubești, așadar! zbiară Colosul, băgându-ne iarăși urechile în suferință. Știam eu că-ți plac bărbații chipeși și viteji. Dacă n-ar fi puturoșii ăștia cu noi, am putea încerca o fantezie sexuală, în timp ce eu conduc. La urmă, schimbăm locurile și o luăm de la început. Nici nu-ți trece prin minte câte se pot face într-un transportor blindat.

— Am tras-o, la ordin, și cu cei mai împuțiți arăboi, ca să-i fac să cânte, dar, martor mi-e Satana, n-aș face-o cu tine nici dacă mi-ar da ordin stăpânul lumii! îl liniștește Sara.

— Așa sunteți toate la început, salvează Colosul situația. După aia, nu mai pot scăpa de voi.

Otto face oficiile de gazdă și ne îndeamnă cu o nouă sticlă. Colosul pomenește, în treacăt, de agenții de circulație care

aşteaptă în colţul străzii cu fiola pregătită, după care trage un gât sănătos.

— O sticlă şi o păsărică bună, iată armele care-l fac pe un mercenar invincibil! comentează el, cu adresă exactă.

— Pentru tine, sexul e ca o tragere în poligon, observă Fachirul.

— Chiar, indianule, ce-ar fi să ne povesteşti una dintre aventurile tale într-ale Kama-Sutrei? Am înţeles că voi o faceţi după un soi de regulament mai drastic decât orice regulament militar!

— A face dragoste e o artă, zice Fachirul, ai cărui ochi scapără când priveşte spre Sara. Ca să ajungi pe culmile Nirvanei, trebuie să urci cu răbdare muntele lui Venus, de unde să te prăbuşeşti în abisul Venerei.

— Cotcodăceşti ca o găină beată... bla-bla, bla-bla... Pune-ne în faţa unei situaţii concrete, îl cheamă Colosul la ordine. Sau te ruşinezi pentru că sunt dame de faţă?

— Uite ce e, Frederick, zice Sara, pentru că tot nu-ţi pot proiecta un film porno, o să-ţi fac un rezumat. Tu vezi să nu greşeşti drumul. Ar fi păcat să o zbârcim tocmai la final.

Povestea care urmează e una obişnuită pentru oameni ca noi. Sara devenise agent secret Mossad printr-o întâmplare. Până la cincisprezece ani dusese o viaţă normală, într-o familie de evrei polonezi, emigraţi în Israel, supunându-se rigorilor tradiţiei de familie, alături de încă o soră şi trei fraţi. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în Ierusalim, însă tatăl, orbit de avantajele oferite colonilor, a acceptat să se mute în Fâşia Gaza. Dar Dumnezeu i-a oprit la graniţă, iar familia Lipovicz a devenit o piesă dintr-un joc de puzzle care nu avea să se mai isprăvească niciodată. Sara s-a îndrăgostit de tânărul palestinian Zaher. Ca mai întotdeauna, normele familiale i-au făcut pe cei doi să se revolte, căsătorindu-se în taină. În seara în care s-au hotărât să fugă în Egipt, Zaher a plecat să împrumute nişte bani de la un prieten. L-au găsit peste o săptămână, când canalul în care fusese aruncat a refulat la prima ploaie torenţială. Fraţii Sarei au fost anchetaţi, dar nu s-a găsit nici o probă împotriva lor. În Gaza însă dreptatea nu-şi face culcuş în balanţa

doamnei-legate-la-ochi. Sara a fost răpită și a rămas dispărută pentru totdeauna. N-au ucis-o, pentru că nu pe ea voiau să se răzbune. A fost trimisă într-o tabără specială de pregătire a teroriștilor palestinieni, dar înainte i s-a tatuat pe brațul drept chipul lui Zaher. Sara nu a putut rezista șocurilor. Ajutată de droguri special pregătite, a adoptat o nouă personalitate. Palestinienii nu și-au bătut joc de ea, iar noua Sara s-a îndrăgostit iarăși. Doar că tânărul Selim era agent Mossad aflat sub acoperire. Pentru Sara însă schimbările și răsturnările de situație nu mai reprezentau de mult o noutate. Ajunsese la stadiul unei acceptări stoice, comune oricărei depersonalizări. După doi ani în care a contribuit la demascarea și lichidarea câtorva importante rețele arabe, Selim a fost demascat dintr-o greșeală a serviciilor secrete britanice. Palestinienii au obligat-o pe Sara să-l execute cu un glonț în ceafă, nu înainte de-a i se tatua și pe celălalt braț chipul lui neasemuit de frumos. Pe ea, tot nu au ucis-o. În schimb, au transformat-o în târfa lor. La nici două luni, tabăra teroriștilor a fost bombardată, și singura care a scăpat cu viață a fost Sara. Au găsit-o dezbrăcată și murdară, legată de un lanț lung, într-un adăpost săpat sub pământ. Era într-o stare de semisălbăticie și, cu toate tratamentele urmate, Sara nu și-a mai revenit complet niciodată.

— Mai ai destule locuri în care ai putea să-ți tatuezi și muianul meu! conchide Colosul, dovedindu-se, ca întotdeauna, total nesimțitor la ceea ce li se întâmplă celorlalți.

— Pentru asta, mai întâi trebuie să mori! îi amintește Sara.

— Ba trebuie, mai întâi, să ne trosnim! o corectează Colosul, care a reținut din toată povestea doar ce-l interesa în mod deosebit.

— Fratele meu, intervine Fachirul, sunt lucruri pe care trebuie să le respecți în viață, indiferent că ești o bestie sau un călugăr.

— Nu sunt fratele tău! punctează Colosul, virând brusc frumusețea de blindat. Bătrânul a fost îndeajuns de deștept ca, după minunata mea apariție pe lume, să-și facă vasectomie.

Întinde mâna după sticlă și, când constată că s-a golit, prăvălește asupra noastră o mulțime de calificative, care mai de

care mai convingătoare. În cazul lui Otto, face un ocol interesat, atribuindu-i vorbe alese. Dacă nu mai are lada, neamțul are, în schimb, o raniță tocmai bună să-i țină locul. Completează galeria cu un nou portreț al rusului naturalizat american și ne anunță că, o dată cu asta, vernisajul ia sfârșit.

— Suntem abia la început, o să mai avem nevoie de întăritoare.

— Ești mai atent decât bunică-mea din partea mamei, care, de fiecare dată când vreunul din familie se ducea la budă, îi măsura cu centimetrul ei de croitoreasă hârtia pe care urma s-o folosească! clămpăne Colosul, plescăind din buze. Era atât de econoamă, încât nu a pregetat să scrie la o fabrică de detergenți să-i fie trimis un praf care să curețe respectiva hârtie după folosire, pentru a o putea reintegra în circuit. Bătrânu' meu urla că, în condițiile astea, ar trebui să-și schimbe chiloții de două ori pe zi, dar, cum nu avea decât o singură pereche, era silit să-i poarte la nesfârșit. Când a murit baba, taică-meu a fost la un pas să facă infarct de bucurie. Dezmățul l-a costat o săptămână de internare într-o clinică de dezalcoolizare, și poate c-ar mai fi zăbovit o vreme pe-acolo, dacă tipii n-ar fi constatat că le băuse toate perfuziile din dotare. L-au declarat nevindecabil, chiar și cu riscul de a crea o reputație proastă instituției de binefacere în care își pierdeau timpul.

— Acum, spune-ne și nouă, îl întărâtă Fachirul, care e secretul faptului că nu vrei să te speli niciodată? E o tradiție la voi în familie, sau faci parte dintr-o frăție secretă?

— Ai să te miri, strigă Colosul, dar sunt momente în care mă gândesc serios că ar trebui să mai trag din când în când câte o baie. Poate n-o să crezi, dar medicii au descoperit un fel de boală care face ca pielea mea să se irite la cea mai mică atingere a apei.

— Ești sigur că nu se refereau la ficatul tău?

— Mă rog, se învoiește Colosul, mi-au pus un diagnostic cu o denumire latină, care ar putea însemna orice. Cert e că trebuie să fiu precaut când vine vorba de apă. N-am voie să-mi știrbesc nici un pic capacitatea de luptă.

— Inamicii ar putea să posede câteva măști de gaze supersofisticate, îi atrag eu atenția, și atunci tot efortul tău ar fi inutil.

— Ce-ai zice dacă te-aș lăsa o dată, cu condiția să-ți răzui tot jegul de pe tine? îl iscodește Sara.

Spre surprinderea tuturor, Colosul nu se repede cu răspunsul.

— E o preocupare la care o să mă gândesc. Avantajele și dezavantajele se cer îndelung cumpănite. Totodată, trebuie să mă asigur că posezi toate cele necesare unei astfel de îndeletniciri.

— Dacă ai fi învățat să joci pocher, acum ai fi avizat, îi amintește Otto, cu scrupulozitate nemțească.

Deși e înfofolit în nenumărate flanele și tricouri, pe sub vesta antiglonț, nici măcar o broboană de transpirație nu-și face apariția pe fruntea lui. În schimb, noi asudăm ca niște crocodili chemați la o ședință de saună. Un transportor militar nu are aer condiționat, și dacă unele stomacuri, mai puțin duse la biserică, își fac de cap, atmosfera devine de-a dreptul dramatică. Dar ăsta nu e decât un joc de copil pe lângă ce ne așteaptă.

„Inamicul" e foarte bine camuflat, iar Punctul de Comandă este mobil.

Pe deasupra, în terenul minat peste care trebuie să trecem, o mină din zece este activă, iar celelalte, o dată atinse, emană un fum care ne-ar putea trăda prezența, ba chiar scoate din joc. Ca să nu mai spun că tipii care ne așteaptă au în încărcătorul de manevră câte un cartuș de război. În schimb, nouă nu ni se permite să folosim armele de foc, căci ar fi sinonim cu un eșec: înseamnă să fim reperați. Totuși, n-avem de ce ne plânge, căci meseria noastră e plătită regește și, dacă ai căpătat îndemânarea și cunoștințele necesare, poate deveni chiar plăcută. Cu condiția să-ți placă să apeși pe trăgaci.

Fachirul își consultă harta digitală și compară coordonatele. Pare un căpitan de vas bântuit de gândul pirateriei. Colosul se întoarce pe jumătate și trompetează neliniștit:

— O mai fredonezi mult? Nu intră în obiectivul nostru să ajungem la ocean. Nasul meu îmi spune că ne aflăm în zona de debarcare.

— Ai un nas cu care s-ar mândri și Vishna, îi replică, voios, Fachirul. Trebuie să fie un râuleț în stânga, la ora zece[1]. Te apropii și te oprești.

— S-ar putea să dăm peste niscaiva crocodili, despre care știm că au obiceiuri foarte proaste când e vorba de o discuție intimă cu niște oameni cumsecade.

— Nu e cazul nostru, așa că n-avem de ce ne teme, e de părere Sara.

Colosul pune o frână de șofer de troleibuz lipsit de maniere, scoțându-ne brusc din starea de amorțeală în care ne complăceam.

— N-ai minte nici cât un greiere ras în cap! îl apostrofează Otto, pentru care expresia folosită reprezintă cea mai cruntă înjurătură din viața lui.

Colosul zâmbește cu bunătate și-l ridică pe neamțul ajuns cu capul între picioarele sale.

— Ce vrei să faci? Nu-i frumos. Suntem cu treabă pe-aici, n-am venit să ne dăm în bărci.

Ieșim prin trapele laterale și, înainte de a ne dezmorți oasele, luăm contact rapid cu mediul. Malul sub care a tras transportorul este ideal pentru camuflaj. În nici zece minute, din vehicul nu se mai cunoaște nimic. Sara ne împarte sarcinile, după care ne vedem de treabă. Combinezoanele noastre Ghilles ne fac invizibili chiar și la detectorul cu infraroșii. Doar mirosul animalelor ne poate da de gol și de aceea trebuie să le ocolim cu grijă. Ne aflăm în perimetrul avangardei „inamice“, și orice schimbare bruscă de decor le poate da de gândit băieților care stau de pază. Mai ales că sunt avizați de sosirea noastră.

Până la Statul-Major, situat în Munții Scorpiei, mai e o distanță bunicică, străbătută de obstacole de tot felul – de la capcane primitive la detectoare supersofisticate. Nu departe de noi, se așterne o zonă de pădure umedă. Prin binoclu, disting

[1] Transmitere codificată a poziției, după care punctul dorit e situat în funcție de așezarea cifrelor pe un cadran de ceas (n. trad.).

stratul alunecos de frunze galbene şi roşietice, care se întinde pe sub copacii de la lizieră.

Începe nesuferitul joc al aşteptării. Săpăm rapid gropi individuale şi ne acoperim cu iarba înaltă. Doar două periscoape rămân iţite afară, să scruteze de jur-împrejur. Socotelile noastre dau roade destul de repede. La un moment dat, un „copăcel" se apleacă spre un confrate, cu care are un schimb de informaţii, după cum ne face să credem urechea noastră electronică, la al cărei bâzâit tresărim. Probabil că băieţii stau de câteva zile în aşteptarea noastră şi, plictisiţi, şi-au zis să mai schimbe o părere. O notă proastă pentru ei, iar la genul ăsta de misiune corigenţele nu au ce căuta.

Fachirul şi cu mine ne transformăm în şerpi invitaţi la o recepţie, apropiindu-ne, centimetru cu centimetru, de liziera pădurii. Ajunşi lângă cei doi „copăcei", îi neutralizăm fără zgomot, nefăcând economie la leucoplastul în care-i înfăşurăm ca pe nişte mumii. Otto îşi scoate ordinatorul personal şi transmite, codificat, grupului de observatori poziţia celor doi prizonieri. Nu-i putem căra cu noi, iar dacă i-am lăsa acolo, ar fi haliţi de animalele care-şi fac veacul prin zonă, mai repede decât ar ingurgita un gurmand.

Rapiditatea mesajului este exemplară. Deşi Otto foloseşte un ordinator cuplat la un telefon cu transmisie direcţională, în aceste clipe comandoul nostru devine foarte vulnerabil. Otto îşi strânge sculele şi reluăm înaintarea. De astă dată, dăm un ocol şi intrăm în pădurice pe o cărare făcută de animale. Cercetăm fiecare frunză şi fiecare rămurea care ar putea ascunde o capcană. După cum chiuie şi ţipă păsările şi maimuţele, deducem dacă se întâmplă sau nu ceva deosebit în preajmă. Cât timp acestea-şi înşiră poveşti de dragoste sau îşi cheamă confraţii la ospăţ, totul e în regulă.

Pe neaşteptate, Colosul apucă o cracă şi o aruncă în faţa Fachirului. Din pământ, se ridică brusc un năvod tocmai bun să ofere azil politic unei balene, în timp ce un tub lunguieţ se declanşează automat cu un pocnet sec. E gaz paralizant. Încă un pas, şi ne-am fi luat rămas-bun de la indian. Totuşi, Sara e nemulţumită.

— Puteai să-l atenționezi, nu să faci scamatorii!

— Recunoștința e cea mai rară floare din lume, declamă Colosul, ca un botanist divorțat pentru a șasea oară.

— Iar tâmpenia ta este unică! icnește Fachirul, care și-a cam schimbat culoarea. Credeai că n-o să observ capcana?

— Da, îi răspunde Colosul, și mai cred că, de-acum înainte, o să-mi iau mâinile de pe tine.

Amenințarea e doar un pretext pentru refacerea imaginii. Ieșirea din luptă a oricăruia dintre noi înseamnă automat o notă proastă pentru tot plutonul. Nu peste mult timp, Fachirul își ia revanșa. Mușuroaiele de furnici care străjuiesc o poieniță se dovedesc colibe în care „inamicul" și-a fixat avanposturile. Între a descoperi sistemele de protecție și a-i aștepta pe ceilalți să facă primul pas, Sara alege cea de-a doua variantă. Mai mult ca sigur că există niște cărări de siguranță, cu repere cunoscute de proprietari, în afara cărora te pot aștepta surprize dintre cele mai neplăcute. Ca să nu mai vorbim de sistemele de securitate de la intrările în mușuroaie.

Ne camuflăm, intrând din nou într-o stare de imobilitate perfectă. Antrenamentele neîndurătoare la care am fost supuși ne ajută acum să îndepărtăm orice stare de moleșeală și să nu ne clintim nici măcar cu un milimetru. Orele trec cu încetineală, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva indianul a avut vedenii. Mă gândesc că ar fi trebuit să verificăm mai în amănunțime mușuroaiele, mai ales că pot distinge pe pereții lor de lut, acoperiți de frunze, armate de furnici trebăluind ca într-o zi de lucru obișnuită. Când iau din nou fiecare copac și fiecare frunză la întrebări, mă văd nevoit să-i cer scuze indianului, căci descopăr lentilele unor camere video ascunse cu ingeniozitate. Receptorul din ureche îmi reproduce un soi de cântecel, pe care Colosul îl murmură ori de câte ori trebuie să intre într-o stare de repaus absolut. Textele, compuse chiar de el, descriu, în cuvinte bine meșteșugite, privațiunile la care este supus un soldat devotat trup și suflet cauzei. Mai e vorba și despre o mândră care se igienizează în așteptarea iubitului ei plecat la

oaste. Evident, nu lipsesc expresii care ar putea figura la loc de cinste într-un eventual dicționar de conversații abjecte.

Cântecelul se frânge brusc, atunci când Colosul trece la proză:

— Doi subiecți se apropie dinspre ora cincisprezece.

Și-au luat toate măsurile de precauție pentru a se masca cât mai bine, dar nu fac parte dintre cei pe care scrupulozitatea îi chinuiește în nopțile lungi de iarnă. Sunt, probabil, destul de plictisiți de așteptarea îndelungată și nu le trece prin cap că am putea fi chiar la ușa sobei. Gorobeții se despart, intrând fiecare în câte un mușuroi, în timp ce noi ne notăm în gând cărarea pe care au mers și metoda de pătrundere în colibe. Fiind exact cinci cotinețe, socoteala e simplă.

Îmi revine cel mai îndepărtat mușuroi, de care mă apropii cu infinite precauții, străbătând într-o oră o distanță care, la pas normal, nu mi-ar fi luat mai mult de un minut. De cum ajungem pe poziții, Sara dă semnalul. Scot burghiul minuscul cu cap vidia și prind să fac o gaură în peretele de lut, chiar la nivelul solului. Când sângele îmi transmite că traseul a fost parcurs, trag burghiul și introduc rapid furtunul periscopului. Înăuntru e o beznă totală. Disting doar un fel de aură, ca o ramă care încadrează un tablou. Nu e greu să-mi dau seama că am tras gaura în dreptul unui obstacol, așa că repet procedeul, stârnind nervozitatea celorlalți, care își terminaseră treaba și așteptau semnalul meu. De astă dată nimeresc la fix. Pot vedea clar contururile colocatarilor întinși pe jos. După ce mă dumeresc asupra volumului încăperii, înlocuiesc furtunul periscopului cu cel al buteliei de gaz paralizant. Apăsăm clapeta cu toții în același timp, convinși că indivizii dinăuntru nu au apucat nici măcar să se gândească la faptul că ar trebui să transmită un SOS.

Dar nu e totul gata. Camerele video agățate prin copaci ar putea fi în legătură și cu un alt punct de observare, decât cel pe care tocmai l-am anihilat, așa că lăsăm manifestările de bucurie pentru altă ocazie. Sara repetă cu exactitate mișcările văzute la soldații inamici, și ușa unuia dintre mușuroaie răspunde tăcută. E un soi de sferă pe jumătate goală, care permite intrarea sau ieșirea unui singur om. Acesta trebuie să-și vâre mai întâi capul,

apoi o mână, şi aşa mai departe. Nici vorbă să poată fi cucerită o asemenea construcţie dând buzna ca o bandă de gangsteri neciopliţi.

Deschidem pe rând muşuroaiele şi, după ce lăsăm să iasă gazul, trecem la înfăşarea celor dinăuntru, repetând figura cu cei doi „copăcei". Când ne adunăm în cel mai îndepărtat muşuroi – prada mea de război –, ne asigurăm mai întâi că nu mai există vreun emiţător pitit pe undeva. În cele din urmă, Sara hotărăşte o pauză de masă. Era şi timpul. De când am plecat în misiune, stomacurile ne-au fost vizitate numai de votca neamţului. Ne aşteaptă un drum lung şi, vorba Colosului, orice mers la budă presupune a mânca oarece înainte. Cămara e plină: melci, şerpi fripţi, şopârle mici trase în ţepuşe, furnici şi alte delicatese la care nu facem nicidecum nazuri.

— Florine, îmi aruncă între două clefăituri Colosul, ia mai uită-te în frigider. M-ar interesa nişte fudulii de crocodil. Am auzit că sunt mai mari decât mingile de rugby.

— Dacă eşti aşa de ahtiat după fineţuri de-astea, cred că ar trebui să te mulţumeşti cu cele ale adormiţilor întru gaz! îi răspund, jupuind atent o şopârlă.

Otto mângâie cu tandreţe un tânăr soldat plecat în vizită de lucru pe tărâmul lui Morfeu, plimbându-şi degetele peste buzele lui groase şi roşii. Înghite în sec, iar mâna urmează, parcă inconştient, linia trupului tare şi musculos.

Colosul se opreşte din mestecat şi-l fixează cu ochiul lui ciclopic. Îmi trage un ghiont, invitându-mă cu un semn din cap să privesc şi eu scena. Scoate din gât câteva gemete şi icnete, care amintesc de perioada de montă a hipopotamilor, dar Otto e pierdut cu totul în contemplarea tânărului.

— Iată, prieteni, ceea ce numesc psihologii şi ceilalţi dilii care-i citesc dragoste la prima vedere! behăie uriaşul, dibuind după bidonaşul cu dezinfectant. Se întoarce spre Sara, spunându-i cu reproş: Numai tu nu crezi în chestii de-astea.

— Le-am şi trăit, îi replică tânăra femeie. Pentru tine însă, dragostea la prima vedere s-ar traduce prin regulat la prima vedere.

— Există vreo deosebire? se interesează Colosul, neliniştit. Sau trebuie neapărat să mă tatuez înainte de-a o face? Dacă ar fi aşa, ar fi trebuit până acum să-mi schimb pielea ca pe haine.

— Tu, Frederick, te numeri printre puţinii fericiţi care trudesc pe pământul ăsta! Pentru tine, orice depăşeşte o arie de jumătate de metru în jurul tău nu prezintă importanţă.

— Tu la ce depărtare stai? întreabă, practic, Colosul. Dacă te afli la mai mult de jumătate de metru, va trebui să vorbesc cu Fachirul. El e specialist în trucurile astea cu pusul la distanţă.

— Le păstrez pentru mine, îl tempereză indianul. Nu fac acte filantropice decât sâmbăta şi lunea. Azi e miercuri.

Pe neaşteptate, scoate un hârâit de tuberculos fruntaş, iar faţa i se face şi mai neagră. Colosul îi priveşte cu interes schimonoselile şi, când e sigur că a mai rămas puţin până să dea colţul, îl ia de picioare şi-l scutură zdravăn. În mâinile lui, Fachirul e ca o păpuşă dezarticulată, dar metoda se dovedeşte eficientă. Un os ascuţit îi iese în viteză din gât şi se înfige în pământ.

— Ai noroc că miercurea e ziua mea de binefaceri, zice Colosul, dându-i drumul fără menajamente.

Adunându-se de pe jos, Fachirul prinde să-şi scarmene gâtlejul ca o găină scăpată de teroarea unui cocoş obsedat.

— Drace! Scapi din luptele cu cei mai feroci războinici şi te dovedeşte un os! gâfâie el, recăpătându-şi, treptat, culoarea în obraji.

— Nu e cazul să-mi mulţumeşti, se repede cu gura Colosul. Sunt specialist în salvarea vieţii altora. Ba chiar, aş putea spune că la mine a devenit un obicei. Doar cu babacu' meu n-am avut succes. Omul era mereu în căutare de hrană spirituală, fiind convins că maică-mea îi ascunde sticlele. Într-una din zile, a găsit dosit un atare recipient, pe care l-a şi golit din două sorbituri. Era o soluţie împotriva gândacilor. Totuşi, individul nu a păţit nici pe dracu'! Ce-i drept, de atunci am scăpat definitiv de gângănii şi şobolani care, cum dădeau cu ochii de bătrânu', o zbugheau la fugă, îngroziţi. La rândul lui, omul s-a declarat total nemulţumit de calitatea whiskyului, drept care a făcut o vizită la fabrica producătoare, luând cu el sticla-minune, şi s-a

pus pe reclamații. Când tipii de-acolo au analizat soluția și au constatat că e vorba de un insecticid foarte puternic, au intrat în panică. Ca să aplaneze un scandal ce le-ar fi adus o mulțime de prejudicii, i-au dăruit ticălosului de bețiv o ladă întreagă. Din toată tărășenia, bătrânu' a înțeles doar că este fericitul posesor al unei invenții de a face rost de whisky pe de-a moaca. După ce a terminat lada, a dat iarăși iama prin locurile cele mai ascunse, și de astă dată a găsit o sticlă cu o probă de urină a soacră-sii. A dat fuga la fabrică, de unde tipii l-au trimis la cel mai apropiat laborator medical. Bătrânu' a crezut că este îndrumat spre o secție de producere a băuturii și le-a urmat îndemnul. A doua zi, a primit acasă un soi de fișă din care reieșea că e sănătos tun, dar că ar trebui s-o lase mai moale cu sarea. Asta l-a aiurit definitiv. Era mai dezorientat decât un celebru savant care încurcase experiențele și inversase eprubetele. Pe vremea aceea, tocmai terminasem trei clase la școala de corecție, drept pentru care bătrânu' a considerat că sunt mai învățat decât el și că aș putea să-l luminez. M-a luat deoparte și mi-a povestit întreaga tărășenie, încercând să mă determine să găsesc veriga lipsă. Atunci am zis că sosise și timpul meu, pentru a mă răzbuna pe toate scatoalcele pe care le încasasem ani îndelungați. Am turnat ceai de tei într-o sticlă, am sigilat dopul cu pistolul de lipit și l-am trimis la fabrică. Tipii erau însă avizați. Au chemat un polițai, i-au arătat făcătura cu dopul, iar bătrânu' a stat un an la pârnaie pentru tentativă de escrocherie. Asta l-a făcut să înțeleagă că, într-adevăr, eram mai luminat decât el, dar că-mi folosisem învățătura ca să-l înfund.

Colosul nu mai apucă să ne istorisească și restul snoavei. Un zgomot aproape imperceptibil ne aruncă pe toți pe burtă. Prima își revine Sara. Saltă în picioare și dă ordinul de plecare.

— Vine un elicopter. Teribil ce se mai grăbesc să-i slaveze pe puțoii ăștia. De noi, nici că le pasă.

— E un obicei prost să deranjezi pe cineva care se află la masă sau la budă, fornăie uriașul. Sunt două locuri sfinte, în care omul trebuie lăsat să-și termine îndeletnicirile.

— Să faci un raport, când ne întoarcem, îi sugerez.

— Nu ştiu să scriu, recunoaşte senin Colosul. În schimb, îi voi transmite pe cale orală împuţitului de maior care e părerea mea despre un astfel de comportament.

Străbatem păduricea cu toate antenele în funcţiune, deşi e clar că am depăşit primul lanţ de santinele. Suntem însă maeştri într-o astfel de operaţiune şi nu ne putem permite nici cea mai mică greşeală. Nu există nimic care să vină în ajutorul nostru din afară. Suntem antrenaţi să facem faţă oricărei eventualităţi, şi nici nu se pune problema să fim depăşiţi de evenimente.

Se înnoptează brusc, ca într-o sală de cinematograf. Carnivorele ies la vânătoare, dar nu de ele ne pasă nouă. Doar crocodilii ne-ar putea confunda cu nişte zebre, şi de aceea, când ajungem pe malul unui râu destul de lat, ne pregătim pumnalele de luptă. Tragem la sorţi, şi beleaua cade pe mine. Trebuie să fiu momeala care să arate dacă crocodilii şi-au făcut cuib prin zonă sau nu. Îmi controlez combinezonul uscat, îmi înnegresc chipul şi ridic piedica de la pistolul meu etanş. Intru cu precauţie în apă, atent la cel mai mic fâşâit. La mijloc, râul e destul de adânc, drept care sunt nevoit să înot, împingându-mi înainte echipamentul strâns într-un sac ermetic. Mă mişc fără zgomot, iar dacă unui camarad de-al meu i-ar veni ideea să facă o farsă şi să pleoscăie apa, cred că aş paraliza pe loc.

În situaţii de criză, calmul este esenţial. Panica nu poate aduce, cu siguranţă, nimic bun. Nu am fost instruit să mă las mâncat de crocodili, dar sunt pregătit riguros pentru a face faţă unei asemenea experienţe. Inima îmi bate mai să-mi sară din piept, dar mă forţez să rămân liniştit, şi când dau iarăşi de fund, rămân nemişcat, ascultând, cu toate simţurile la pândă. Sunt momentele în care evit din toate puterile gândirea negativă. Ar fi o greşeală de neiertat să-mi irosesc energia, gândindu-mă că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel, că aş fi putut să nu fiu eu cel căzut la sorţi. E greşeala omului obişnuit care, îngrozit de realitate, caută soluţii colaterale. Nu este cazul meu.

Pe celălalt mal, îmi continui drumul în acelaşi ritm: fac câte un pas, mă opresc şi ascult, până ajung sub primul copac. Nu pot să spun că mi-e frică. De altfel, acest sentiment, măcar în ceea ce-l priveşte pe Colos şi pe mine, a dispărut definitiv.

Tratamentul la care am fost supuşi într-o clinică din Apuseni, în România, după ce arabii ne-au spălat creierele, a fost ceva mai complex. Doctorul care ne-a operat s-a gândit că ar fi bine să umble puţin şi prin lobul temporal drept, unde, susţinea el, s-ar afla o celulă – amigdala – care stârneşte frica. Pentru doctor, era o ocazie unică de a-şi experimenta metoda şi n-a scăpat-o... Un om lipsit de facultatea fricii este un om infirm, dar un mercenar iese în câştig.

Camarazii mei devin tot mai neliniştiţi, aşa că le transmit mesajul. Nu se grăbesc să vină ca la paradă. Sosesc unul câte unul, la distanţe mari, şi aproape că nici nu-i văd când ajung lângă mine.

Până la ziuă trebuie să atingem poalele primului versant din Munţii Scorpiei, aşa că întindem pasul. Detectoarele noastre sunt pregătite să ne indice orice schimbare a spectrului de unde electromagnetice. O turmă de antilope ne simte de la distanţă şi-şi ia tălpăşiţa, lăsând un leu cu buza umflată. Probabil că bătrânul cu coamă face în gândul lui aprecieri nu prea măgulitoare la adresa antrenamentelor trupelor de mercenari, dar nici unul dintre noi nu se opreşte să-şi ceară scuze.

Este un marş forţat, în care nu ai voie să te gândeşti la nimic. Rolurile s-au inversat, şi creierul trebuie să se supună simţurilor, de la care urmează să preia comanda. E un lucru ce-i convine de minune Colosului, despre care toată lumea ştie că are un creier cât un ou de peşte. În schimb, vede mai bine decât un vultur, deşi i-a rămas un singur ochi, aude mai ceva ca un câine şi poate distinge între cinci feluri de mirosuri de la distanţă de un kilometru.

Numai neamţul se mai poate lăuda cu ochi atât de performanţi, dar la el asta se întâmplase din cauza unui accident. Otto Mazzeppa este unul dintre nepoţii celebrului maior SS Otto Skorzeny, părintele comandourilor Oranienburg şi Brandenburg, din cel de-al doilea război mondial. Otto cel mic se născuse într-o colonie de germani din Gran Chaco, în nordul Argentinei, primind încă de la început stigmatul faimosului său unchi cu care, susţineau rudele, semăna perfect. Doar fizic însă, pentru că, în curând, se dovedi că are cu totul alte înclinaţii, la treisprezece

ani câştigând un premiu la un concurs de pictură. Prins între dragostea mamei, care, după moartea tatălui, îl sufoca cu dominaţia ei, şi tiparele în care trebuia să se înscrie un urmaş al „supraoamenilor", Otto a fost o pradă uşoară pentru sectele ce-şi căutau prozeliţi în mediile cele mai diverse. La cincisprezece ani intrase în aripa paramilitară a sectei „Mal de Muchos"[1], unde şi-a descoperit şi primele înclinaţii homosexuale.

Familia a apelat la toate mijloacele pentru a-l recâştiga – unele de-a dreptul aberante –, dar forţa mentorului spiritual a fost mai puternică. Într-o criză de isterie, mama sa a încercat să-l constrângă să se culce cu ea. Două zile mai târziu, a fost găsită moartă, numărându-i-se şaptezeci şi opt de lovituri de cuţit, dispuse într-un semn ocult, pe întreg corpul. Otto şi încă trei adepţi ai sectei au fost trimişi în Irlanda şi pregătiţi într-unul dintre batalioanele morţii aparţinând aripii militare a IRA. La douăzeci de ani, avea la activ mai multe atentate comise pe teritoriul Marii Britanii, sfârşind prin a fi prins şi condamnat la închisoare pe viaţă. I s-a promis evadarea, dar în loc de aşa ceva a primit un pachet de mâncare, în care fusese amestecată o otravă cu efect lent. Şi, atunci, s-a produs un fenomen pe care nici un medic nu l-a putut explica vreodată. Combinată cu drogurile pe care şi le procura în închisoare, otrava a avut un efect neaşteptat: Otto a suferit o semipareză, în urma căreia a rămas impotent şi, lucru deosebit de curios, corneea ochilor săi a căpătat calităţi parasenzoriale. Se spunea că Otto putea distinge umbre dincolo de obstacole, pe care ochiul obişnuit nu le putea penetra.

Doi ani a fost hrănit ca un bebeluş de un coleg de celulă, transferat cu el la infirmeria închisorii. Când medicii şi-au pierdut orice speranţă de a-l mai recupera, a fost mutat la un sanatoriu cu circuit închis, într-un târguşor din Scoţia. Organismul uman rămâne însă o mare necunoscută. Supus unui viol în grup de către gardienii care păzeau stabilimentul, Otto s-a sculat în picioare a doua zi de dimineaţă, de parcă niciodată nu fusese paralizat. A fost destul de deştept să nu le facă şi

[1] „Răul Tuturor" (lb. spaniolă, în orig.) (n. trad.).

celorlalţi cunoscută minunea. Cum, în ceea ce-l privea, măsurile de securitate aproape că nu existau, Otto a evadat în prima noapte fără lună, ucigându-l pe singurul paznic care-i fusese dat, un bătrânel ce urma să se pensioneze peste câteva zile. Procurarea unor acte false a fost floare la ureche, iar peste şase luni, Otto era înregimentat în Legiunea Străină, devenind, în scurt timp, unul dintre cei mai apreciaţi soldaţi. Fusese avansat în grad şi trimis în câteva misiuni în Africa. În ziua în care căzuse prizonier al trupelor zaireze, ratând cu puţin elicopterul trimis să-l recupereze, a vrut să se sinucidă. N-a apucat însă s-o facă. Un emisar de-al lui Eeben Barlow[1] tocmai bântuia prin zonă în căutare de recruţi. Otto a început să creadă că are un înger păzitor deasupra capului şi a hotărât să nu-şi mai facă nici un fel de grijă în ceea ce-l privea, lăsându-se complet în mâinile ocrotitorului său. Şi-a acceptat destinul cu seninătatea inconştientă a vechilor greci, pătrunzând rapid în elita trupelor de mercenari...

Colosul face un semn şi împietrim cu toţii. Nici statuile nu ar părea mai nemişcate. Apoi, se aude îndemnul şoptit al Sarei:

— Vorbeşte, zăpăugule!

— Miroase a carne de om! răspunde Colosul, ca-n poveşti. Cred că avem în faţă o mică ambuscadă.

Îmi slobozesc haita de simţuri, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce l-a oprit pe Colos din drum. Ne adunăm în cerc, stând pe vine, ca un grup de băştinaşi ocupaţi cu un ritual secret al evacuării excrementelor. Există mai multe variante ale presupusei ambuscade, aşa că Sara se hotărăşte la o diversiune pentru a o da în vileag. Unul dintre noi va face un ocol bunicel şi va cădea în spatele celor pregătiţi să ne captureze, urmând să aprindă un foc la derută. Fachirul se oferă voluntar, luându-mi o piatră de pe inimă. Indianul dispare în noapte, şi, dacă ar avea o coadă, l-am putea oricând confunda cu o iguană uriaşă, plecată în căutarea unei cârciumi care să mai fie deschisă la ora aceea.

---

[1] Celebru conducător al societăţii sud-africane „Executive Outcome“, a cărei ocupaţie mascată este recrutarea de mercenari (n. trad.).

Cu toate că am tot luat pastile care să ne încetinească metabolismul, Colosul se chinuieşte să-şi dea jos combinezonul, drăcuind cu măiestrie melcii şi şopârlele ingurgitate. Nu e o fază la care să asişti cu încântare, dar, date fiind condiţiile, trebuie să ne păstrăm poziţiile neschimbate. Îl înjurăm, la rândul nostru, pe uriaş, iar Sara îi propune, pe deasupra, să renunţe la orice fel de hrană pe tot restul misiunii.

— Vă vine uşor să vorbiţi, sfrijiţilor! se revoltă Colosul. Stomacul meu e o adevărată uzină. Între un motor de Toyota şi maţele mele nu sunt decât mici deosebiri.

— Nici între creierul tău şi un cauciuc spart nu prea există deosebiri! îi replică Sara.

— Ar fi trebuit să vă las să vă prindă puţoii din faţă! zice Colosul, înăbuşindu-şi excrementele. Aş fi continuat de unul singur misiunea şi aş fi primit numai eu toţi banii. Ba aş fi fost şi medaliat.

— De când există medalii pentru mercenari? întreabă tam-nisam Otto, pentru care orice simbolistică este o jignire adusă inteligenţei.

— Se pot inventa. Tu de ce prţi Crucea de Fier la gât?

— E o amuletă. Amintire de familie.

— Am şi eu una! flencăne Colosul, care nu poate lipsi de la nici un eveniment mai special.

— Tot o cruce?

— Poţi să-i spui şi-aşa. Doar că e vorba de o pereche de chiloţi, şi nu sunt de fier, ci din mătase. Amintire de la o curvă din Amsterdam. Mi i-a dăruit cu tot cu semnele datorate trecerii mele prin zonă. Tipa era de părere că orice glonţ, care doar ar bănui prezenţa obiectului asupra mea, ar face cale-ntoarsă şi l-ar ucide pe cel care l-a expediat. Până acum, cel puţin în prima parte, lucrul s-a confirmat.

— De ce nu-i porţi chiar tu? îi sugerez eu. Astfel, vei fi sigur că nu-i vei pierde niciodată.

— Nu-mi intră nici pe degetul mare de la picior, mă lămureşte Colosul, binevoitor. Tipa făcea parte din grupul celor care visează la fiecare mic-dejun să ajungă manechin. Am şi

pierdut-o de câteva ori prin pat, de era să-mi atârn un sonar la mătărângă.

— Mai terminați cu scabroșeniile astea și pregătiți-vă de atac! ne întrerupe Sara conversația elevată.

Colosul se scarpină în bărbie, deși de mâncat îl mănâncă limba:

— Dar tu, frumoaso din *O mie și una de nopți*, tu n-ai nici o amuletă?

Sara nu se poate opri să nu zâmbească, deși rictusul de pe fața ei s-ar putea numi orice, numai zâmbet nu.

— Am. Dar nu ți-ai dori s-o vezi.

— Pun pariu că e steaua lui David, pe care și-a implantat-o în fetie! ne împărtășește Colosul părerea lui. Orice puță nejidănească care îndrăznește să dea cu nasul prin locul ei de taină e circumcisă pe moment! Astfel, tradițiile sunt respectate și nu poate exista nici o reclamație.

— Atunci de ce te străduiești atât să mi-o faci? îl întrerupe Sara. Nu ți-e frică că ai putea rămâne chel?

— Merită riscul, se lingușește Colosul, întrezărind o perspectivă la orizont. Aș putea veni într-o seară la tine, cu o floare și o sticlă de șampanie, și ți-aș putea cânta chiar și o serenadă.

Sara își înăbușă cu greu râsul. Știe, ca și noi, că pentru Colos buchetele cu flori ar putea folosi cel mult la igiena fundului, cât despre serenadă, ai putea oricând, prin comparație, să ridici un măgar la rangul de tenor.

La o sută de metri în fața noastră se aprinde un foc vesel. Ca la un semnal, ne târâm cu o viteză pe care ne-ar invidia-o și șerpii, iar când auzim șoaptele de surprindere ale „inamicilor“, ne împrăștiem în evantai. Momentul atacului e bine ales. Îi distingem cu greu pe cei care formează ambuscada, ghidându-ne mai mult după micile schimbări suferite de decorul obișnuit al savanei. Sunt plasați în formă de săgeată, dar, cum diversiunea Fachirului dă roade, îi luăm ca din oală. Îmi reped pumnul în prima formă întunecată ce-mi iese în față și simt sub degete cartilagiile care cedează. Mai aplic două lovituri fulgerătoare, dar mai slabe. Nu sunt inamici adevărați și nu e nevoie să-i ucidem. Colosul a dibuit doi soldați, pe care-i prinde

pe după gât şi-i loveşte cap în cap. Unul dintre ei apucă, totuşi, să-i aplice un pat de armă în figură. Asta pare să-l înnebunească pe Colos. Vrea să le stâlcească mutrele cu tălpile bocancilor săi, dar este doborât de Otto, care-l culcă la pământ cu figura vulturului ce prinde esofagul[1]. E unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

Facem recensământul şi constatăm că cei şase care ne aşteptau la cotitură au pierderi în limitele acceptabilului: două mâini rupte, o fractură de maxilar şi două disjuncţii de claviculă. Colosul e singurul nemulţumit şi se răţoieşte la Otto, trecându-l prin toate invectivele. Tot Sara e cea care-l readuce la sentimente mai bune, amintindu-i că desfigurarea nu face parte din meniul comandat. Pentru o chestie ca asta, ar putea risca îndepărtarea definitivă din pluton. Inamicii sunt doar soldaţi-şcoală, un fel de *sparring-partners*, iar antrenamentul nu e o luptă adevărată.

Colosul nu poate să nu-i dea dreptate în sinea lui, dar îl trece pe neamţ la răbojul său cu acte vindicative. Otto va trebui să-şi mărească doza de atenţie pentru următoarele zile. Mai mult nu-l prea duce memoria pe uriaş.

Repetăm ritualul de predare a prizonierilor şi o luăm la picior. Zorile se chinuiesc să-şi facă loc, comprimând timpul care ne-a mai rămas la dispoziţie.

Trecem cu bine peste un brâu cu mine antipersonal, după o potecă făcută de Fachir, şi ajungem, în cele din urmă, la un soi de peşteră săpată între două stânci. Tocmai la ţanc, pentru că, în mai puţin de un minut, soarele se ridică pe cer, cu rapiditatea unui ovul eliminat de o fată bătrână în pragul menopauzei.

Otto cercetează cu de-amănuntul ordinatorul personal pe care l-am capturat în ambuscadă şi-l întreabă de sănătate. Îi sunt prezentate trei variante ale locului unde s-ar putea afla Statul-Major căutat. Otto ştie că nu poate merge la plesneală, aşa încât cere sfatul propriului ordinator. Una dintre variante cade, căci ne trimitea într-un punct de pe cer, unde nu am fi putut ajunge decât cu o navetă spaţială. Celelalte două rezistă însă la

[1] Figură din kung-fu (n. trad.).

orice penetrare. Datele din teren nu ne ajută nici ele prea mult. Munții Scorpiei își merită numele.

Cu inima îndoită, Sara apelează la Fachir, singurul care ne poate scoate din dilemă. Indianul pricepe și fără să i se facă desenul. Dispare în fundul peșterii, unde, prin metode de concentrare, va apela la puterile sale paranormale. Ne vine greu să credem în așa ceva, cum nici unui primitiv nu-i vine să creadă că telefonul ar putea exista cu adevărat. De fapt, e mai simplu decât se poate crede. Fachirul ne explicase că omul este un fel de radio și că, prin exerciții, își poate transforma simțurile într-un potențiometru. În acest mod, ajungi să te descurci de minune prin hățișul de unde electromagnetice care te înconjoară, alegând frecvența dorită.

Bidonașul lui Otto face un tur de onoare, primind ovațiile noastre. Colosul cere un bis, pe motiv că traversează o depresie psihică. Cădem de acord că e un fenomen care nu i se poate întâmpla unuia ca el decât o dată la un milion de ani.

— Se pare că tocmai s-a împlinit termenul, remarcă uriașul, scobindu-se în nas. Dar, decât să cercetați natura mea intimă, mai folositor ar fi să vă priviți într-o oglindă. Pun pariu că nici Picasso n-ar putea să vă facă portretul.

Sara e complet siderată.

— Dumnezeule, de unde ai mai aflat și de numele ăsta?

— De la bătrânu'! grohăie mulțumit Colosul. L-a aflat și el, la rândul lui, în urma unor discuții controversate cu bețivii din cartier în legătură cu istoria artei. Ori de câte ori dovedea o sticlă de rachiu, trâmbița sus și tare că nici numitul Picasso n-ar putea să-i deseneze o ecografie la ficat. Într-una din zile, rămânând, ca de obicei, fără un sfanț în buzunar, i-a venit strălucita idee să-și doneze, după moarte, trupul unui institut de cercetări. Înainte de a semna contractul și de a lua banii, tipii i-au făcut o mulțime de analize, care de care mai trăsnite, apoi s-au ciorovăit mai multe ore. Se împărțiseră în două tabere: unii susțineau că bătrânu' nimerise greșit și că ar fi fost mai bine să se deplaseze la morga veterinară, în timp ce alții erau mai mult decât entuziasmați de cazul despre care, până atunci, doar citiseră prin cărțile lor. Au căzut, în cele din urmă, la pace și

i-au dat bătrânului o sumă pe care un om cinstit o câştigă în câteva luni de muncă rodnică. Dintr-o dată, babacu' s-a simţit deosebit de important. Niciodată nu crezuse că putea valora atât, mai ales mort. Nu obosea să se plângă oricui nimerea la masa lui din cârciumă cât de mult regretă că nu se născuse pe timpul stăpânilor de sclavi, când ar fi putut face bani buni cu trupul lui. Dar banii s-au terminat destul de repede. Bătrânu' prinsese însă şmecheria. A luat un autobuz şi s-a dus în celălalt capăt al Statelor, unde a repetat figura cu morga de-acolo. Ăştia s-au dovedit mai zdrenţăroşi, oferindu-i numai jumătate din suma iniţială. Nu era însă un fapt care să-l descurajeze pe încercatul beţiv. Şi-a zis că, oricum, vânduse un trup la mâna a doua, aşa că a semnat contractul fără să mai negocieze. Poate că ar fi încercat aceeaşi figură în toate cele cincizeci de state, dacă a treia oară n-ar fi nimerit peste nişte tipi de o scrupulozitate fără margini. Vezi bine că erau neam de nemţălăi. Ăştia au telefonat la un fel de centru şi au dat pe faţă toată tărăşenia. După aceea l-au bumbăcit, pretinzând că-l frăgezesc pentru cercetarea medicală, şi l-au dat pe mâna poliţiei. Dintr-o dată, trupul bătrânului Sheldon îmbrăcat în zeghe n-a mai valorat nici cât o ceapă degerată.

— Din câte ne tot povesteşti, se pare că tatăl tău a dus o viaţă plină de aventuri, zice Otto, cu admiraţie. Pun pariu că n-a ştiut ce-i plictiseala.

— Poţi fi sigur, zice Colosul, cu superioritate. În familia noastră e o tradiţie să te scapi în scăldătoare. Steaua cea bună nu mai pridideşte să ne mângâie căpăţânile.

— Atenţie să nu faci insolaţie! zice Sara, grijulie. Deşi nu cred să aibă vreun efect asupra ta.

— Asupra mea personal nu, recunoaşte Colosul, dar ar putea avea efect asupra pendulului meu. E ciudat cât de legat este, de pildă, de fazele lunii.

Râde părinteşte, băgând în sperieţi un liliac prea curios. Din fundul peşterii, asemenea tatălui vietăţii tocmai puse pe fugă, apare Fachirul. Ochii îi sticlesc în întuneric, de parcă ar fi ai unui lup. E încă în stare de semitransă, ceea ce ne impune o tăcere totală.

Fără să ne avertizeze, Fachirul iese din peşteră şi o ia pe o potecă nu mai lată de-o talpă de bocanc. Se mişcă mai iute decât un şerpaş doctorand. Ne înşirăm, tăcuţi, în spatele lui. Potecuţa se termină la baza unui perete de stâncă aproape vertical. Fără să ezite, indianul scoate coarda şi pioleţii, începând ascensiunea. Cunoaşte cele mai eficiente procedee de escaladă şi cele mai rapide metode de coborâre. Mişcările lui bine calculate se înlănţuie firesc. Felul în care urcă ar putea face pe cineva să creadă că totul nu e decât o joacă de copii, dar nici noi, cu toată instruirea noastră prealabilă, nu reuşim să-l imităm fără coarda pe care o desfăşoară în urma lui.

Simt căldura soarelui, de parcă aş fi aşezat sub o lupă. Muşchii au momente de crispare. Un cârcel ar fi sinonim cu căderea. În astfel de situaţii, e greu să primeşti vreun ajutor de la ceilalţi. Bag caseta cu mersul pe orizontală şi-mi spun că pot oricând să mă ridic în picioare pentru a mă dezmorţi. Chestia funcţionează, cât timp nu mă uit în jos.

Fachirul e hotărât să intre în Cartea Recordurilor. Nu se opreşte şi nu-şi încetineşte mişcările, până când nu ajunge pe vârful peretelui. Doi vulturi îl privesc, curioşi, şi simt că îi apucă răul de înălţime. Indianul îi goneşte cu un cârâit ameninţător, iar vulturii îşi iau zborul, uimiţi de faptul că li s-a vorbit pe limba lor. Ultimul care ajunge pe creastă e Colosul. În clipa aceea l-ar mânca de viu pe indian, fără să se mai obosească să-l tranşeze. În singurul lui ochi scapără lava unui vulcan în plină activitate. Putem să citim lesne felurile în care s-a gândit să-l prepare, înainte de a-l ingurgita. Totuşi, nu prea ai ce alege din trupul lui scheletic. Uriaşul se hotărăşte să-l lase să se mai îngraşe puţin.

Suntem pe creasta unuia dintre cei doi pereţi stâncoşi care străjuiesc un defileu. Este atât de îngustă, încât nici păsările nu se încumetă s-o străbată, de frică să nu-şi rănească aripile. Sara îl priveşte pieziş pe Fachir, şoptindu-i printre dinţi:

— Îţi baţi joc de noi? Ne-ai făcut să ne căţărăm până aici, ca să coborâm din nou, când puteam intra în defileu prin partea de sud?

— Nu coborâm, murmură Fachirul, pregătindu-și o coardă la capătul căreia se află o gheară de pisică.

După ce învârtește de câteva ori funia pe deasupra capului, o aruncă, proiectând ancora spre celălalt perete. Trage de ea de câteva ori, după care îi cere și Colosului s-o încerce. Uriașul își pune toată forța în joc. În secunda următoare e pe spate, cu toate labele în sus. Ancora trece zbârnâind peste capetele noastre, gata să-l scalpeze pe Otto. Fachirul reia încercarea, dar de astă dată Colosul refuză categoric să mai facă pe cobaiul. Tragem cu toții, opintindu-ne, până când ne asigurăm că funia e prinsă zdravăn de celălalt capăt. E clar ce urmează, dar nu pot spune că ne călcăm în picioare în dorința de a deschide drumul. Tot Fachirul e cel care-și trage mănușile căptușite pe mâinile sale osoase, apucând cu putere coarda. O scutură de câteva ori și iată-l planând pe deasupra prăpastiei, cu trupul încordat ca un arc. Ajuns dincolo, ne face semn să-l urmăm.

De-acum înainte, orice moment de ezitare ne poate costa. Colosul ne îmbrâncește fără menajamente, apucând funia cu mâinile și cu picioarele sale monumentale. Coarda vibrează și descrie o formă de jumătate de elipsă. Dacă trece el, putem trece cu toții, asta-i sigur. Uriașul trage aer în piept, de parcă s-ar cufunda în ocean, apoi își dă drumul, ajutându-se cu mâinile, pe care le mișcă la fel de iute ca o maimuță. N-ai bănui atâta agilitate la cele peste o sută de kilograme ale lui. Pare chiar grațios în dansul său de acrobat pe sârmă. De sub stânca de care e legat capătul funiei se desprind câteva pietricele, care cad în hăul de dedesubt. Ne retragem instinctiv, dar nu se întâmplă nimic mai mult. Colosul apare și el dincolo, oprindu-și elanul în brațele Fachirului. O clipă avem impresia că vrea să-l arunce peste creastă.

Când ne reunim cu toții, Otto scoate ordinatorul și caută răspunsul după care alergăm de atâta vreme. Fachirul nu are îndoieli asupra locului unde se află Punctul de Comandă central, dar încrederea ne-o dă mai degrabă mașina decât omul. Nu departe de noi, muntele face un cot și, după ce coborâm câțiva metri, descoperim un platou micuț, aranjat parcă de geniști. A sosit momentul atacului final. Ca întotdeauna în ase-

menea faze, ne luăm câteva minute de răgaz. Fiecare își găsește câte un ciot de stâncă cu care să se confunde cât mai bine.

Otto transmite observatorilor coordonatele și încearcă să scape cerând un atac aerian. Pavlovici și ai lui nu sunt însă de acord. Vezi doamne, Statul-Major trebuie cucerit „la mână", căci este nevoie de o limbă și de planurile inamicului.

— Băieți, zice Otto, am două vești: una proastă și una bună. Cu care vreți să încep?

— Eu am o singură veste cu care mă grăbesc să încep, îl întrerupe Colosul. Se apropie un elicopter.

Ne mai trebuie ceva timp să distingem huruitul îndepărtat și încă o perioadă până când zărim pe cer un punct negru. Elicopterul se apropie în viteză, iar noi devenim una cu stâncile sub care ne-am făcut culcuș. Este un mini-Copter, folosit îndeobște la plimbări de agrement. Când pasărea de fier ajunge departe deasupra platoului, este aruncată o frânghie de vinci, și pe ea își dă drumul un individ îmbrăcat într-un combinezon ca al nostru. Singurul lucru care ne diferențiază sunt însemnele. De-abia pune piciorul pe pământ, că elicopterul se și îndepărtează rapid. Îl urmăresc pe individ prin binoclul meu electronic și, când îi surprind ochii ațintiți spre mine, aproape că dau să țip. Privirea nou-venitului nu rămâne însă țintuită, ci se plimbă peste tot, cercetând cu atenție zona. Când se asigură că totul e în regulă, își scoate ordinatorul și transmite un cod. Otto e la fel de iute. Pe ordinatorul capturat reușește să capteze semnalul, punându-ne în posesia cheii.

Un tufiș de jnepeni, care ar fi stârnit uimirea unui botanist surprins să-l găsească prin acele locuri, se dă în lături, lăsându-l pe individ să treacă, după care pivotează la loc.

— La ce mai zăbovim? întreb eu, nervos.

Simt că se apropie din nou punctul mort, poate pentru a zecea oară, și vă asigur că efortul de a-l depăși nu e o plăcere. Îți simți trupul ca pe un balast, ca pe ceva de care vrei să scapi cât mai repede, un element străin care te împiedică să trăiești.

— Dacă sunteți pregătiți, putem trece la treabă, răspunde, într-un târziu, Sara.

Ultimii o sută de metri sunt, de fiecare dată, cei mai dificili. Îi parcurgem în mai mult de-o oră. Când ajungem pe platou, arătăm ca nişte motoare de Trabant care au terminat o cursă de formula unu. Gândul că se termină ne dă însă aripi.

Colosul se scutură ca un peşte ieşit de sub duş, pregătindu-şi grenadele cu gaz. În aşteptarea semnalului, îşi lipeşte ochii de Sara. Otto e şi el pregătit să tasteze parola de intrare. Suntem ca nişte alergători în aşteptarea startului, când vocea Sarei ne trimite cu o mie de ani în urmă:

— Lipseşte ceva... Fără să audă motorul unui elicopter, cei dinăuntru nu vor deschide niciodată! Ştiu şi ei că oricine ajunge aici altfel decât prin aer nu poate fi om bun!

Colosul ar vrea să se arunce la gâtul femeii şi să-i sugă sângele, dar trebuie să recunoască şi el că are dreptate. Vestea ne demobilizează complet. Privim prostiţi la tufişul de jnepeni, ca o turmă de oi rămase fără dinţi. Spectrul eşecului ne toarnă plumb în picioare. Tot efortul a fost inutil.

— Tu ne-ai băgat în rahatu' ăsta, tu să ne scoţi din el! urlă Colosul la Sara, de parcă ea ar fi inventat regulile jocului.

Pe neaşteptate, apare surpriza. Otto se întoarce spre Sara, şi cuvintele lui salvatoare ne sună în urechi ca nişte clopoţei de argint:

— Putem anticipa. Procedăm ca şi în cazul celor prinşi. Comunicăm misiunea îndeplinită şi cerem un elicopter pentru recuperarea prizonierilor!

Colosul îl ia în braţe şi îl mângâie.

— Întotdeauna am ştiut că ai minte! exclamă el. Te-am admirat tot timpul pe ascuns. Apucăturile tale pidosnice nu m-au împiedicat să te consider un camarad de nădejde.

Am putea crede că e sincer, mai ales că scoate bidonaşul şi i-l oferă neamţului, gest care ar trebui să ne convingă pe deplin. Nici nu băgăm de seamă că bidonaşul e gol.

Sara se grăbeşte să ia legătura cu Pavlovici, raportându-i încheierea misiunii. Răspunsul vine grabnic, încărcat de îndoieli. Ni se cer tot felul de detalii, dar Sara închide ordinatorul şi se face că plouă. Mingea e pe terenul lor şi nu au încotro, trebuie să joace.

Păcănitul elicopterului ne toarnă apă vie în trupuri. Otto tastează parola şi ţine degetul ridicat în dreptul butonului Enter. Apare şi hardughia, care acum e un Condor uriaş pentru trupe de desant. Nu stăm să-i facem cu mâna. Parola ia drumul ştiut, făcând tufişul de jnepeni să se mişte. Aruncăm cu iuţeală grenadele fumigene şi pe cele cu gaz paralizant, după care, cu măştile pe figură, sărim în groapa întunecoasă, pregătiţi pentru lupta corp-la-corp. N-avem însă cu cine ne bate. Întreg Statul-Major inamic e pe spate. Erau atât de siguri pe ei, încât nici măştile de gaze nu şi le pregătiseră.

Colosul trage câteva şuturi în corpurile inerte, chipurile să se asigure că n-are de-a face cu nişte simulanţi. După ce îşi descarcă nervii, ne lasă să-i legăm şi să-i pregătim de livrare. Condorul îi preia unul câte unul, prinşi în centurile de siguranţă ale vinciului. Ieşim şi noi din micul buncăr, rânjindu-ne fasolea la cei din elicopter, şi aşteptând să fim, la rândul nostru, recuperaţi.

La unul dintre geamuri apare figura inconfundabilă a maiorului Pavlovici, iar în căşti îi auzim vocea ieşită parcă dintr-un atelier de strunguri:

— Cu părere de rău, vă comunic că locurile au fost completate. Mi-aţi dovedit că sunteţi din cale-afară de ingenioşi, aşa că am certitudinea că veţi găsi în vreun fel o cale de întoarcere. Vă aştept cu masa pusă. Aveţi ceva preferinţe?

Nu ne iartă că l-am păcălit. Deşi e mândru de plutonul lui, nu scapă nici o ocazie să-şi ia revanşa.

— Aş mânca nişte ficat de maior copt în spuză! se grăbeşte Colosul să-şi depene preferinţele culinare.

— Vei avea parte de mult mai mult! ricanează maiorul, făcându-i semn pilotului să se înalţe. Am să-ţi prăjesc propriul tău ficat, dacă vulturii se vor îndupleca să ţi-l lase.

Condorul îşi arată fundul, dându-ne cu tifla. E însoţit de un car de înjurături de care s-ar ruşina şi un puşcăriaş notoriu. Urările de drum bun pe care i le adresăm descriu cele mai sofisticate metode prin care elicopterul se poate face praf.

— Şi acum? întreb eu, ca prostul, de parcă am avea în faţă o paletă de soluţii.

— Să încingem un pocher pe dezbrăcatelea. Gândesc că am dreptul la o revanşă! zbiară Colosul, complet rupt de realitate.

Oricum, am ajuns la capătul puterilor. Fără o perioadă de recuperare, nici vorbă să facem cale-ntoarsă. Proviziile găsite în buncăr ne revigorează însă optimismul. Colosul descoperă cu încântare câteva sticle de plastic pline cu vin.

— Împuţiţii naibii! În timp ce noi ne chinuiam cu apa din băltoace, ăştia plescăiau Madera veritabil!

Trage cu ochiul la ordinatorul Statului-Major, pe care Otto îl împachetează grijuliu, şi soarbe cu entuziasm din vinul căzut prizonier de război.

— Într-una din zile, se destăinuieşte el, o să învăţ să tastez şi eu la o maşinărie ca asta. Am auzit că poţi face o mie de trăsnăi. De pildă, poţi să iei bani dintr-un cont şi să-i treci într-al tău.

Nu se oboseşte nimeni să-l lămurească că „trăsnaia“ e mult mai complicată decât pare la prima vedere. Dar Colosul, ca întotdeauna când duce la bun sfârşit o misiune, uită de oboseală şi intră într-o agitaţie contagioasă.

— Mă bate gândul să rămânem aici. La ce bun să ne mai întoarcem în lumea dezlănţuită? Vom forma o comunitate şi vom trăi fericiţi, ca în comuna primitivă. Sara şi cu mine ne-am putea ocupa de asigurarea unor urmaşi destoinici şi sănătoşi. Fachirul ar pleca la vânătoare, să procure hrana cea de toate zilele, iar Otto ar pune gospodăria la punct. Am toată încrederea în el.

— Şi cu mine cum rămâne? fac eu pe nedreptăţitul.

— Tu vei fi poliţistul, stabileşte Colosul, mărinimos. Vei putea da amenzi şi vei dirija circulaţia păsărilor.

— Eu am o contrapropunere, ciripeşte Sara, scoţându-şi bocancii. Să te închidem pe tine aici şi să revenim peste vreo douăzeci de ani, cu o echipă de antropologi. I-am putea păcăli că am descoperit un schelet din Epoca pietrei şi ne-am umple de bani.

— Crezi că pot fi păcăliţi aşa de uşor nişte savanţi? se îndoieşte Colosul, care nu dă doi bani pe învăţătură.

— După ce-ţi vor studia creierul, se vor convinge pe deplin că nu-i înşelăm.

Rămas doar în izmene, Otto se spală cu apa găsită într-o marmită, cu scrupulozitatea unei pisici de rasă. După ce-şi perie părul tuns scurt, se dă cu deodorant la subsuori, atrăgând atenţia Colosului.

— Păziţi-vă dosurile! ne avertizează acesta. Otto se pregăteşte să treacă la atac.

Neamţul nu-l bagă în seamă, nici cât pe-un purice mort. Se dichiseşte în continuare, curăţindu-şi meticulos unghiile. Între timp, Fachirul şi-a înălţat din nou picioroangele spre cer. Peste un sfert de oră, va fi complet recuperat. Doar Colosul şi cu mine ne ocupăm de igiena interioară. Suntem hotărâţi să nu le lăsăm nici o picătură de vin vulturilor care, din când în când, mai trec pe deasupra noastră, iritaţi că mai suntem încă în viaţă.

Curioasă ca orice femeie, Sara îşi bagă nasul peste tot şi dă peste un filtru cu baterie.

— Ce-aţi spune de-o cafea?

E mai mult decât ne-am putea dori în văgăuna asta. Colosul o îndeamnă să-şi continue explorările. E sigur că pe undeva, prin buncărul atât de bine aprovizionat, trebuie să se găsească şi un bordel de campanie.

Mirosul cafelei se împrăştie peste tot, creând atmosfera de tihnă a unui cămin fericit. Chiar şi Fachirul a renunţat la relaxare şi amuşinează cu nesaţ ceaşca fierbinte.

— Tipii se pregăteau să-şi petreacă aici o bună parte din viaţă, zice el, apreciativ. Şi-au închipuit că au de-a face cu nişte pifani.

— Aşa e, Fachirule! rage, aprobator, Colosul. Suntem cei mai buni soldaţi din lume! Chiar şi gloanţele ne ocolesc. Pe când îmi mâncam pâinea mea amară la Puşcaşii Marini nu eram deloc apreciat. Aveam un comandant, unul Scott, da-i-ar Belzebut sănătate cât unei capre râioase, care mă punea la cele mai scârboase munci, printre care rânirea pereţilor latrinei de rahat era cea mai nobilă. Mă hotărâsem să dezertez şi să-i ucid întreaga familie, începând de la cea mai îndepărtată rudă, dar, după o noapte petrecută în compania unei butelci, mi-a venit o

idee mai bună. Am făcut pariu că pot cuceri un portavion cu mâinile goale. După ce am revenit de la examenul psihiatric la care fusesem trimis, i-am repetat propunerea. Dacă ar fi putut, Scott și-ar fi descărcat MI-ul în mine, acolo, pe loc. Și-a zis însă că ar putea-o face în mod legal, prinzându-mă într-o zonă interzisă. Mi-a promis că, dacă voi câștiga, voi fi ridicat în grad. L-am întrebat, la rândul meu, așa, la mișto, ce să-i ofer dacă pierd. L-a apucat un râs de s-a înecat cu propria-i salivă, fiind la un pas să dea ortu' popii. „Tu", mi-a zis el când și-a revenit, „tu nu o să-mi oferi nimic. Tot eu o să-ți ofer ceva!" Râdea în continuare ca un babuin gâdilat la boașe, mângâindu-și MI-ul. Nu eram chiar atât de tembel încât să nu-mi dau seama că, dacă mi-aș fi băgat nasul pe unde n-ai voie nici cu permis, aș fi fost ciuruit fără somație. Mă enervase însă prea rău, așa că m-am hotărât să-l fac să-și înghită râsul. Mi-a dat o lotcă, avertizându-mă că, dacă-mi trecea prin cap s-o șterg pe vreo insuliță, avea să mă găsească și să mă defere Curții Marțiale, ca dezertor. Stăteam acolo, în bărcuța care, pe lângă portavion, arăta ca un găinaț pe lângă o balegă de elefant, așteptând să se lase noaptea. Idiotul aruncase la derută câteva parâme, la capătul cărora mă așteptau, evident, băieții lui, pregătiți să mi-o tragă. A uitat însă un amănunt: mulțumită muncilor pe care mi le dădea, devenisem specialist în sistemul de evacuare al navei. Pe scurt, cunoșteam în amănunțime drumul rahatului marinăresc spre ocean. N-are rost să vă descriu cum am așteptat să le vină pofta de căcare ălora de pe vas și cum am blocat supapele, una câte una, pentru a mă putea strecura pe tuburi. E adevărat, eram mai plin de excremente decât un vidanjor din Evul Mediu, dar merita sacrificiul! Cunoșteam, cum vă spun, la perfecție planul țevăriei, așa că m-am îndreptat ață către buda comandantului. Ăsta avea un stomac mai fin, așa că a trebuit să aștept ceva timp până să-i vină rândul la ușurare și să-i blochez și lui supapa. Restul a fost joacă de copii. Am scos mâna prin gaură și am deșurubat, pur și simplu, presoanele care țineau buda de porțelan. Când m-am strecurat în cabina de comandă, i-am trăsnit atât de rău cu mirosul meu, că au leșinat mai repede decât dacă le-aș fi dat cu spray paralizant. Singura idee care mi-a

venit ca să-i înştiinţez că reuşisem a fost să apăs butonul de alarmare. La nici un antrenament la care participasem nu am văzut avioanele decolând ca atunci, unul după altul, cu o viteză de ziceai că le-a pus cineva piper sub cur! Toată tevatura asta l-a costat pe Scott înlăturarea grabnică din armată, aşa că n-a apucat să mă mai înainteze în grad. De altfel, nici n-ar fi putut, pentru că următoarele şase luni a trebuit să le petrec într-o închisoare militară. Comandamentul pârnaiei, care auzise câte ceva despre isprăvile mele, mi-a interzis categoric să fac de serviciu la budă. Iată ce se întâmplă atunci când comandanţii nu cunosc cu exactitate capacităţile celor din subordine.

Vorbeşti de lup, şi lupul la ordinator! Pavlovici ne întreabă pe unde ne facem veacul şi dacă mai binevoim să revenim anul ăsta la centru. Otto îi transmite că suntem pe drum şi să ne aştepte cu masa caldă.

— Să pună şi berea la rece! îi dictează Colosul neamţului, râgâind cu indignare.

Pauza ia sfârşit. Drumul de întoarcere e presărat şi el cu pericole, dar totul pare un joc de tabără faţă de ce ne aşteaptă în Kosovo.

E cel mai tare contract pe care l-am avut în cariera mea de mercenar. Mă gândesc, ca întotdeauna, că va fi şi ultimul. Deşi ştiu foarte bine că ultimul contract va fi doar acela parafat de glonţul pregătit pentru mine.

Este vorba aici despre o campanie de teroare și violențe împotriva civililor albanezi din Kosovo, planificată, provocată, ordonată, angajată, ajutată și încurajată de la Belgrad.

Documentele intrate în posesie permit dovedirea masacrelor citate în actul de acuzare al Tribunalului Penal Internațional și constituie imagini luate prin satelit sau de către avioanele americane de recunoaștere, ca și alte informații particulare, obținute prin mijloace tehnice naționale, respectiv interceptări electronice.

Este vorba aici de deportare, de violarea legilor și a cutumelor de război.

(Dintr-o conferință ținută de procurorul Tribunalului Penal Internațional pentru Iugoslavia)

II

TIGRII LUI ARKAN

Îndată ce coboară din Tupolevul cargo, care ne depune pe pista aeroportului militar Batajnica, din apropierea Belgradului, maiorul Pavlovici se lasă în genunchi şi sărută pământul Serbiei. Are ochii roşii, poate din cauza oboselii sau poate din cauza emoţiei. Cuprinde zările cu privirea, tinzând să fie peste tot în acelaşi timp. Patriotismul sârbilor e legendar, păstrându-şi patina de secole, chiar atunci când are accente de naţionalism.

Maiorul se întoarce spre noi cu o privire care lasă să se înţeleagă că, în clipa aceea, ar vrea să nu fim acolo, să nu pângărim sfântul pământ. E doar o părere. Ordonă adunarea şi ne trece în revistă. Suntem cinci comandouri a câte cinci combatanţi. Pe lângă noi, cele câteva companii de voluntari, venite cu acelaşi transport din România, Bulgaria, Rusia şi Ucraina, par o adunătură nesărată de trupeţi. Se încruntă şi-şi expun muşchii, dar nu ne pot păcăli. Ar face o figură bună într-un jurnal de actualităţi sau într-un film cu tematică, dar sunt departe de trupele noastre de elită.

Dinspre clădirea comandamentului bazei aeriene se apropie un jeep, care opreşte la un metru de Pavlovici, fără să scrâşnească din frâne. Un individ înalt şi solid, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, ţâşneşte ca o grenadă antitanc cu mâncărimi la fund şi rămâne ţeapăn în faţa lui Pavlovici, cu mâna la caschetă.

Maiorul ordonă scurt:

— Batalion, pentru onor, la dreaaaapta!

Înlemnim în poziţie de drepţi, cu mâinile pe AKM-urile noastre de ultimă generaţie. E prima oară când ruşii scot la plimbare asemenea bijuterii, care întrec de departe toate pistoalele-mitralieră englezeşti şi americane la un loc.

Pavlovici face doi paşi de front şi dă raportul:

— Domnule colonel, batalionul de asalt Bora este pregătit la întreaga capacitate pentru intrarea în luptă. Sunt comandantul batalionului, maior Pavlovici.

Cei doi se îmbrăţişează, rămânând aşa mult timp, ca şi cum ar vrea să facă din trupurile lor unul singur. În cele din urmă, colonelul îl îndepărtează puţin pe Pavlovici, fără a-i lua mâinile de pe umeri, şi murmură încet:

— Mirko, nu credeam să ne mai întâlnim vreodată!

— Ţi-am promis, Slave! îi răspunde maiorul, pe acelaşi ton scăzut. Ţi-am promis că nu voi muri până când nu voi mai lupta încă o dată alături de tine.

— Şi iată că a sosit clipa!

Abia acum îl recunosc şi eu pe colonel. Este cel care i-a condus pe sârbi în lungul asediu al oraşului croat Vukovar, în 1991, cel alături de care am luptat în Nordul şi în Estul Bosniei[1], comandantul Slave Obilici. După ce ne trece în revistă, comandă pe loc repaus.

— Deci ăştia sunt tigrii tăi! Abia aştept să-i cunoască pe Tigrii lui Arkan[2]. Cred că vor avea ce să-şi arate unii altora.

Ceremonia de primire se termină repede. Suntem dispersaţi în mai multe puncte. Plutonul nostru nimereşte într-o tabără secretă a grupării paramilitare „Garda Voluntarilor". În timp ce ne luăm în primire baraca repartizată, Pavlovici şi Obilici se retrag în clădirea Punctului de Comandă, de fapt, o casă cu etaj, singura de cărămidă, mascată sub firma sediului unui club de fotbal. De altfel, întreaga tabără este cunoscută ca fiind o bază sportivă.

Obilici îşi ospătează musafirul cu bucate tradiţionale sârbeşti, dar la sfârşit, în loc de şliboviţă, scoate o sticlă de whisky Ballantine's.

---

[1] Vezi *Moartea s-a născut la Sarajevo*, de acelaşi autor (n. trad.).

[2] Porecla unei formaţiuni paramilitare sârbeşti, „Garda Voluntarilor", condusă de celebrul Zeljko Raznjatovici, supranumit Arkan (n. trad.).

— Scoţian! Autentic! exclamă el. Nu ne interesează poşirca împuţiţilor de americani.

Pavlovici îşi aprinde un trabuc, nu înainte de a oferi unul şi colonelului.

— Sunt cubaneze! se grăbeşte să precizeze, la rândul lui.

Râd amândoi, privindu-se în tăcere, prin fumul albăstrui, depănând în gând amintiri care nu mai au nevoie de cuvinte. În 1945, când părăsise pentru totdeauna Iugoslavia, Pavlovici avea treisprezece ani, iar Obilici numai şapte. Orfani de război, primiseră amândoi câte o pecete pe viaţă: Pavlovici fusese castrat de nemţi, ca să nu mai poată contribui la reproducerea „trădătorilor sârbi", iar lui Obilici îi fusese incizată pe frunte o svastică. Deşi făcuse, în câteva rânduri, transplant de piele, în mod cu totul misterios svastica îi reapărea, chiar dacă abia conturată. Din această cauză, se obişnuise să poarte în permanenţă o şapcă cu cozoroc lung, trasă deasupra ochilor.

Atunci, în 1945, îşi crestaseră antebraţele cu o baionetă nemţească, devenind fraţi de cruce. Juraseră răzbunare şi, de aceea, aleseseră cariera armelor. Se impunea să fie cât se poate de bine pregătiţi pentru momentul în care aveau să-şi plătească datoriile. S-au reîntâlnit după mai bine de patruzeci şi cinci de ani, când războaiele din Croaţia şi cele din Bosnia le-au umplut inimile de mulţumire. Dacă şi-ar fi păstrat sufletul de copil, ar fi considerat că răzbunarea fusese dusă până la capăt. Dar, între timp, pofta de sânge îi transformase definitiv. Asemenea multora ca ei, n-aveau să se mai oprească până când focurile Gheenei nu-i vor fi înghiţit.

Obilici umple din nou paharele până la buză, după care se lasă pe spate, răşchirându-şi picioarele. De sub cozorocul lung, ochii lui rotunzi şi lipicioşi, despre care n-ai spune, în ruptul capului, că ar putea fi ochi de soldat, zâmbesc tot timpul, aidoma zâmbetului dulce al morţii.

— În sfârşit, ne vom bate cu Anticristul! sparge el tăcerea. Luptele cu ustaşii şi cu musulmanii din jur n-au fost decât poligoane de încercare. Războiul Sfânt abia de-acum începe! Şi nu se va termina niciodată, asta o garantez! Cât va mai exista un sârb în viaţă, americanii nu se vor opri din a-şi plânge morţii.

Pavlovici nu se repede să răspundă. Soarbe pe îndelete whiskyul scoţian, scărpinându-se, gânditor, după ureche.

Obilici nu-l îndeamnă nici el la vorbă. Are un respect deosebit față de maior, pentru care și-ar da viața oricând, fără ezitare.

Pavlovici își face cicatricea să joace, măsurându-și cu atenție cuvintele:

— Va fi o luptă între David și Goliat!

— Exact! Și știm cum s-a terminat atunci!

— Știu și eu. Și mai știu că e doar o legendă. Slave, îți admir patriotismul. Nici eu nu l-am pierdut, dar, în comparație cu tine, sunt un infirm. Americanii vor rămâne în aer, amenințarea lor cu invazia terestră e o prostie. Își dau și ei seama că nu se pot măsura cu noi, mai ales pe teritoriul nostru. Dacă n-ar avea avioanele și rachetele, armata americană ar putea fi învinsă chiar și de leneșii de francezi.

— Așa e! Mirko, ascultă-mă bine, Vietnamul n-a fost nimic pe lângă ce-i așteaptă aici.

— Dacă vor coborî din aer, Slave! continuă, imperturbabil, maiorul. Din păcate, războiul a început să se poarte prin cancelarii, nu pe câmpul de luptă. Aici doar se testează armele. În așteptarea americanilor, ne vom război însă cu albanezii, fiindcă din cauza lor, la urma urmei, ne bombardează NATO. De aceea am și luat hotărârea să vin aici cu batalionul meu. După ce toate se vor termina, blamul nu trebuie să cadă asupra trupelor sârbești.

— Armata sârbă nu poate fi o armată criminală, cât timp luptă pe teritoriul ei! punctează ferm Obilici.

— Fără îndoială, dar batalionul Bora nu se va bate cu rachetele și avioanele NATO, ci cu UCK[1].

— Este, cumva, o crimă să-ți păstrezi integritatea teritorială?

— Nicidecum! Și nu cred că stăm acum împreună să ne disculpăm sau să judecăm ce înseamnă crimă și ce nu. Cel puțin, pentru mine, moral e ceea ce-i spre binele Serbiei. Chiar dacă sunt doar un mercenar.

— Mai întâi de toate ești sârb.

— Vezi bine, murmură maiorul, schimbând, aparent fără motiv, cursul discuției: Ia zii, Radovan mai ține spelunca aia în Blazuj[2]?

---

[1] Armata Albaneză de Eliberare din Kosovo (n. trad.).
[2] Suburbie a orașului Sarajevo (n. trad.).

— *La Motanul Chior!* exclamă colonelul, râzând. A pus și o placă memorială: „Aici și-a sărbătorit ziua celebrul comandant sârb de mercenari, maiorul Mirko Pavlovici." Pot spune că ai devenit o figură legendară în zonă.

— Și acum a sosit timpul să mai agățăm câteva plăci din astea și în Kosovo.

Obilici bate din palme, neținând seama de trabucul care îi cade pe jos.

— Mirko, nici nu știi cât mă bucur că te-am reîntâlnit! Dacă vreodată o să-ți treacă prin cap să renunți la mercenariat, să știi că se va găsi oricând un loc de comandant aici, pentru tine!

— Sunt bătrân, Slave! Alții, la vârsta mea, își duc nepoții în parc!

— Tu îi vei învăța să tragă cu pușca!

Un ciocănit în ușă la întrerupe tihna revederii. Aghiotantul lui Obilici pune un raport pe masă și dispare, salutând.

— Raportul celei de-a doua zi de bombardament! face colonelul, prinzând foaia de hârtie cu două degete, ca pe un gândac strivit.

Îl studiază amândoi cu atenție. Dacă n-ar fi fost militari până-n călcâie, ar fi căzut pradă groazei. Chiar și așa, figurile lor se întunecă treptat, iar svastica de pe fruntea lui Obilici prinde un contur tot mai evident.

Raportul sumar este redactat în stil militar. S-au înregistrat explozii la periferia Belgradului, au fost atinse ținte în Kosovska Mitrovica și a fost distrus emițătorul radio-TV de pe muntele Tastrebac. Pista aeroportului din Niș a fost scoasă din uz, iar o cazarmă din Urosevac a fost bombardată. Trei explozii s-au înregistrat în zona aeroportului Podgorica și a fost lovit un depozit militar. Radarul din Ulcinj a fost atins. De asemenea, au fost bombardate complexele militare din Kumbur și Radanovic, iar Centrul de Comunicații Militare de pe muntele Bukulia a fost ras de pe fața pământului. Cele mai grele lovituri le-a primit însă Priștina. Rachetele de croazieră de pe navele americane din Adriatica și bombardierele F-16, F-18 și EA6B Prowler, care au decolat de la baza Aviano, din Italia, au declanșat un infern pe pământul, altădată atât de liniștit, al Iugoslaviei.

Trupul lui Obilici tremură imperceptibil, iar mâna i se crispează inconştient pe raportul militar.

— Porcii! scrâşneşte el din măselele-i puternice. Sălbaticii! Nu le-am făcut nimic, nici măcar nu i-am provocat! Cine se cred criminalii ăştia? Cu ce drept îşi arogă puteri dumnezeieşti? Şi ruşii stau şi le cântă în strună! S-au vândut şi ăştia pentru dolarii lor! Dar nu avem nevoie de nimeni! De nimeni! O să le arătăm noi cine sunt sârbii!

Pavlovici adulmecă paharul cu licoarea scoţiană, privindu-şi prietenul cu interes. Un zâmbet abia schiţat i se agaţă de colţul cicatricei. A uitat ce înseamnă patima – cel puţin aşa crede – o dată cu prima lecţie de mercenariat. Ştie că oamenii care nu se transformă în roboţi, atunci când vine vremea armelor, sunt primii care cad pe câmpul de luptă. Identitatea devine o povară, iar un soldat trebuie să aibă asupra lui doar strictul necesar supravieţuirii, pentru a putea ucide. Moartea e uneori foarte comodă, mai ales atunci când îşi mai aminteşte că, oricum, sfârşitul îi aparţine în exclusivitate. Toate astea le gândeşte acum Pavlovici, scobindu-se, nepăsător, între dinţi, aşa cum obişnuieşte, paradoxal, înainte de fiecare masă. Şi va fi un ospăţ pe cinste, ce-i drept! Numai cu gândul la el, şi te şi saturi pe jumătate!

Pavlovici a trecut însă prea uşor peste observaţia colonelului, care a afirmat că, mai întâi de toate, a fost şi rămâne sârb. Patima, pe care o dispreţuieşte acum atât de mult, îl va trăda în cele din urmă. Dar dacă cineva i-ar fi spus acest lucru în acele momente, i-ar fi râs în nas!

Tigrii lui Arkan nu sar din papuci de bucurie la vederea noastră. Ne privesc cu un dispreţ amestecat cu admiraţie. Spun despre noi că am fi ucigaşi fără patrie, şi mulţi nu-şi ascund dorinţa de-a nu ne fi aflat în preajma lor. Se deschide un „ţarc" invizibil în jurul plutonului nostru. Pe cât se poate, suntem ignoraţi. Totuşi, am luptat alături de ei în Croaţia şi în Bosnia, şi ştiu ce ne poate pielea. Ca militari, nu pot să nu ne respecte pregătirea. Ca sârbi, se simt într-un fel umiliţi că s-a apelat la noi.

Dar nici noi nu suntem plătiţi ca să închegăm relaţii de prietenie. Adaptăm rapid baraca la cerinţele noastre şi pretindem

doar să fie respectat programul de masă. Sara a fost numită definitiv încheietor de pluton, dar asta n-o face să-și aroge vreun drept suplimentar. Nici faptul că é femeie nu o scutește de șmotru.

Ca să fiu drept, primirea rece care ni se face ne deranjează tot atât de mult pe cât ar deranja-o pe o cloșcă factura de energie electrică. Totuși, ca să nu părem niște oropsiți de paria, Colosul se plimbă țanțoș încoace și-ncolo, făcându-și mușchii să joace și îndoind, în treacăt, cu nepăsare, un fier găsit în pragul curții. Or, în ceea ce-i privește pe soldați, competiția este de multe ori mai importantă chiar decât hrana.

După câteva șopocăieli și ocheade discrete, dintr-o margine a taberei se apropie un sârb care poate fi socotit ușor o clonă a Colosului. Are capul perfect pătrat, cu o ceafă cât trupul unui adolescent. Se oprește lângă Colos, măsurându-se cu el, în timp ce acesta strivește în pumni două grenade de manevră, ca pe două nuci. Din grupul spectatorilor se ridică strigăte de admirație. Unii dintre ei îi aruncă confratelui lor câteva îndemnuri în limba sârbă.

Contracandidatul Colosului întinde o mână ceva mai mică decât cupa unui excavator, prezentându-se scurt:

— Borislav Giuchici!

Cei doi își strâng carabele. Nici unul dintre noi nu ar vrea să simtă în vreun fel strânsoarea care produce un scrâșnet ca al șenilelor de tanc.

— Soldat de rangul întâi Frederick Sheldon!

— American? întreabă, ușor surprins, Borislav.

Colosul însă se găsește într-unul dintre puținele sale momente de luciditate și parează:

— Neozeelandez! răspunde el, sperând să nu fie întrebat nimic despre geografia locului, în legătură cu care cunoștințele sale sunt mai mult decât sumare.

— Te încumeți la o partidă de box? continuă Borislav, într-o engleză mai scâlciată decât pantofii unui șomer.

— Depinde cât!

Sârbul nu pricepe prea bine la ce se referă acel „cât", dar când află că e vorba de bani se bucură ca un câine care și-a amintit locul de taină în care și-a îngropat osul. Rețeta e destul

de grasă, deşi e departe de a se compara cu bursele profesioniştilor. Meciul însă se anunţă la fel de spectaculos.

Surprinzător cât de mult îi apropie pe oameni pariurile şi spectacolul legat de ele! În câteva minute, „ţarcul" trasat în jurul nostru a dispărut şi orice diferenţă dintre noi s-a stins cu desăvârşire. Există chiar şi un ring, ceea ce ne stârneşte mirarea. Sârbii îşi dau coate, amintindu-ne că ne aflăm, totuşi, pe teritoriul unei baze sportive!

Meciul este stabilit pentru ora şapte seara când, se pare, comandanţii se retrag la şedinţa de analiză zilnică. Fachirul şi cu Otto şi-au băgat toţi banii în pariuri, drept care se ocupă personal de Colos pentru a-l aduce la forma maximă. Neamţul îi arată două şmecherii, chipurile secrete de serviciu – pentru care însă Colosul fusese dat afară din şcoala de corecţie –, în timp ce Fachirul îl supune unui antrenament psihotron. La pregătire participă chiar şi Smirnoff, atent drămăluit de Otto. Numai Sara nu prea e de acord. Întrezărind efectele benefice pe care le-ar putea avea meciul asupra integrării colective, termină prin a se spăla pe mâini. Ba chiar scapă un sfat, cum că uriaşul ar trebui să lovească mai mult la ficat, având în vedere că dovleacul partenerului său pare meşterit cu ajutorul picamerului.

Spre deosebire de alte dăţi, Colosul e pătruns de importanţa mizei, păstrându-se într-o tăcere desăvârşită. Nu icneşte nici când Otto îl ia la bumbăceală pentru a-i descoperi eventualele puncte slabe. Sare coarda o jumătate de oră, fără întrerupere şi fără să greşească nici măcar o singură dată. Pumnii săi se reped asupra unui stâlp de susţinere a barăcii, şi astfel, o echipă de dulgheri capătă de lucru pentru câteva ore. Nu sunt supăraţi, ci, dimpotrivă, îl îndeamnă pe Colos să se folosească de câţi stâlpi are nevoie.

Pe de altă parte, pregătirea adversarului se desfăşoară în taină. Încerc s-o fac pe iscoada, dar sunt repede alungat. Nici dolarii pe care-i pun în joc nu pot cumpăra vreo informaţie. Mă întorc cu coada între picioare, stârnind dispreţul Colosului, care proclamă că, dacă nu sunt bun de nimic, s-o fac măcar pe sacul de box. De atâta efort, Colosul scapă o băşină, care-l face pe unul dintre dulgherii sârbi să exclame, cu ochii pe cer:

— Iar încep câinii să bombardeze!

O dată cu apropierea orei H, atmosfera devine tot mai tensionată, iar pariurile intră în linie dreaptă. Potlogarii de la bursa de pariuri din New York ar păli de invidie. Se pariază chiar şi pe runda şi minutul în care va lua sfârşit lupta. Bidonaşele prind să circule cu vioiciune, ignorând însemnele naţionale. Faptul că le-am adus pleaşcă o distracţie pe viu ni i-a apropiat definitiv pe sârbii care, ca orice slavi, sunt tot atât de sentimentali, pe cât sunt de sălbatici. Întrucât există o diferenţă numerică enormă între cei care alcătuiesc cele două galerii, se cade de acord ca acestea să-şi ţină gura. Sârbii consideră asta un dar pentru noi, deşi ştim că au acceptat atât de rapid din alte considerente: să nu stârnească curiozitatea vreunui comandant.

Mai greu e cu găsirea unui arbitru. Ne batem, care mai de care, cu pumnii în piept, mărturisindu-ne sincera imparţialitate, dar în privinţa asta suntem grădinari cu toţii, aşa că rămânem cu castraveţii nevânduţi. Meciul e pe punctul de a nu se mai putea disputa.

Negocierile prind contur o dată cu sosirea lui Pavlovici. Ca orice comandant destoinic, acesta vrea să verifice modul în care am fost cazaţi. În pofida îndoielilor noastre, ideea unui meci de box nu-i displace deloc. Ba chiar o consideră strălucită, cu condiţia ca rezultatul final, oricare ar fi, să nu stârnească duşmănii. I se dau toate asigurările necesare, inclusiv din partea combatanţilor. Este acceptat, în unanimitate, ca arbitru al cotonogelii. Nici nu putea fi altul mai imparţial: sârb, dar comandantul Colosului!

Ora şapte a sosit. Nimeni, nici măcar sârbii nu mai bagă în seamă rachetele de croazieră care încep să zboare pe deasupra taberei în căutarea ţintelor stabilite. Pavlovici controlează cu atenţie mănuşile celor doi şi le cere, ca un arbitru autentic, să respecte cu stricteţe regulile şi să nu folosească lovituri nepermise. Colosul întreabă care sunt alea şi, după ce i se explică, exclamă cu nedumerire:

— Păi, atunci nu rămâne decât să ne uităm unul la altul!

Pavlovici nu se enervează. Îi mai face o dată desenul, iar Colosul, deşi nu e foarte convins de justeţea unor astfel de reguli, sfârşeşte prin a le accepta. În cele din urmă, lupta începe. Cei doi îşi dau târcoale, studiindu-se cu atenţie. Colosul

încearcă vigilența lui Borislav, trimițând pe neașteptate o directă de dreapta, urmată de un upercut de stânga. Sârbul bagă însă la timp în marșarier, și pumnii Colosului umblă după muște. La rândul lui, eschivează de câteva ori cu ușurința unui puncheur de categorie ușoară. Are un joc de picioare care ar putea figura oricând pe un ring de dans. Sârbul însă declină invitația, mimează o lovitură cu stânga, și dreapta lui zdruncină căpățâna Colosului. Probabil că altul ar fi zburat din ring, dar uriașul nostru nu reacționează mai mult decât un bombardier atins de o alică.

— N-am nevoie de mângâierile tale tandre! bravează el. Pentru asta ți-l pot oferi pe Otto!

Borislav execută un un-doi perfect, trimițându-i din nou căpățâna la plimbare. Dar Colosul a mâncat beton în copilărie. Îl prinde descoperit pe sârb și-i expediază un upercut la ficat. E rândul sârbului să se dea mare, dar nu reușește să păcălească pe nimeni. Stă cam într-o parte, ceea ce denotă că uriașul și-a atins ținta. Repriza se încheie în ovațiile noastre.

Meciul, prevăzut pentru zece runde, continuă în aceeași notă, doar că, în loc să obosească, cei doi accelerează ritmul loviturilor. S-au umplut de sânge, fiind de-a dreptul fioroși. Singurul ochi al Colosului e pe jumătate închis. Mai mult, trebuie să-și dibuie adversarul. Culmea e că reușește de minune, de parcă ar avea radare în mănuși. Pe neașteptate, își repede barosul de sus în jos drept în creștetul sârbului și, pentru prima oară, acesta îngenunchează cu un răget de bivol. Colosul e gata să-l execute cu un genunchi în gură, dar e oprit la timp de Pavlovici, care-i reamintește de regulament.

— Nu pot să răsfoiesc manualul în timp ce mă bat! explodează Colosul, exasperat de chițibușurile boxului. Nu l-am lovit sub centură, din moment ce nu are capul garnisit cu testicule!

După ce se ridică, Borislav se repede ca o locomotivă scăpată de sub control, dar în clipa următoare Colosul e în spatele lui, și sârbul se oprește în corzi. Reia atacul și mai furibund, dar Colosul eschivează din nou.

— La dracu'! strigă Borislav, indignat, la rândul lui. Stai pe loc, omule, nu ne jucăm de-a puia gaia!

Coace o lovitură care să pună capăt meciului, când Colosul face o săritură surprinzătoare în spate, urmată de un salt înainte, catapultându-și pumnii direct în figura sârbului. E prea mult, chiar și pentru unul ca Borislav. Cade pe-o parte, cu capul bălăngănindu-se în afara ringului. Pavlovici îl numără cu scrupulozitate, în timp ce Colosul se și visează campion absolut. Spre surprinderea tuturor, Borislav se ridică înainte de terminarea numărătorii. Se clatină zdravăn. E clar că de astă dată Colosul îl va nimici. Însă Borislav nu intră în gardă. Își ridică mâinile și se recunoaște învins. Îl îmbrățișează pe Colos și-i saltă caraba.

— Ești mai tare, scâncește el printre buzele strivite. Dar nu te înfoia. Cer dreptul la revanșă.

— Îți stau oricând la dispoziție! zbiară Colosul, cum a văzut prin filme. Trebuie să recunosc că și tu ești bun.

Se gratulează reciproc, fiind gata să se ia din nou la bătaie pe chestia „ba tu ești mai bun". Cad de acord ca, în această dispută, să-l înlocuiască pe Pavlovici cu o butelcă de votcă. Ca să nu stârnească disensiuni, vulpoiul de maior îngheață pariurile până la meciul-revanșă. Evident că asta ne stârnește nemulțumirea, fiindcă eram în drept să le luăm banii sârbilor. E de-ajuns însă o singură privire a maiorului, ca spiritele să se potolească. Fachirul, cu toate tehnicile lui, e încă mic copil pe lângă performanțele lui Pavlovici în domeniu.

Seara se încheie într-o fraternizare entuziastă, și, dacă n-au scos banii, Tigrii nu ezită deloc să scoată rachiul. Se naște o nouă competiție: cine bea pe nerăsuflate cinci pahare pline ochi.

Abia când se dă stingerea, ne despărțim și ne retragem în paturile de campanie. În scurt timp, sforăiturile noastre se unesc într-o armonie deplină cu cele ale gazdelor. Câte un supersonic care ne survolează încearcă să le concureze, dar fără nici o șansă.

Dis-de-dimineață, suntem treziți de ordine strigate și de cântecele ritmate ale trupelor care se antrenează. Prin dreptul barăcii noastre trece un pluton de douăzeci de Tigri, cântând sacadat, în ritmul tropăiturilor:

Noi suntem sârbi,
Ca să se știe,
Trăiască Serbia!

Noi suntem armata sârbă,
Tigrii lui Arkan,
Trăiască Serbia!

Până la plecarea noastră spre Kosovo, proiectată pentru miezul nopții, ne petrecem ziua în postură de spectatori. Metodele de instrucție sunt printre cele mai dure, iar accidentele, inevitabile. Un combatant care se aruncă sub un tanc pentru a-l mina, lăsându-l să treacă peste el, își prinde laba piciorului sub șenilă. Sângele îi curge șuvoi, dar soldatul nu țipă de durere, ci de necaz. Va fi dezafectat și privit cu oprobriu. Nu va renunța însă și va reveni, după o lună, cu o proteză în locul piciorului zdrobit, ca să continue pregătirea.

O grenadă de asalt explodează prea aproape, orbind un alt combatant. Nici el nu va renunța. Se va înscrie în plutonul de kamikadze, pentru ca, înfășurat cu un brâu de dinamită, să poată lua cu el cât mai mulți dușmani când se va lăsa dinadins prins.

Un alt soldat se aruncă prea devreme din elicopter și-și fracturează ambele picioare. Va rămâne paralizat pe viață, dar, din scaunul lui cu rotile, va mânui greaua mitralieră Skoda, dintr-un buncăr plasat în calea trupelor NATO care ar invada Serbia.

Asemenea accidente se întâmplă destul de rar. Tigrii sunt veterani ai războiului din Croația și stăpânesc cu pricepere toate mijloacele de luptă. Pot conduce orice tip de vehicul, de la jeep la tanc și elicopter, mânuind la fel de bine cuțitul, ca și aruncătoarele de grenade. La mare preț sunt lunetiștii. Îi găsești în locurile în care te-ai aștepta cel mai puțin. Pot nimeri o monedă de un cent de la două sute de metri. Armele lor, dotate cu detecție în infraroșu, sunt reginele înzestrării armatei.

Luptele corp-la-corp se desfășoară fără menajamente. Doar loviturile mortale nu sunt duse până la capăt. Un deget rupt, o claviculă dislocată sau un cap spart nu reprezintă ceva ieșit din comun. Vinovatul e întotdeauna cel care le suportă. Instructorul

lor, un sârb mic de statură şi mustăcios, se laudă că nici o zi de antrenament nu se încheie fără un „eveniment“.

O atenţie deosebită este acordată trupelor de comando, instruite să lupte în spatele inamicului. Sunt foarte tineri cu toţii, măsurând peste un metru optzeci înălţime. Au un program de pregătire asemănător cu al nostru, fiind avantajaţi însă de cunoaşterea reliefului. Pot să efectueze în orice condiţii munca unui genist, ca şi pe cea a unui transmisionist sau artilerist.

Obilici şi Pavlovici s-au căţărat pe clădirea comandamentului, de unde urmăresc, prin binoclu, vânzoleala comună. Pe o măsuţă adusă de un soldat tronează o altă sticlă, soră bună cu cea băută cu o zi înainte. Din când în când, colonelul mai transmite indicaţii prin staţie instructorilor de luptă.

Prânzul îl luăm cu toţii împreună, la nişte mese lungi, aşezate ca într-o trapeză mânăstirească. Un borş sârbesc, fasole cu ciolan şi mere. De băut, numai apă de izvor. Colosul crede că e vorba de o neînţelegere şi îl cheamă la el pe sergentul de serviciu pe bucătărie.

— Măi „ici“, strigă el, dovedind că prinsese câte ceva din fonetica numelor locale, nu ţi-a vorbit nimeni până acum de efectele negative pe care le poate avea apa asupra organismului uman? Nu urmaţi şi voi nişte cursuri de medicină?

Sergentul ştie tot atâta engleză cât un papagal crescut în sudul Franţei. Gustă din cană şi clatină aprobativ din cap.

— *Do sada najbolji!*[1]

— N-am auzit de marca asta, se declară nemulţumit Colosul. Smirnoff, Rasputin, Finlandia, Ruskaia, Stalicinaia…

Sârbul pricepe şi-şi arată dinţii stricaţi. Prin mimică, dă de înţeles că votca nu e permisă înainte de ora opt seara. Colosul are însă alte tabieturi. Îl pune pe sergent să bea toată cana cu apă, transmiţându-i că, în conformitate cu fusul orar al Noii Zeelande, patria lui de convenienţă, ora opt e cam de multişor depăşită.

Prin zonă se nimereşte şi Pavlovici, foarte atent, ca întotdeauna, la mâncarea trupei. Pentru Colos, prezenţa lui devine mană cerească.

---

[1] Mai bună ca oricând! (lb. sârbă, în orig.) (n. trad.)

— Domnule maior, raportez că nu înţeleg nimic din ce vrea să-mi transmită individul ăsta, care nu numai că nu mă lasă să mănânc, dar bea şi din cana mea.

— E limpede, zice maiorul, după ce pricepe toată tărăşenia. La masa asta nu se serveşte votcă.

— Atunci, la care? întreabă, politicos, Colosul, ridicându-se pe jumătate, pentru a privi în jur. Ia întrebaţi-l!

Pavlovici deschide gura, dar în loc s-o facă pe translatorul îl porcăieşte pe uriaş, purtându-l prin mai multe locuri de mult uitate.

— Nu trebuie să respect programul lor, zice Colosul cu ţâfnă, noi suntem încă în perioada de refacere.

Aici are dreptate. Maiorul nu poate să-l contrazică, în schimb face o ultimă încercare de a-l convinge că nu e frumos să ceri gazdelor alte feluri decât cele pe care ţi le oferă. Dar Colosul nu a auzit în viaţa lui de regulile de politeţe şi, în consecinţă, cere amănunte. Maiorul îl invită din nou la o plimbare prin diverse organe, apoi pleacă ţanţoş, ca un cocoş care tocmai a primit rezultatul de la testul SIDA.

Sergentului însă, care, după meciul de box, devenise un fan al americanului, i se face milă şi îi aduce pe furiş o cană de-un litru plină ochi cu rachiu. Colosul îl ridică în grad şi-i prevede un viitor luminos, alături de alte figuri istorice legendare. Nici măcar nu-şi ascunde intenţia de a nu ne face părtaşi la carafa lui. Îşi calcă, totuşi, pe inimă, şi-i oferă lui Otto un păhăruţ. Ştie că, în clipele grele, tot de-acolo va veni salvarea.

— Pruncul care nu ţipă nu primeşte ţâţă! ne învaţă el, sfătos. Bunele maniere despre care clămpănea maiorul nostru adineauri nu fac decât să strice relaţiile normale dintre oameni. Am participat cândva la o petrecere dată de un miliardar, pe post de bodyguard la un cârd de curve care urmau să-şi facă numărul cu acea ocazie. Nu mai văzusem în viaţa mea o adunătură atât de mare de scorţoşi. Îşi plimbau paharele de colo-colo, de parcă tocmai primiseră câte un buzdugan ghintuit în cur. Se sclifoseau şi se scălâmbăiau, schimonosindu-şi gura şi nasul, ca şi cum ar fi plutit pe un strat de excremente de cămilă.

Colosul linge farfuria, trăgând o râgâitură de bogdaproste. Nu continuă decât după ce-şi alintă gâtlejul cu rachiul sergentului.

— Cum vă spuneam, era o plictiseală ca la un concert simfonic. Nici curvele pe care le păstoream nu reuşiseră să înviooreze atmosfera. Diverşi creatori de modă, scriitori, pictori şi alţi cârnaţi beliţi îmi aruncau priviri de conţi ieşiţi de la umblătoare, în timp ce damesele, îmbrăcate în rochii lungi şi sulemenite ca dosul unei maimuţe, pufneau pe nas ori de câte ori treceau pe lângă mine, de ziceai că nu şi-au mai şters mucii de-un an de zile. Pe scurt, nu era o atmosferă pe care s-o ţii minte toată viaţa. Am golit câteva pahare dintr-o pişoarcă aflată într-un cazan, căreia toţi îi spuneau „cruşon" şi o lăudau, umflându-şi bucile obrajilor ca nişte babe la examenul ginecologic, dar pot spune că până şi urina de flamingo ar fi fost mai bună. Drept care am agăţat o aschimodie cu papion, tot aşa ca pe sergentul ăsta, cerându-i politicos o băutură mai pentru bărbaţi. S-a dovedit a nu fi fost chelnerul, ci unul dintre invitaţi, aşa că m-am scuzat, frumos, ştergându-mi nasul de papionul lui, şi am hotărât să-mi croiesc singur drum spre obiectul dorinţelor mele fireşti. Paşii m-au purtat în bucătăria în care trebăluiau câţiva chinezi mici şi galbeni. Cu ăia nu m-am înţeles nici cât cu sârbul ăsta, mai ales că, dată fiind diferenţa de înălţime, nici nu prea îi auzeam. Când l-am ridicat pe unul dintre ei, la întâmplare, la nivelul urechilor mele, ăilalţi au prins dintr-o dată să se agite, să chiraie şi să facă tot felul de mişcări din mâini. Am înţeles că ar fi un soi de specialişti în karate, aşa că i-am trosnit la grămadă cu masa pe care preparau bucatele lor scârboase şi mi-am continuat drumul. Cu alte cuvinte, vreau să spun că nu ajungi nicăieri dacă te iei după bunele maniere. A trebuit să cotrobăi prin tot căsoiul miliardarului, pe lângă care hotelul *Hilton* era un biet cort de campanie. În cele din urmă, în ultima cameră, cum se întâmplă şi în poveşti, dau peste biblioteca tipului. Nu stau acum să vă relatez tot ce era scris pe etichete, dar e cert că nu se repetau nici măcar o singură dată. Tocmai terminasem un volum, când uşa se deschide, lăsând să treacă o damesă cu rochia crăpată până la buric, care mă întreabă cu ce ocazie navigam prin zonă. Conform bunelor maniere, mă

prezint şi-i fac o expunere de motive, cum se zice atunci când te prinde nevasta cu alta în pat. Bineînţeles că nu am ajuns la nimic bun. Damesa prinde să cotcodăcească ca o găină la primul ei ou, pretinzând că în camera cu pricina nu au voie decât intimii casei şi că ea ar fi chiar soţia gazdei. Cum din cauza bulbucilor pe care-i făcuse la gură s-a înecat, sar s-o scap, turnându-i pe gât din sticla pe care tocmai o dezvirginasem. Când colo, damesa se face mai roşie ca flamura comunistă şi dă ochii peste cap. Acum, câteva noţiuni de prim-ajutor mai cunoşteam şi eu. Pe scurt, când tipa îşi revine şi realizează că atârnă de pendulul meu, trage iar pe dreapta. Dar vezi că, în inconştienţa ei, mă strângea între pulpe şi-şi mişca şoldurile de ziceai că a făcut şcoală în Place Pigalle. La răstimpuri se mai trezea şi trăgea câte un chirăit haiducesc. Nu mi-a dat drumul până când nu a considerat că o salvasem total. Cum şi-a reintrat în pielea gazdei, a luat-o iarăşi cu scandalul, că, adică, nu mi-e ruşine să-mi şterg membrul de draperia ei de pluş?! Desigur, tipul care alcătuise bunele maniere uitase să menţioneze şi faptul ăsta, pe care însă minima igienă îl cerea, fără doar şi poate. A rămas cu ochii la pendulul meu şi a dat iar să leşine. De astă dată şi-a luat singură perfuzia şi al naibii să fiu dacă nu ştia să ducă la bun sfârşit un act medical. Poate că am fi continuat mult şi bine să bem şi să ne coţăim, dacă nu ne-ar fi întrerupt miliardarul de bărbatu-său, intrat pe o uşiţă dosnică. Nu vă mai spun că ăsta era un fel de confrate de-al lui Otto şi a pretins să fie salvat şi el.

— Opreşte-te! Macini ca o moară stricată! intervine Sara, cu o voce scârbită. Am rămas singuri la masă.

— Frederick, piuie şi Fachirul, mă întreb ce vei face dacă va trebui să termini cu mercenariatul şi să începi o viaţă nouă?! Cred că nici o colectivitate nu te va accepta.

— Fleoşc! face Colosul, privindu-l ca pe o căcărează de capră. Decât să te frigă de soarta mea, mai bine te-ai gândi la tine. Pentru mine se va găsi oricând un loc pe lumea asta. Altfel nu m-aş fi născut, nu?!

— Înţelept ai vorbit, camarade, murmură Otto. Nimic nu apare la întâmplare. Omenirea va avea nevoie de ucigaşi atât

timp cât va popula Pământul. Când a murit, Dumnezeu ne-a lăsat ca moştenire naşterea şi moartea.

— Dumnezeu nu a murit, Otto, replică Sara. E din când în când în Sabat şi bea şnaps ca să-şi mai uite necazurile.

În loc să protesteze, ca de fiecare dată când discuţia depăşeşte limitele sale de înţelegere, Colosul întreabă cu o voce şovăielnică:

— Voi, care sunteţi mai luminaţi, chiar credeţi că există Doamne-Doamne?

— De ce, ţi-e frică?

— La ce să-mi fie frică?! exclamă Colosul, nedumerit. El m-a creat. El să se descurce cu mine. Asta, în cazul în care există. La urma urmei, dacă există popi şi biserici nu înseamnă nimic.

— Mă uimeşti, Frederick! fredonează Sara. Ai început să-ţi pui întrebări existenţiale!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! se oţărăşte Colosul. Şi nici nu mă interesează problema. În contractul meu nu scrie despre asta.

Mă înhaţă de braţ şi-mi cere să-l însoţesc într-o plimbare în scopuri digestive. Luptăm de aproape zece ani împreună, ceea ce-l face să aibă încredere numai în mine.

— Nu că m-ar interesa în mod deosebit, zice el, după ce ne-am depărtat, dar mai e ceva după ce-o mierlim?

— Depinde dacă tu crezi sau nu, îi răspund cu gândul aiurea.

— Mofturi! Aş fi putut crede oricât că în cana împuţitului de sârb era votcă, fiindcă tot apă era!

Dă roată cu privirea, asigurându-se că suntem singuri. Pentru prima oară de când îl cunosc, îl văd oarecum stingher.

— Ştii… pe ăştia nu-i prea cunosc, n-am chef să râdă de mine. Dacă era Gill sau Fidjianul sau Aiki[1] era altceva. Florine…

— Dar zii odată! Ai luat vreun sifilis?

— Mai rău! De câteva nopţi îmi apare în vis un tip bărbos, plin de sânge, cu un cuţit înfipt în inimă. Tipul mă priveşte de fiecare dată fix, îşi scoate cuţitul şi-mi cere să-l omor. Şi exact

[1] Personaje din romanele anterioare ale autorului (n. trad.).

în clipa aia mă trezesc. Să mi se întâmple tocmai mie, care n-am visat niciodată decât păsărici și arme! O fi ceva. Tu te pricepi la vise?

Nu prea știu ce să-i răspund; cu Colosul poți avea surprize atunci când discuți despre altceva decât despre lupte sau damese. Sunt tentat să-l iau în balon, dar ceva mă oprește.

— E doar oboseala. Te deranjează așa de mult visul?

— Deloc! Am zis să te întreb, crezând că știi tu mai multe.

Nu sunt dispus să încep o discuție pe teme mistice, mai ales cu Colosul. Nici îndeajuns de plecat nu sunt ca să fac pe psihiatrul. Pot fi însă un bun camarad.

— Fredy, trebuie să aibă vreo legătură cu bibilica ta, dar n-ai de ce să-ți faci probleme – mansarda are uneori manifestări ciudate.

Colosul se arată mulțumit de concluzie. O dată enigma rezolvată, face stânga-mprejur.

— Știam eu că mă pot încrede în tine. Deși m-ai fript de vreo două ori.

La miezul nopții suntem îmbarcați într-un camion militar, care o ia, fără multă vorbă, spre Sud. Pavlovici ne face rezumatul misiunilor viitoare. Se desprinde concluzia că vom forma un punct mobil, pentru a putea scăpa de orice încercare de detectare din partea americanilor, care, se știe, fac fotografii prin zonă.

— Pentru început ni s-a repartizat orașul Izbica din centrul zonei Kosovo, precizează maiorul, dându-și ifose. Suntem în război, așa că veți folosi toate metodele pentru evacuarea orașului. Nu trebuie să mai rămână acolo nici picior de albanez. Vreau să spun, viu. E posibil să întâmpinăm rezistența trupelor UCK sau chiar a unor comandouri aruncate de NATO în Kosovo. Conlucrăm cu poliția sârbă și cu trupele lor de interne, dar formăm o celulă autonomă. Dacă vă vine cumva nefericita idee de a vă lăsa atinși de vreun glonț, mai bine să muriți. Cei răniți vor fi transportați într-un spital din Africa, pe propria lor cheltuială, iar banii de contract vor fi donați armatei sârbe.

— Bine, zic eu, și dacă vreunul dintre noi moare, își plătește singur cheltuielile de înmormântare?

— Nu va fi nici o înmormântare. Cadavrul va fi ars pe loc, acolo unde se găseşte.

— Asta înseamnă că cei dragi nu vor putea veni să ne aducă o floare şi să aprindă o lumânare! se trezeşte vorbind Colosul.

— Nu există aşa ceva, puteţi fi liniştiţi. Vreau să spun că nu există pe lumea asta vreo fiinţă căreia să-i fiţi dragi.

Aici greşea, cel puţin în privinţa mea. Liana m-ar fi plâns, poate nu mult, dar măcar atât cât să se ştie că am existat şi eu pe acest pământ bolnav. Gândul la ea şi la fetiţă e tot ceea ce a mai rămas uman în mine. O iconiţă încrustată în poarta Infernului, la care se închină iluzii surde.

Izbica pare un oraş în asediu. Doar câţiva oameni pe străzi, mergând cu paşi grăbiţi şi privind înfricoşaţi în toate părţile. Rarele magazine deschise vând direct în stradă, printr-un grilaj metalic. Un şir de camioane şi de automobile, însoţite de refugiaţi mărşăluind pe jos, ca nişte infanterişti care se retrag, este oprit la periferie de un baraj al poliţiei. Li se reţin actele şi, în schimb, primesc o adeverinţă trasă la copiator, fără nici o dată de identitate.

În depărtare se aud bubuiturile înfundate ale bombardamentelor aeriene. Antiaeriana răspunde cu tiruri lungi, mai mult de complezenţă, ca să nu zică americanii că au intrat într-un sat fără câini. Un fum gros se ridică la orizont, înnegrind albul celor câţiva norişori. Peste tot, un zgomot surd de motoare ambalate, de vaiete şi de chemări.

În vacarm, distingem focuri de pistol-mitralieră trase din apropiere. Colosul nu mai aşteaptă ordinul. Conduce năvalnic jeepul care ni s-a pus la dispoziţie o dată ajunşi în oraş, în timp ce Otto armează mitraliera cu care e dotată maşina. Ţeava brumărie se prelinge de-a lungul zidurilor cenuşii, în căutarea unui os de ros.

Ne oprim pe o străduţă în pantă. Aici, câţiva poliţişti sârbi au luat poziţii după câteva baraje improvizate, vizând o casă izolată, înconjurată de o curte plină de copaci. Un căpitan de poliţie schimbă câteva cuvinte cu Pavlovici şi, cu un uşor regret, ordonă retragerea. Poliţiştii se îmbarcă într-un camion şi se îndreaptă spre periferie. A venit timpul nostru. Vom semăna

din nou moartea cu aceeaşi nepăsare cu care un criminal în serie îşi execută victimele.

Se trage în noi dinspre casă. Ar putea fi mai mulţi luptători albanezi, sau unul singur, care-şi schimbă mereu poziţia, pentru a stârni confuzie. Otto ocheşte, slobozind câteva rafale scurte. I se răspunde cu un potop de foc. Abia apucăm să ne ascundem. E clar că avem de-a face cu o unitate de luptă infiltrată în oraş. De pe dealul din apropiere, o mitralieră grea scuipă snopuri de gloanţe, care muşcă asfaltul şi pietrele din jurul nostru.

Ne împrăştiem, pentru a înconjura casa. Mă arunc într-un şanţ, pe fundul căruia e o conductă, şi-mi pregătesc grenadele. În spatele meu aud, deodată, o răsuflare grea şi simt cum mi se scurge sângele din trup. Apuc pumnalul, rotindu-mă ca un titirez. Cât pe ce să-i retez nasul Colosului.

— Te-ai scăpat pe tine de frică, este? zice el, pipăindu-şi, precaut, nasul borcănat. Ce stai aici ca o curcă neregulată! Lasă naibii grenadele, se trage din coşmelia din spatele casei.

Saltă pe neaşteptate pe buza şanţului, prinzând să se târască de-a lungul gardului. Îl acopăr cu AKM-ul meu, pe care-l strâng cu drag în mâini. Un glonţ, care se înfige cu un plesnet sec la un centimetru de faţa mea, îmi dă de ştire că tipii au printre ei şi un lunetist.

— Stai pe loc! îi transmit Colosului prin staţie.

Mă las pe fundul şanţului, scoţând periscopul, care seamănă cu un furtun de frigider, în căutarea lunetei ucigaşe. Trece ceva timp până o descopăr, ceea ce, evident, îl nemulţumeşte pe Colos.

— O mai freci mult? Te anunţ, pentru orice eventualitate, că nu participăm la o serbare câmpenească.

Lunetistul se cocoţase în vârful unui stejar stufos. Se vede clar că nu e prea şcolit. Datorită faptului că uitase să-şi ungă lentila cu grăsime, îl localizez la fix. Mă târăsc în capătul îndepărtat al şanţului, lăsându-mă pe spate, atât cât să-l iau în cătarea pistolului. Bătrânul meu Carpaţi, care m-a scos din multe belele, ţine să arate că nu şi-a pierdut îndemânarea. Trag trei focuri, unul după altul, şi lunetistul cade ca o ghindă coaptă. Inamicul înteţeşte focul, ceea ce e o mare greşeală. Ajuns la magazia cu pereţi de scândură, Colosul îi dă ocol, chiar pe la

temelie, desfăşurând în urma lui o sârmă de pe un mosor nu mai mare decât al unui croitor leneş. La răstimpuri, înfăşoară sârma în jurul unui tubuleţ cu explozibil. Când să se depărteze, uşa înaltă se deschide brusc şi se trezeşte faţă-n faţă cu un albanez cu beretă roşie, pregătit să-şi pună Kalaşnikovul la treabă. Colosul îşi foloseşte arma ca pe o măciucă şi în secunda următoare albanezul are capul despicat. Uriaşul abia apucă să se arunce într-o parte, când explozia se declanşează. Magazia se prăbuşeşte, luând foc imediat.

Continuă să se tragă dinspre casă, prinzându-ne descoperiţi.

— Ce faceţi acolo? strigă, disperat, Colosul în staţie. Doar n-o să luptăm numai Florin şi cu mine în războiul ăsta!

Nu primeşte însă nici un răspuns. Ne repezim amândoi, deodată, în spatele stejarului, lovindu-ne unul de altul. Numai eu mă umplu de vânătăi. Dar în locul pe care ni l-am găsit, suntem ca şi scoşi din luptă. Colac peste pupăză, stejarul e luat ca punct de reper de cei cu mitraliera de pe deal.

Auzim două explozii aproape simultane. Din acoperişul casei din apropiere se ridică un fum dens. Focurile încetează, dar nu ne mişcăm decât atunci când auzim comanda Sarei. Intru în acelaşi timp cu Colosul pe uşa spartă şi mă aleg cu alte vânătăi. Pe podea zac întinse trupurile celor patru trăgători, chircite în cele mai ciudate poziţii. Otto şi Fachirul trag rafale scurte pe ferestrele dinspre stradă.

— Cu cine mai luptaţi? strigă, nedumerit, Colosul. Tipii care ne dădeau de furcă tocmai bat la poarta lui Scaraoţchi.

— E pentru mitraliera de pe deal, îl lămureşte Sara. Dacă-şi dau seama că am cucerit casa, ne-am putea trezi cu un obuz peste noi. Sau nu crezi că ar putea avea şi mortiere?

Nu ne grăbim să părăsim casa. Sara ne face semn către un chepeng mascat pe jumătate de covor. Luăm distanţă. Cu ajutorul unui cârlig prins de-o sfoară, Pavlovici saltă capacul, centimetru cu centimetru. Te poţi aştepta oricând la vreo capcană cu explozibil. Nu e însă cazul. Maiorul dă drumul la goarnă şi le cere celor care s-ar putea afla în pivniţă să iasă cu mâinile ridicate. Nu se întâmplă nimic, aşa că tot noi trebuie să punem botul.

Maiorul ne fixează cu privirea pe mine şi pe Fachir. Nu e nevoie să zică ceva ca să ne blestemăm steaua nenorocoasă. Îmi fac cruce cu limba, aruncându-mă, pur şi simplu, în gaura neagră. Ajuns jos, mă las pe-o parte şi mă rostogolesc, cu AKM-ul pregătit de repertoriu. În urma mea, indianul face acelaşi lucru. Treptat, ne liniştim. Ce-a fost mai greu a trecut.

Dar nu apucăm să trecem la cercetare. Un vuiet se produce pe neaşteptate şi, în momentul următor, Fachirul e prins cu capul sub fundul imens al Colosului. Uriaşul îşi roteşte ochiul, zâmbind libidinos:

— Miroase a păsărică! M-am gândit că v-ar putea fi de folos o mână de ajutor.

Indianul îşi revine cu greu şi crede că a fost atacat de terorişti. Trebuie să-l blochez, ca să-l împiedic să tragă. Pivniţa nu e, totuşi, chiar goală. De după un soi de etajeră prăfuită apare un bătrân lung şi sfrijit, însoţit de-o fetiţă de vreo zece ani. Ţine mâinile ridicate, de zici că vrea să susţină tavanul boltit. Îi aducem sus, iar bătrânul se apucă să turuie cum că s-a ascuns de luptătorii UCK.

— De ce oare nu te cred? rânjeşte Pavlovici. Prea miroşi a terorist.

— Ăsta terorist? se miră Colosul, inspectându-l pe bătrân ca pe o insectă nemaivăzută. N-ar fi în stare să tragă nici un pârţ, fără să-şi zdruncine scheletul.

Pavlovici ne expediază, cerându-ne să anihilăm mitraliera de pe deal. Otto găseşte soluţia ideală. Se înhamă cu purtătorul personal de rachete şi, la cea de-a doua lovitură, nimereşte în plin.

Treaba s-a cam terminat, aşa că ne pregătim să ne facem valizele. Apare şi maiorul, ştergându-şi pumnalul de un ştergar murdar, găsit pe o frânghie. Rânjetul lui de mulţumire ne dă de ştire că bătrânul „terorist" şi fetiţa au fost „rezolvaţi". Ne împărţim în trei grupe, după care continuăm scotocirea prin oraş, dar nu la întâmplare. Pavlovici are o hartă pe care a primit-o de la şeful poliţiei. Consemnul e clar: nici un locuitor al oraşului nu trebuie să mai rămână pe loc până la lăsarea serii.

Îmi aduc aminte de un film care prezenta metodele folosite de nemţi în ghetourile de evrei. Asemănarea e frapantă. Doar că

albanezii nu sunt duşi spre camerele de gazare, ci spre graniţă, şi aruncaţi peste ea.

M-am nimerit în grupă cu Colosul. Ne acoperim unul pe altul, intrând în case, de unde îi scoatem pe cei care nu s-au supus dispoziţiilor poliţiei sârbe. Evident, Colosul e pus pe căpătuială. Îi percheziţionează pe toţi, cotrobăind peste tot prin locuinţe. Eforturile sale nu dau însă rezultate pe măsură.

— Scârţani! murmură el, cu dispreţ. Împuţitul ăla de maior zicea că sunt plini de mărci.

— S-o fi referit la mărci poştale, îi zic eu, urmărindu-l cum sfâşie o pernă.

— Trebuie provocaţi la un pocher! exclamă Colosul, găsind ideea-cheie.

Se şi grăbeşte să facă propunerea, dar albanezul ştirb căruia i s-a adresat îl priveşte ca pe un extraterestru.

— Tabinet, Popa Prostu'! îl îmbie Colosul, cu o undă de speranţă în glas.

Nu are succes. Ideea de a începe un joc de noroc în mijlocul unui mic infern nu surâde nimănui. Lucrurile iau o altă întorsătură când, de sub un divan uriaş, e scoasă o tânără. Alte două femei în vârstă se reped la fată, flancând-o şi formând un fel de gardă personală. Turuie cu o viteză care-l ameţeşte pe Colos. Totuşi, acesta nu se declară mulţumit de rezultatul negocierilor. Pretinde că a văzut poza fetei într-un album al poliţiei, din care cauză evacuează casa. Unicul său ochi capătă sclipiri lubrice. Aş vrea să-l opresc, nu de altceva, dar trebuie să ne continuăm misiunea, însă n-am chef să-i intru în labe. Când i s-a pus pata pe-un lucru, Colosul devine fiară dacă încerci să-l opreşti.

— Vom proceda în conformitate cu Acordul de la Geneva, zice el pe un ton oficial. Prizonier, dezbracă-te!

Fata, care cunoaşte ceva engleză, îşi flendureşte ţoalele cu care este îmbrăcată, pentru a dovedi că nu ascunde nici o armă, dar Colosul e scrupulozitatea întruchipată. A auzit o mulţime de poveşti despre explozibili ascunşi în cele mai diverse locuri şi vrea să constate personal dacă există vreun dram de adevăr în toate acestea.

Tânăra n-are încotro. Rămâne numai în nişte bikini, acoperindu-şi sânii mari cu braţele încrucişate. Îl priveşte înspăimântată şi de-abia îndrăzneşte să mai răsufle. Colosului i se scurge un firicel de salivă din colţul gurii sale strâmbe. Nu mai depune nici un efort să-şi ascundă intenţiile. Fata vrea să ţipe, dar Colosul îi astupă gura cu palma sa murdară, prăbuşindu-se cu ea pe pat. N-am chef s-o fac pe voyeuristul. Ies în faţa uşii, îndepărtându-le pe cele două femei care urlă şi se jeluiesc de mama focului. Când primesc ajutoare, sunt nevoit să trag un foc în sus, pentru a nu fi linşat. Îl blestem pe uriaş pentru că m-a transformat în santinela preacurviei lui, dar nici duhovnic nu m-ar fi împins inima să-i fiu. Când iese, este lac de sudoare, cu cascheta dată pe ceafă şi combinezonul descheiat.

— Poţi să te duci, îmi transmite el. Şi mulţumeşte-mi că ţi-am deschis calea. Putoarea asta are o păsărică mai periculoasă decât un mortier.

Nu-i urmez îndemnul. Oi avea eu destule păcate, dar violul nu a figurat niciodată pe lista mea.

— Mă, pe tine te-a convertit Otto! exclamă, bănuitor, Colosul. Eşti cârpă sau soldat?

— N-am primit încă buletinul de analiză referitor la sifilisul tău mai vechi, îi răspund nepăsător. Şi, pe urmă, mă feresc să am orice relaţie de rudenie cu tine, nu vreau să fim nici măcar şogori[1].

Familia tinerei s-a reunit şi porneşte un nou asalt. Colosul trage şi el, dar nu în aer. Un bărbat şi o femeie sunt ucişi pe loc, iar ceilalţi dispar ca potârnichile. Din casă, apare şi fata, lividă, cu hainele aruncate în grabă pe ea. Se năpusteşte disperată asupra trupurilor care băltesc în sânge, cu un strigăt de fiară înjunghiată. Ca să preîntâmpine un nou atac, Colosul o leagă cu un fir electric şi-i face vânt pe scări.

— Zi mersi că ai rămas în viaţă! Socot că acum suntem chit!

În trecere. prinde o sticlă aflată pe un bufet, dar îi dau la timp peste mână.

— Dacă vrei să te otrăveşti, fă-o după ce ne terminăm treaba.

---

[1] În argou, doi bărbaţi care s-au culcat cu aceeaşi femeie (n. trad.).

— Chiar crezi că târşăloşii ăştia ar fi în stare de aşa ceva?

— Ei nu, că poate ai vrea să te întâmpine cu pâine şi sare!

— Asta se pedepseşte cu moartea! strigă el, agitând fioros AKM-ul. Un soldat viteaz ca mine să cadă victimă unor vagabonzi! Unde mai e dreptatea?

Atmosfera de teroare devine aproape palpabilă. Spectrul fricii incită la şi mai multă violenţă. Cum nu prea găsim luptători UCK, începem să-i inventăm. Orice bărbat între optsprezece şi şaizeci de ani este suspect. Sunt strânşi cu toţii în sala de sport a liceului, unde are loc o „triere".

Otto şi Fachirul s-au dotat cu aruncătoare de flăcări, cu care incendiază casele indicate de un poliţist sârb. Sunt locuinţe unde se crede că au primit adăpost „teroriştii" albanezi. O familie de tineri, care s-a ascuns într-un dulap împreună cu cei doi copii, cade pradă flăcărilor. Copiii n-apucă nici să ţipe. Cadavrele carbonizate au rămas în picioare, chiar şi după ce tăbliile calcinate s-au spulberat.

O bătrână este aruncată de la etaj. La fereastră, maiorul Pavlovici, cu chipul înnegrit, râde sălbatic, privind spre dezastrul de care e cuprins întreg oraşul. În ultimii ani, doar ne-a condus în lupte, iar acum participă personal la masacru. Pofta lui de sânge explodează ca un obuz din cel de-al doilea război mondial, descoperit de nişte copii prea curioşi.

Albanezii strânşi la periferie sunt urcaţi în autocare şi camioane vechi, pentru a fi duşi la Prizren. De-acolo, vor fi siliţi, alături de alte mii de oameni, să parcurgă pe jos cei patruzeci de kilometri care îi separă de graniţa albaneză.

Spre seară, începe vânătoarea prin pădurile din apropiere, unde s-au refugiat o mulţime de alţi albanezi.

— Nimeni nu trebuie să scape! decretează Pavlovici, când ne reunim în faptul serii. Au vrut NATO, o să-i trimitem la NATO!

Pentru maior, totul a devenit deja o chestiune naţională, dar pe noi nu ne priveşte aspectul ăsta. Suntem sub contract şi luptăm sub steagul care ne plăteşte. Trecem pe lângă un grup de poliţişti sârbi care au dat iama într-un supermarket, jefuind şi distrugând deopotrivă. Colosul nu scapă ocazia să-şi împrospăteze provizia de votcă. Nu ezită nici să rechiziţioneze câteva

conserve de carne. Fasolea servită nu i-a priit cine ştie ce. Ne prinde din urmă, aruncându-se în jeep şi lovindu-ne cu raniţa, care a căpătat dimensiuni uriaşe.

La volan, Pavlovici conduce ca un posedat, căci moartea se grăbeşte. Nu l-am mai văzut niciodată atât de pornit. Nici nu se sinchiseşte de o femeie care n-apucă să se ferească din calea maşinii. Trece peste ea ca peste un buştean.

Jeepul urcă pe un drum forestier şi, dintr-o dată, iată-ne în pădure. Dar maiorul nu opreşte decât atunci când ajungem pe o culme, la capătul pădurii, unde se află o stână. De sus, priveliştea e înfiorătoare: lungi şiruri de oameni se scurg dinspre Vojnik, Lecina, Kladernica, Turiceviţe şi satele dimprejur, ca nişte şerpi în drum spre fabrica de poşete. Dar nu pentru contemplare ne aflăm noi aici.

Un câine flocos, ieşit să ne ceară actele, primeşte un încărcător plin din Mauserul maiorului. După o zi ca asta am fi în stare să tragem şi în copaci. Dinspre căsuţa de bârne se aude o bubuitură înfundată. Un plumb i se înfige Colosului în vesta antiglonţ, răsturnându-l pe spate. E în culmea furiei, mai ales că, în cădere, a spart o sticlă cu elixir. Nu mai ţine cont de ordinele maiorului. Se repede spre căsuţă, mişcându-se în zigzag cu iuţeala unei şopârle. Din câteva salturi, iată-l ajuns în faţa uşii, prin care trece ca rapidul prin gară. Ciobanul care trăsese cu o străveche flintă moştenită de la tatăl său este ucis pe loc, de laţul de oţel al Colosului. Tânăra şi celelalte două bătrâne care se mai găsesc înăuntru au altă soartă. Maiorul are nevoie de întreaga sa autoritate pentru a-l opri pe uriaş.

— Au tras în mine! zbiară Colosul, cerându-şi drepturile.

Dar Pavlovici e ferm. Înhaţă pe neaşteptate o bătrână, aruncând-o direct în ceaunul uriaş, în care fierbea laptele. Focul, aprins într-o groapă săpată în pământ, se stinge, iar bătrâna se zvârcoleşte ca un vierme prins în cârlig, rupându-şi hainele de pe ea.

Maiorul hohoteşte, obligându-le pe celelalte două femei să stea în genunchi.

— Aţi pângărit pământul ăsta sfânt! Ce căutaţi voi aici, cu minaretele voastre scârboase?

E atât de înverşunat, încât a început să confunde templele păgâne cu o biată stână. Îşi agită pumnalul gurkhi, luat de la un soldat englez din trupele regale, şi, cu o singură lovitură, îi retează gâtul fetei. Sângele ne împroaşcă, căutând parcă să ne intre în vene, pentru a nu-şi pierde menirea. Cealaltă bătrână a leşinat, stârnind mânia maiorului, care o calcă în picioare, transformând-o într-o masă de carne vie.

Pe neaşteptate, Pavlovici se linişteşte. Îşi recapătă treptat răsuflarea, iar sălbăticia din ochi i se furişează tiptil sub pleoape, asemenea unei fiare sătule. Aprinde un trabuc, scuipând pe trupurile mutilate. Apoi, cu glasul unui preot obosit după o noapte de parastase, ordonă cu glas sec:

— Incendiaţi!

În numai câteva secunde, casa de bârne se transformă într-o torţă, vestindu-le celor care privesc către ea apropierea Apocalipsei. Maiorul aruncă trabucul şi-şi aprinde una dintre ţigările lui cu opiu. Ochii îi devin placizi, iar trupul i se scutură uşor. Mişcările îi redevin molatice, aproape lascive, dar nu ne lăsăm înşelaţi. Fiecare por din pielea sa emană hotărâre.

Ne împrăştiem în lanţ şi luăm pădurea la periat, ţinând legătura prin staţii.

— Trupele bine înarmate ale inamicului au sfârşit prin a fi învinse, comentează, sarcastic, Sara, după ce bagă ceva distanţă faţă de maior. Suntem nişte eroi.

Scuipă scârbită, depărtându-se ca fugărită de ciumă. Într-un fel, are dreptate. Ca să ucizi babe şi copii, nu era nevoie de noi. Nici ideea de a folosi drept gardă de corp unui dement nu ne prea satisface.

Dar nu te lăsa înşelat, cititorule, deoarece nu faptul că ucidem nişte fiinţe lipsite de apărare ne deranjează. Consideră asta, mai degrabă, ca o lipsă de respect pentru pregătirea noastră, ca o jignire a orgoliului. Ştiu ce vei spune, că aşa e în război, că, nu mai departe, chiar soldaţii ultracivilizaţi americani au omorât cu sânge rece femei şi copii vietnamezi care nu aveau vreo legătură cu Vietcongul. Ba chiar şi acum o fac, cu bombele lor aruncate din ceruri. Scuza însă e aceeaşi: ucizi, ca să-i aperi pe alţii să nu fie ucişi.

Cât despre noi, ne consolăm, spunându-ne că suntem abia la început şi că ni se va oferi şi prilejul de a lupta cu trupele NATO, pe care le considerăm mai pe măsura noastră.

— Imposibil să nu întâlnesc nişte fârtaţi, zice Colosul, când ne oprim pentru popas. Am fost plimbat prin toate armele, până să-şi dea seama că sunt incorigibil şi să mă dea afară din militărie, aşa că am avut prilejul să cunosc o seamă de muhaiele. De pildă, tare mult aş vrea să mai schimb o vorbă cu Bill Coiotul, ăl mai împuţit comandant de tanc din câţi a suportat armata americană. Ce credeţi că i-a trecut într-o zi prin cap geniului ăstuia? Să stau cocoţat pe ţeava tancului şi să direcţionez proiectilele care ies în direcţia exactă. Zicea că ăla e locul cel mai potrivit pentru un ochitor dotat ca mine. Până nu mi-am fript curul la o tragere cu obuze brizante, nu s-a lăsat. Am mers crăcănat o săptămână, iar când mi-am revenit, a trebuit să fac din nou faţă invenţiilor minţii lui supradotate. De astă dată, m-a pus să alerg pe şenila unui tanc în mers, ca să descopăr o eventuală defecţiune şi să o anunţ din vreme. La răstimpuri, rotea turela, şi trebuia să stau pe vine ca o broască. M-a lăsat să zac apoi în habitaclul de oţel douăsprezece ore, în plină arşiţă, fără apă şi fără potol, ca să testeze, zicea el, posibilitatea de a folosi şi maimuţele în echipaj. După asta, a închipuit o situaţie de luptă, şi m-a pus să alerg în faţa tancului cu o şenilă desfăcută în spinare, pe care o tot văram sub roţi, apoi o trăgeam după ce trecea şi o luam de la capăt. Zece kilometri m-a muncit aşa, în timp ce el stătea cocoţat în vârful turelei şi-mi citea versete din regulamentul militar. Avea un înger păzitor din cale-afară de întreprinzător, căci, în noaptea în care m-am hotărât să-l ucid, a făcut febră şi a fost transferat la spital. Sper că a scăpat, să-l pot reîntâlni, deşi umbla zvonul că febra o datora unei sticle de whisky în care topisem eu câteva pastile de dezinfectant de la latrină şi că şansele sunt minime.

Deodată, Colosul opreşte morişca şi se face una cu copacul din faţa lui. Noi, ceilalţi, ne împrăştiem ca la comandă. Colosul face semn către un luminiş în care disting o ridicătură de pământ. Este o colonie de bursuci, şi caut să-i transmit prin staţie impresia mea:

— Te-ai săturat de babe şi treci la ucis animale?

— Boule! mă gratulează Colosul. Nu vezi că bursucii sunt agitaţi şi nu intră în găuri?

Pricep rapid cum stă chestia. Sara se urcă într-un copac, de unde ne poate acoperi, în timp ce Colosul şi cu mine ne apropiem de moviliţă cu maximă precauţie. Când ne simt, bursucii devin şi mai agitaţi, dar nu vor să renunţe la adăposturile lor. În mod normal, ar dispărea într-o secundă sub pământ. E clar însă că au oaspeţi nepoftiţi, care nu trebuie neapărat să fie şi oameni.

Se aud câteva împuşcături răzleţe. Se pare că Otto, Fachirul şi maiorul au dat şi ei peste ceva de lucru. Colosul îmi face cu ochiul, încurajându-mă să preiau iniţiativa. Arunc la iuţeală trei grenade fumigene în găurile cele mai apropiate, pregătindu-mi AKM-ul. Câteva secunde, care mi se par mai lungi decât o predică preoţească, nu se întâmplă nimic. Apoi, pământul uriaşului muşuroi se ridică, dând la iveală trei siluete care se tăvălesc şi icnesc din străfundul pieptului. Sunt gata să confund tusea cu păcănitul unei arme. Nu e cazul. Cei trei bărbaţi, pe care i-am imobilizat rapid, nu sunt înarmaţi, fiind, de altfel, prea ocupaţi să-şi verse plămânii.

— Ciudată specie de bursuci mai trăieşte prin pădurile astea! exclamă, ironic, Colosul.

Adevăraţii bursuci s-au retras la câţiva metri, continuând să-i privească şi ei curioşi pe intruşi. Simţul proprietăţii e mai tare decât frica. Primul bărbat care-şi revine prinde să turuie asemenea unui ghid care prezintă frumuseţile patriei. Colosul nu este însă interesat. Ca turist, n-a vizitat decât o serie de închisori. Îi percheziţionează pe rând, intrând în posesia unui teanc respectabil de mărci germane.

— Sunt false, decretează el. Asta e fapt penal. Apoi, pentru a ne îndepărta gândul de la bancnotele confiscate, din care ar trebui să avem şi noi partea noastră, devine brusc grijuliu. Chemaţi-l pe Otto să-şi aleagă o puicuţă din ăştia, zice el. E camaradul nostru, trebuie să ne gândim şi la el.

Nebunul chiar îl cheamă prin staţie. Când apare neamţul, îi întoarce pe cei trei cu spatele, punându-i să-şi dea pantalonii jos. Mişcă ţeava automatului spre fundurile lor, aidoma unui profesoraş de geografie care indică cu băţul nişte munţi pe o hartă.

— Dragă Otto, pe ăsta nu ți-l recomand, a ejaculat și și-a umplut izmenele de căcat. Iată însă aici un exemplar mai adecvat. Bucile sunt ușor alungite și nu prezintă urme de celulită. Dacă ar fi după mine, ți l-aș recomanda pe-al treilea, căruia, de frică, i s-a dilatat anusul. Noi o să ne întoarcem cu spatele, pretinzând că suntem la cules de zmeură.

Otto nu se înfurie. Zâmbește tot timpul disertației Colosului, după care ia cuvântul:

— Frederick, dacă te mai legi de mine, s-ar putea să te alegi cu un glonț în țeastă. La vânătoare, după cum știi, se pot petrece o mulțime de accidente.

— Facerea de bine... complexul lui Oedip se numește! umblă Colosul la caseta specială cu cunoștințe.

— Gata? Ți-ai făcut numărul? zice și Sara, care coborâse din copac. Leagă-i!

Deși înfricoșați, cei trei bărbați își așteaptă sfârșitul ca pe ceva firesc. Când trăiești cu moartea alături, te-aștepți oricând să-i fi oaspete. Doar că nu știu ce moarte li s-a pregătit. Sara îi crestează cu pumnalul pe tot corpul, fără să le producă răni grave. Apoi ne îndeamnă să-i înghesuim la loc, legați fedeleș, în găurile de unde i-am scos. Bursucii lăsați temporar pe drumuri vor desăvârși treaba noastră. Chițăie și mustăcesc de pe-acum, mulțumindu-ne în felul lor pentru faptul că am reinstaurat dreptatea și le-am oferit și o masă bogată, pe deasupra.

Noaptea s-a întins peste tot ca o târfă care-și ia divanul în primire la sfârșitul programului. În pădure, e mai întuneric decât în găoaza unui negru, dar ochelarii noștri cu infraroșii nu se împiedică numai de-atâta. Când oboseala ne ispitește cu chiseaua ei cu dulceață, ne amintim că n-am mai pus nimic în gură de peste douăzeci de ore. Ne oprim la căbănuța unui pădurar, pe care-l convingem că e mult mai bine pentru el să stea spânzurat de-o cracă, având agățată de gât o placă pe care scrie: „Bine ați venit, yankeilor!"

În timp ce roadem dintr-o brânză uscată, Colosul deschide o conservă de carne, infigând pumnalul într-o bucată rozalie. Nu are nici cea mai mică intenție să ne facă părtași la festin.

— Soldat Sheldon, încearcă maiorul să-l aducă la gânduri mai bune, o echipă trebuie să supraviețuiască împreună.

— Perfect adevărat! acceptă Colosul, cu o grabă suspectă. Am încă şase conserve de cea mai bună calitate.

Înşiră cutiile în faţa lui, lovindu-l peste degete pe Fachir, care se şi grăbise să înşface una.

— O clipă! Nu te repezi ca baba la viol! Conservele sunt de vânzare şi costă o sută de dolari bucata.

— Nu-ţi cunoscusem veleităţile de comerciant! exclamă Sara. Ce-ar fi dacă ţi-aş vinde şi eu un glonţ contra mărcilor pe care le-ai luat de la bursucari?

Colosul îi aruncă o căutătură aspră, care i-ar fi îngheţat sângele în vine şi celui mai dur locotenent din banda ui Capone. Sara rămâne însă impasibilă. Îşi armează pistolul, în aşteptarea rezultatului negocierii.

— Sunteţi martori! se indignează Colosul. Am fost ameninţat cu moartea.

— Visezi, Frederick, murmură Fachirul. Nici unul dintre noi nu s-ar gândi să te lichideze.

Uriaşul ne fixează pe rând, iar feţele noastre îi spun că indianul nu a ghicit exact de data asta. Îşi freacă fundul lui enorm de banca de lemn geluit, încercând să facă apel la creier. Ca mai întotdeauna, creierul îl lasă baltă.

— Ei? face maiorul, pe care scena îl amuză teribil.

— Doar nu vreţi acum să vă dau şi-n gură! urlă Colosul. Jefuiţi-mă, dacă aşa vă stă în caracter.

— Puteai să fii mai politicos! îl admonestează Sara, servindu-se din bidonaşul uriaşului.

— Şi tu ai putea fi mai darnică cu fofoloanca ta! îi replică, răutăcios, Colosul. Suntem nişe bărbaţi chinuiţi şi stresaţi de focul luptelor. De altfel, pe doi dintre noi poţi să ne sari!

Nici Otto şi nici maiorul nu reacţionează în vreun fel, ceea ce-l întărâtă şi mai mult pe Colos.

— În contractul tău nu scrie nimic despre aşa ceva?

— Nu, răspunde sec Sara. Faci o confuzie. Mulţi confundă sala de naşteri cu buda, adaugă ea cu adresă directă.

— Să fii tu zâna, iar noi voinicii din poveste? se întreabă maliţios, Colosul.

— Ai dreptate, cade de acord Pavlovici, suntem la fel, dar ce-ar fi să nu mai strigi ca o cămilă care-şi juleşte cocoaşa de

un pod?! Nu e o propunere, e un ordin. Te faci auzit până-n Macedonia. S-ar putea crede, Doamne ferește, că s-a făcut pace.

— Am lipsit de la lecția de canto! se fandosește Colosul.

— Am jupuit ceva pakistanezi la viața mea, ne informează Fachirul, dar nici unul nu zbiera ca tine. Dacă n-ai fi ajuns mercenar, cu siguranță că ai fi făcut carieră ca solist de operă.

Colosul nu-i răspunde imediat, fiind ocupat să devalizeze o sticlă cu etichetă neagră. Când oprește cronometrul, își ia sticla de la gură și sloboade o râgâitură de sărbătoare. Munții repetă la nesfârșit ecoul.

— Băi, sfoară de atârnat izmene, revine el la graiul oarecum omenesc, eu sunt un om sănătos. Nu știu ce mă face să cred că, la o autopsie, pe care ți-o doresc cât mai grabnică, s-ar găsi în mațele tale coloane întregi de viermi refugiați. Ai putea deschide cu mult succes un magazin de momeli pescărești. Nu-i așa, Florine?

— N-aș cumpăra de la un asemenea magazin, îi țin eu tira. Viermii Fachirului s-ar putea transforma peste noapte în șerpi veninoși.

Colosul grohăie și bate din palme, deși cuvintele mele ar putea fi un compliment pentru un ucigaș de teapa indianului. O cafea fierbinte vine la țanc, mai ales că Sara e cea care o pregătește. O amestecă cu niște foi de ceai irakian, care sunt mai bogate în cofeină decât o plantație de boabe. După ce o îndoaie cu votcă, Colosul soarbe zgomotos, plescăind fericit.

— Ești mai plin de zgomote decât pădurea asta! constată Otto.

Neamțul a început să ne calce pe nervi cu finețurile lui. Când descoperă că acesta își spală dinții și își clătește gura cu apă de toaletă, Colosul simte că-l ia cu fiori.

— Am uitat de scobitori, recunoaște el, curățindu-și dinții cu cuțitul de luptă. De asemenea, observ și lipsa șervețelelor. Tacâmurile aveau urme de grăsime. La dracu', Florine, ar trebui să te ocupi mai mult de igiena mesei! Aș începe prin concedierea bucătarului.

— Dacă ar fi după mine, aș fierbe cafeaua și-ntr-o oliță de noapte a unei contese bolnave de rinichi. Nu dau doi bani pe farafastâcurile astea.

— Presupun că neamţul nu are nici purici, continuă Colosul, cu glasul încărcat de bănuieli. Deşi, date fiind condiţiile de război, s-ar putea alege cu câţiva „laţi" de la un poponar de duzină.

Râde încântat de propria-i glumă, scărpinându-şi subsuoara năclăită.

— Împuţiciunea ta nu e o regulă, îi răspunde calm Otto, aşa cum nici prostia ta nu este. De când nu ţi-ai mai schimbat ciorapii?

— N-am ştiut că se schimbă! se dezvinovăţeşte Colosul.

— Acolo îşi ţine banii! zice Sara, atotcunoscătoare. Nu-i mai poţi scoate, decât dacă-i faci o operaţie plastică.

— Sunteţi obsedaţi! declară Colosul, cu dispreţ. Filfizonii ca voi ar trebui să se fâţâie prin saloanele de cosmetică. Ia spune, Fachirule, tu de câte ori ţi-ai înmuiat stafidele în Gange?

— Nu te lega de lucruri sfinte, îl potoleşte indianul. Gangele e pentru purificarea trupului, nu ca să-ţi laşi jegul în el. Înainte de a intra în apă, ne frecăm cu praf de cărămidă şi ne radem peste tot.

Colosul nechează de plăcere.

— Să nu-mi spui că nu s-a scăpat nici unul vreodată! Maţele au şi ele dreptul la purificare.

Dinspre Priştina se aude vuietul exploziilor, de parcă bătrânul Atlas şi-ar trosni oasele, săturat să tot ţină Pământul pe umerii lui. Pădurea rămâne nepăsătoare, conservându-şi zgomotele ei nocturne. Ceea ce urmează, nu face însă parte din salba de ţârâituri şi foşnete.

O rafală lungă de mitralieră ne face să ne aruncăm instantaneu la pământ. Aşchii de lemn şi cioburi ne împroaşcă precum o ploaie venită din senin. Ne încolăcim ca nişte şerpi chemaţi din concediul de odihnă, căutând din ochi o scăpare. Rafala se repetă, ţintuindu-ne din nou capetele la podea. Pavlovici dă un ordin scurt. În secunda următoare, căbănuţa e cuprinsă de flăcări şi, la adăpostul lor, ne croim drum prin ieşirea din spate. Un cor de arme prinde să se jeluiască şi să ofteze cu năduf. Prin foc şi fum distingem câteva siluete care fac salturi gigantice şi, dacă n-am şti că în Serbia nu există canguri înarmaţi, am fi gata s-o credem.

AKM-urile noastre ies din amorțeală, considerând că e cazul să ia parte la conversație. Se trage, totuși, orbește, pentru că focul s-a extins la copacii dimprejur și, paradoxal, lumina puternică face întunericul de nepătruns. Tragem rafale încrucișate, schimbând la fiecare zece secunde încărcătoarele. O grenadă explodează la zece pași de mine, dar pământul moale în care cade îi mai temperează din elan.

– Dacă ăștia sunt celebrii UCK, urlă Colosul, cred că e cazul să cerem o mărire de contract. Luptă mai bine și decât afghanii.

Retragerea ne e tăiată de un cuib de mitralieră dintr-o văioagă, care până atunci tăcuse, răbdător. Maiorul se codește să ceară întăriri prin stație. N-a venit în Serbia să fie ajutat, ci să ajute. Întunericul și camuflajul la țeavă ne fac încă prea puțin detectabili, dar infraroșiile nu sunt proprietatea noastră exclusivă.

Deodată, focul încetează și o voce de bas bubuie printre copaci:

– Predați-vă! Aveți zece secunde să ieșiți cu carabele până la cer! Atenție! Pentru fiecare soldat sârb pe care-l atingeți, vom omorî douăzeci de albanezi!

– Drace! icnește Pavlovici. Ăștia nu-s UCK!

Transmite cuvântul de cod și se identifică. Cei din față șușotesc o vreme, după care vocea de bas se aude din nou, răgușit:

– Ieșiți la lumină cu mâinile depărtate de corp!

Nu e cazul să ne expunem cu toții. Maiorul se hotărăște să rupă pisica și-și face apariția de unul singur, cu brațele răschirate, precum crengile unui copac uscat. E o postură în care nu l-am mai văzut niciodată, și nici unul dintre noi nu caută să-și ascundă satifacția. Regret din adâncul sufletului că nu am un aparat de fotografiat. Există unele instantanee care te pot face bogat pe viață.

Un hohot de râs pune capăt tensiunii. Lângă maior se ivesc trei luptători pe care-i recunoaștem imediat: sunt Tigrii lui Arkan.

– Ați intrat în sectorul nostru, ne lămurește șeful patrulei, care nu e altul decât partenerul de box al Colosului. Ne curățam unii pe alții ca niște handicapați.

Maiorul e mut de furie. Ştie că e unicul vinovat. Furat de zel, a uitat să respecte încadrarea în coordonatele stabilite. Era o greşeală pentru care putea plăti din greu. Oricum, urma să aibă destul de lucru cu noi, pentru a ne face să uităm că ne-a expus ca un pifan neinstruit.

Acum înţelegi, cititorule, de ce nici patima şi nici un alt sentiment nu trebuie să facă parte din arsenalul unui mercenar. Între noi şi roboţi, deosebirea este doar de construcţie. Suntem maşini de ucis. Cel mai mărunt element uman se poate transforma, pe neaşteptate, într-un duşman înverşunat. Războiul este o meserie mai exactă chiar şi decât aceea de ceasornicar.

Cei zece membri ai patrulei de Tigri se strâng în jurul nostru, bătându-ne prieteneşte pe umeri. Se fac schimburi de bidoane şi de ţigări. Au şi ei două femei în componenţă, ceea ce stârneşte nedumerirea Colosului.

— Am crezut că numai la elefanţi mai există matriarhat!

Nimeni nu remarcă noile cunoştinţe dobândite de american. În mod normal, ar fi trebuit să ne cadă părul de uimire.

— O să te miri, zice Borislav, amuzat, dar sunt mai bune luptătoare decât mulţi bărbaţi. Şi, pe urmă, gândeşte-te la latura psihologică. Fără să vrei, eziţi o clipă să tragi într-o femeie, şi clipa asta poate reprezenta un avantaj inestimabil.

Maiorul turuie câteva fraze în sârbă, din care, fără să cunoaştem limba, deducem că inventează o poveste despre sosirea noastră neaşteptată în acel loc. Borislav nutreşte un respect deosebit pentru Pavlovici şi nu face caz de asta. Vestea proastă e că jeepul nostru a fost incendiat. Tigrii au crezut că au de-a face cu o capcană, preferând să-l distrugă de la distanţă.

Până la muntele Cicavica – spaţiul nostru operaţional pen-ru următoarele zile – va trebui să mărşăluim pe jos. Maiorului nici prin cap nu-i trece să ceară ajutor motorizat. Caută din răsputeri să muşamalizeze incidentul, transformându-l într-un episod hazos.

Borislav îi oferă ultimele noutăţi:

— Teroriştii UCK au fost alungaţi din principalele lor bastioane. Nu mai există nici în Dragobilje, nici în Ovcarevo, nici în Pagarusa şi nici în Malişevo. Banditii îşi aruncă armele şi uniformele şi îşi abandonează bazele.

Într-adevăr, acțiunea de „curățire", a înregistrat succese de marcă. Totodată, albanezii civili părăsesc Kosovo cu sutele de mii. Metodele de convingere sunt diverse. La Dobrune, la granița dintre provincie și Albania, douăzeci de profesori au fost uciși chiar în fața elevilor lor. A fost de-ajuns pentru ca, pe o rază de cincizeci de kilometri, localitățile să rămână complet pustii.

Membrii mascați ai forțelor paramilitare sârbe au periat mai multe orașe, incendiind casele și magazinele și ucigând mai multe zeci de albanezi. Toate căile de acces în Priștina, capitala provinciei, au fost blocate, iar centrul de comandă al liderilor separatiști a fost incendiat. Restaurantele *Tiffany*, *Bagrem*, *Cheers*, altădată locuri de rai, au devenit mormane de ruine fumegânde. Cadavrele mai multor albanezi, bănuiți de apartenență la UCK, au fost lăsate să putrezească pe străzi. Printre ele, și cele ale avocatului Bajram Kelmendi și ale fiilor săi. Fusese unul dintre cele mai cunoscute figuri și câștigase mai multe procese împotriva sârbilor, care nu l-au uitat și nu l-au iertat pentru asta.

Răpirile unor intelectuali și asasinarea mai multor personalități albaneze și-au atins rapid scopul. Decapitată și dezorganizată, mișcarea separatistă a devenit o mașinărie stricată, care nu mai crea decât haos. Indirect, bombardamentele NATO au contribuit la creșterea haosului, dându-i dimensiuni uriașe. Teroarea i-a luat în stăpânire pe toți, fără deosebire de etnie, creând un vid de autoritate tocmai bun pentru ieșirea la suprafață a instinctelor primare.

Pofta de a ucide se află la loc de cinste în zestrea noastră genetică, ba capătă și inflexiuni morale, pentru o justificare de care, la urma urmei, nici nu este nevoie. Vinovat nu e cel care moștenește, ci acela care lasă moștenirea. Vinovat nu e cel creat, ci acela care creează. Fie că vine în numele păcii, al reinstaurării dreptății sau impunerii unor legi aberante, moartea rămâne una și aceeași, nici morală, nici imorală, nici firească, nici nefirească, pentru că moartea indusă este emblema cea mai clară a unui instinct sinucigaș comandat: autodistrugerea speciei!

– Am fi putut să nu ajungem aici, încheie Borislav, aruncând mucul de țigară în cenușa focului stins. Porcii de americani ne bombardează pentru că nu acceptăm un acord care să

ne distrugă ţara. Dacă teroriştii nu ar fi atacat populaţia sârbă, am fi ajuns poate la o înţelegere. Cert e că, de-acum înainte, nu mai poate exista pace. Ori murim cu toţii, ori îi stârpim pe nemernicii ăştia de musulmani.

O perioadă ne continuăm drumul împreună, în căutarea unui loc de campare. Suntem prea obosiţi ca să ajungem în aceeaşi zi la locul de adunare, pe muntele Cicavica. Satul care se iveşte prin pâcla dimineţii se dovedeşte locul ideal. N-au mai rămas mulţi locuitori. Sunt bărbaţi şi femei trecuţi de vârsta a doua şi vreo zece copii. Adunaţi în mijlocul satului, par o comunitate de ţărani care se întoarce de la biserică.

— Unde-s tinerii? îl întreabă Borislav pe cel care se prezintă ca fiind primarul. S-au înrolat în UCK?

— Nu, domnule, răspunde primarul, un om spătos, pe figura căruia nu se citeşte nici un semn de frică. Au fost luaţi de colegii voştri şi împuşcaţi.

— Ce vrei să spui, banditule? Că suntem criminali? Ia mai gândeşte-te, nu cumva tinerii voştri aveau în mâini arme în loc de flori?

— Nu, domnule, repetă, neclintit, primarul. Noi suntem paşnici. Nu vrem decât să ne lucrăm pământul şi să fim lăsaţi în pace. Tinerii au fost adunaţi sub dealul din capătul satului, şi acolo...

Se opreşte, căci lacrimile îi sugrumă vocea. Oftează, dând din mână. Un gest incert, care poate însemna orice.

— Poţi dovedi ceea ce spui? îl întreabă Borislav.

— Sunt... sunt îngropaţi acolo.

Cum era de aşteptat, sârbul le cere locuitorilor să dea la iveală groapa comună. La nici un metru sub pământ, încep să apară capetele şi membrele unor cadavre. Aerul se umple de un miros greţos şi de vaietele femeilor, care cad în genunchi, blestemând şi tânguindu-se.

— Gura! răcneşte Borislav. Nu suntem la spectacol. Nu ştiu ce mă face să cred că voi i-aţi ucis şi i-aţi îngropat aici, ca să daţi vina pe sârbi.

Primarul rămâne mut de uimire. Nu poate crede că un om, până mai ieri un conaţional, lângă care ar fi putut sta la o masă sau călători în autobuz, poate fi atât de sadic.

— De unde știu eu că n-au fost bombardați de NATO? Există vreun certificat de deces? S-au mai întâmplat cazuri, continuă Borislav. Un camion plin cu ai voștri a fost făcut scrum de o rachetă, zilele trecute. Voi i-ați chemat, acum suportați consecințele.

— Allah e martor! strigă, indignat, primarul.

— Allah? întreabă, oripilat, Borislav. Cine e ăsta? Comandantul UCK? Pilot pe vreun avion invizibil?

— Dumnezeu e unul singur, indiferent cum îl numim.

— Ești groaznic, îmi dai lecții de religie!

Se apropie de un cărucior beteag, în care țipă un prunc, și-l liniștește cu un glas uguit. Pruncul tace și-i zâmbește cu dințișorii lui de lapte. Borislav se întoarce spre Tigrii lui și comandă sec:

— Curățați-i!

Pistoalele-mitralieră clănțăne ca niște compostoare defecte. Trupurile sătenilor cad în jurul gropii comune, reîntâlnindu-și morții. Cadavrele sunt stivuite în grabă și acoperite cu fânul dintr-o căpiță, după care li se dă foc. În jurul pălălaiei, beau, dansează și cântă cu voci răgușite:

Noi suntem sârbi,
Noi suntem Tigrii lui Arkan,
Trăiască Serbia!

Ne despărțim ca niște buni prieteni. Borislav stabilește cu Colosul ziua revanșei pentru meciul de box pierdut. Revanșa are să vină, dar nu din partea Colosului, ci din cu totul altă parte.

Anticristul își câștigase dreptul la propria-i Golgotă.

Centrul comandamentului american al spațiului, situat la cinci sute cincizeci de metri sub vârful muntelui de granit Cheyenne, în Colorado, este inatacabil. De-acolo se desfășoară supravegherea întregii planete, iar acum, îndeosebi a Balcanilor. Misiunile sunt numeroase: supravegherea tirurilor de rachete, cu rază scurtă și medie de acțiune, supravegherea sateliților și protecția sistemelor americane de informații, dirijarea operațiunilor ofensive împotriva sistemelor informative adverse. După estimările noastre, Centrul, o rămășiță a Războiului Stelelor, supraveghează peste șase sute de sateliți aflați pe orbită în jurul Pământului. Avioanele F-16 și B-2, ca și rachetele de pe portavioanele Enterprise și Foch și de pe submarinele aflate în Marea Adriatică sunt ghidate însă și de un sistem informațional aflat la sol.

Astfel, trupe de comando NATO se infiltrează zilnic pe teritoriul provinciei sârbe Kosovo, în cadrul unor misiuni secrete de culegere de informații despre forțele iugoslave și cele paramilitare care acționează în zonă. Echipe separate de câte cinci oameni intră în Kosovo, fiind dotate cu echipamente de comunicații și de luptă ultrasofisticate. Aceste comandouri inițiază și atacuri punctuale contra militarilor sau polițiștilor sârbi, ca și asupra grupărilor paramilitare. De asemenea, aceleași comandouri implantează balize cu emițătoare radio, menite să ghideze piloții în timpul raidurilor aeriene.

Aceste forțe din teritoriu pot fi folosite în cadrul operațiunii Bumerang.

(Dintr-un raport secret al FSB rus difuzat
către comandantul Brigăzii de parașutiști ruși
dislocate în Bosnia-Herțegovina)

OPERAŢIUNEA BUMERANG

Corpul 52 al Armatei Populare din PrIştina a suferit pierderi grele, în urma bombardamentelor aeriene. O baterie de tunuri şi două cazarme, dislocate pe muntele Cicavica, au fost complet distruse. Aceeaşi soartă a împărtăşit şi o coloană de blindate aflată în apropiere. Rămăşiţele armatei au fost retrase pentru completare şi refacere, lucru de care au profitat comandourile NATO, care s-au grăbit să împânzească zona cu misiuni de luptă.

Ne aşteaptă lupte grele, dar în gherilă suntem cei mai faini specialişti.

— Începe să semene cu desenul nostru, plescăie, mulţumit, Colosul. Până acum, parcă am fi jucat în alt film.

Îşi dezmorţeşte trupul, trosnindu-şi oasele, aidoma unui căpcăun care se pregăteşte să caute nişte copii neastâmpăraţi, rătăciţi în pădure. A început să plouă, o ploaie enervantă ca o soţie la sfârşit de săptămână.

— E bună pentru porumb! aruncă uriaşul, ca să zică şi el ceva, deşi n-a dat niciodată în viaţa lui cu o lopată după vreo buruiană.

Stăm mohorâţi şi posaci sub foaia de cort întinsă între trei arbori. Pavlovici lipseşte până diseară. E plecat la centrul comandamentului sârb, iar noi ne-am transformat în nişte copii de grădiniţă care-şi aşteaptă părinţii să-i ia acasă.

Colosul ne priveşte cu interes, scuturându-şi din când în când cascheta, care ia apă.

— Băi, baligilor, aţi venit să îngrăşaţi câmpul? Mercenarul trebuie să fie întotdeauna vesel şi optimist. Uitaţi-vă la mandea! Exult de încântare şi strălucire.

— Frederick, piuie Fachirul, când ai trecut ultima oară pe la un doctor? Reţine, nu la un veterinar.

— Nu mai ţin minte, recunoaşte Colosul. Tot ce ştiu e că, atunci când s-a petrecut, s-a lăsat cu muiane zdrobite. Savantul, îmbrăcat într-un halat alb, susţinea că e musai să-mi viziteze gaura curului cu un soi de lunetă. Asta, bunii mei prieteni, după ce mă chinuise cu un maţ care avea prins la capăt un bec şi pe care mă pusese să-l înghit. Vă închipuiţi ce afront! Desigur, adaugă el, cu o sclipire şmecherească, unii dintre noi s-ar fi supus cu plăcere unui asemenea control, dar nu era cazul meu.

Scuipă scârbit, pentru a-şi sublinia dezinteresul vizavi de astfel de perversiuni, lăsându-se pe vine ca o cloşcă în căutare de lucru.

— Luneta i-am băgat-o doctoraşului pe gât cu mâna mea, dar n-aş putea să vă relatez ce am observat. De altfel, omul zbiera şi se zvârcolea în aşa hal, că a trebuit să-l plesnesc peste urechi. Idiotul îşi uitase stetoscopul în timpane, aşa că vă închipuiţi că bietul instrument a suferit stricăciuni ireparabile.

— Nu pot să te sufăr, icneşte Sara, întorcându-se pe-o parte. Locul tău e într-un muzeu al curiozităţilor naturale, nu aici, în mijlocul nostru. Azi-noapte ţi-am simţit caraba pe sânii mei. Dacă se mai întâmplă o dată, îţi promit că rămâi fără degete.

Şi Sara dă la iveală pumnalul, pentru a nu mai exista nici un dubiu asupra intenţiilor ei.

— Am avut un vis erotic, se dezvinovăţeşte Colosul.

— Te-am avertizat! mârâie Sara, neîmpăcată. Ţine-ţi lopeţile acasă!

— Mare scofală! se îmbăţoşează Colosul. Măcar dacă ai avea nişte balcoane mai pricopsite. Cât pe ce să-mi zdrelesc deştele în coastele tale.

Sara aruncă cu un bulgăre de pământ care se sparge drept în fruntea uriaşului. Dârele de lut îl fac şi mai puţin arătos.

— Vaco! răcneşte Colosul, grăbindu-se să adauge: Să mă ierte vacile, măcar ele n-au nevoie de silicon. Ţi-aş putea reco-

manda o clinică în care se mai poate repara câte ceva din arsenalul tău.

— Încetează! intervine şi Otto. A rămas stabilit de la început că nu vor exista hărţuieli sexuale.

— Ia te uită! Ce repede săriţi voi, una în apărarea celeilalte!

Colosul ştie că s-a şters pe bot de votca neamţului, drept care deşurubează cu evlavie dopul de la propriul său bidonaş.

— Tu, Sara, nu ştii ce pierzi! reia el conversaţia, mai sâcâitor decât ploaia cernută. Sunt singurul bărbat din lumea asta care a fost decorat cu ordinul „Parul de coral", cea mai mare distincţie a insulelor Tuvalu.

— Frederick, aiurezi! pune Fachirul diagnosticul.

Dar, de astă dată, Colosul nu inventează.

Acum câţiva ani, fuseserăm invitaţi de Fijian într-o croazieră de plăcere prin insulele Pacificului. Fijianul îşi cumpărase un fel de iaht, cu care se mândrea foarte, jucându-se de-a miliardarul, în pauzele dintre contracte. Ca să ne dea gata, a organizat o petrecere cu culoare locală la Vaiaku[1]. Colosul nu-şi revenise încă din uimirea provocată de trecerea peste linia de schimbare a datei[2]. Hotărâse să rămână exact în locul respectiv, trecând când de-o parte, când de alta. Pretindea că în felul acesta va putea trăi o zi de două ori, înşelându-l abil pe necruţătorul Cronos.

Nici eu, nici Fijianul n-am insistat să-i descriem cum devine chestia cu adevărat, mai ales că prietenul nostru se bucura aidoma unui copil. Uneori, e bine să-i laşi pe oameni să viseze, măcar şi pentru faptul că în intervalul ăsta nu fac rele.

Petrecerea de la Vaiaku a fost numai începutul. După un litru din cel mai tare rachiu şi câţiva litri de vin dulce, Colosul şi-a descoperit virtutea sa misionară, de care până atunci nu avusese habar. Ne-a convins foarte repede că sosise momentul să-i convertim pe băştinaşi la creştinism, deşi, fie vorba între noi, Colosul nu pusese decât o singură dată piciorul în biserică, şi atunci pentru a-şi însuşi cutia milelor.

---

[1] Capitala statului Tuvalu, numărând o mie de locuitori (n. trad.).

[2] Meridianul de 180° longitudine estică, care este, în acelaşi timp, şi de longitudine vestică (n. trad.).

— Va fi o cruciadă! proclamă el solemn. Dar una paşnică. Vom fi soldaţii Domnului şi, pentru prima oară, nu vom pretinde nici un ban în schimbul faptelor noastre bune.

— Şi dacă vom sfârşi drept cină pentru nişte canibali? întrebă, deodată, Fijianul.

Dilema îl puse oarecum pe gânduri pe Colos, dar nu reuşi să-i taie din entuziasm. Considera că merită să te jertfeşti pentru o idee.

— Oricum, adăugă el cu glas încărcat de nădejde, cred că în zilele noastre această specie a dispărut.

— Cât timp vor exista misionari, vor exista şi canibali decretă Fijianul, sigur pe el. Unii fără alţii nu pot trăi, e în afara naturii.

— Legile sunt făcute să fie încălcate! zbieră Colosul, încurcând rău de tot borcanele.

Hotărârea o dată luată, ne-am îmbarcat pe iahtul Fijianului şi am purces în misiunea noastră periculoasă. În loc de apă sfinţită, ne aprovizionaserăm cu două poloboace de rom, iar în loc de cruci, purtam, pentru orice eventualitate, pistoale la centură. Marea liniştită ne-a dat curaj, iar Colosul nu mai prididea să mulţumească Celui-de-Sus pentru iluminarea cu care fusese dăruit. N-a pregetat să aducă şi nişte peşti ca jertfă, pe care i-a mâncat tot el, pentru a se împărtăşi cum se cuvine.

Întâmplarea a făcut ca, pe prima insuliţă pe care am acostat, să dăm peste o misiune catolică formată din trei călugăriţe zbârcite şi şchioape. Colosul mai pierdu ceva din elan, dar tot nu se dădu bătut. Cu toate trucurile încercate, nici una dintre babornițe nu a putut fi convinsă că formam o ceată de reprezentanţi ai Crucii. Drept care le-am lăsat în plata Domnului, grăbindu-ne să pornim la cucerirea insulei, cu toate că cele trei coţofene se puseseră pe cotcodăcit, ameninţându-ne că ne reclamă la administraţie.

— Administraţia a fost răsturnată! proclamă atunci Colosul, bătându-se peste tocul pistolului. Noi suntem aleşii poporului, aşa că, mucles!

Pe ţărmul opus al insulei, unde ne-au dus paşii şi votca, am dat peste o comunitate de băştinaşi îmbrăcaţi în pânze dintre

cele mai colorate, care zâmbeau mereu, de parcă toată ziua bună-ziua s-ar fi tras la pozar. Nici acum nu sunt convins că nu râdeau chiar de noi. După prezentările de rigoare, le-am explicat, în câteva cuvinte bine alese, intențiile noastre cucernice. În loc să cadă pe spate și să execute un dans tematic, șeful tribului ne-a împărtășit câteva legi care se cerea să fie respectate, susținea el, chiar de-am fi fost și niște extratereștri. Oglinzile și mărgelele despre care Colosul aflase din cărțile de culturalizare în masă nu au avut nici un succes. În schimb, la vederea dolarilor, șeful s-a arătat dispus să aducă câteva amendamente Consituției.

— S-au schimbat vremurile! oftă Colosul nostalgic, mutându-și gândul de la indienii lui Columb. De când dolarul a ajuns limba internațională, descoperirile geografice nu mai rentează.

Cert e că, în schimbul banilor, am primit o colibă și o parcelă de cocotieri. De asemenea, ni s-a permis să ne testăm calitățile de misionari, fără a încălca însă autoritatea șefului. După ce ne-a trecut euforia, lucrurile au căpătat alte dimensiuni. Bărbații își păzeau femeile mai ceva decât pe broaștele țestoase pe care le creșteau pe lângă casă. Colosul a încercat în două rânduri să convingă partea feminină să vină la spovedanie, dar nu s-a ales decât cu câteva zgripțuroaice cu pielea mai tăbăcită decât a elefanților.

Tocmai ne gândeam să ridicăm ancora, pentru a ne muta misiunea într-un bordel mai primitor din Vaiaku, când Colosul își aminti, pe neașteptate, un pasaj din călătoriile marelui genovez. Blindat cu două sticle, a dat buzna, într-o seară, în coliba marelui șef.

— Apă de foc! zise el și, pentru a îndepărta orice bănuieli, rase un gât.

Bătrânul șef maori a acceptat ofranda. Calculul Colosului era simplu, croit după mintea lui îngustă: să-l îmbete pe bătrân și să-l convingă să-i vândă sau să-i închirieze câteva dintre frumusețile locale. Rezultatul a fost însă dezastruos, romul având asupra șefului efectul laptelui asupra sugarului. La rândul lui, Colosul a borât de vreo două ori, fiind tratat cu niște leacuri cunoscute numai de localnici, la un preț aiuritor. Totuși, n-a

plecat nici el cu mâna goală. A reușit să-l convingă pe bătrân să patroneze un concurs de frumusețe masculină. Trebuie spus că, la convingerea lui, a contribuit în bună măsură și hoașca de nevastă-sa care s-a și numit, oficial, șefa juriului.

Arătându-se dispusă să participe la orice distracție, mica populație a îmbrățișat cu entuziasm inițiativa. S-au stabilit probele, s-au ales concurenții și s-au instituit chiar și niște premii la sponsorizarea cărora, inutil să adaug, a trebuit să contribuim și noi.

Colosul și cu mine, dimpreună cu trei băștinași, am mers cap la cap până la proba de măsurare a penisului. Uriașul a refuzat orice măsurătoare care s-ar face în alte condiții decât ale unei erecții totale. Evident, contribuția femeilor a devenit absolut necesară. Primele s-au îndesat bunicile și străbunicile, care însă s-au cam bucurat pe uscat, nereușind să trezească nici un interes. Altfel au stat lucrurile când a intrat în acțiune artileria grea.

Cum pusesem la bătaie și cel de-al doilea poloboc de rom, distracția era în toi, iar suspiciunile dispăruseră cu desăvârșire. Un băștinaș și cu mine ne-am declarat învinși, nereușind să păstrăm prea mult timp standardul necesar. Rămas singurul misionar în lupta cu păgânitatea, Colosul se ținea cât putea de tare. Mârâia și icnea ca o balenă la gimnastica de înviorare, apelând tot mai des la sticla de rom. A avut o voință de fier, în pofida pațachinelor care abia așteptau să-l ia în bătaie de joc, reușind să câștige detașat. Partea proastă era că, după ce participanții și-au luat nevestele și au dispărut cu ele în colibe, refuzând să participe la festivitatea de premiere, Colosul s-a trezit că eforturile lui nu duseseră la nici un rezultat notabil. Desigur, premiul era superb – un falus sculptat în coral, cu o perlă micuță chiar în vârf –, dar nicidecum prielnic stării de excitație în care se găsea uriașul. Se plimba de colo-colo, cu premiul în mână și cu catargul în poziție de lansare, oferind prilejul unor comparații care mai de care mai favorabile lui. Recompensele morale nu-l mângâiau însă defel.

— Domnilor, prinse el să guițe, concursul nu a luat sfârșit. Nu-mi merit deloc premiul, dacă nu dovedesc că obiectul muncii e și folositor.

După ce s-a mai băut un tur, juriul a căzut de acord asupra aspectului. O parte din membrii acestuia, aflați la o vârstă venerabilă, și câteva puștoaice neșcolite aveau să testeze pe viu obiectul disputei.

— Să tragem la sorți! decise Colosul, care putea figura oricând în galeria de onoare a marilor trișori ai lumii.

Le-a arătat cărțile de joc, de care nu se despărțea nici o clipă, și a împărțit câte una fiecărei voluntare. Evident, tinerele s-au ales doar cu ași și popi, în timp ce babele au trebuit să se mulțumească și cu doiarii. Trei zile și trei nopți s-a supus Colosul diverselor experiențe, până când ne-a declarat cu vocea unui pădurar mutat disciplinar la oraș:

— Fraților, nu-mi mai trebuie femei un an de zile!

Venită din partea Colosului, o asemenea declarație ar fi trebuit consemnată, și atunci am deplâns, alături de el, lipsa unui cronicar de specialitate.

Acum, Colosul se ridică în picioare și ne fixează cu o privire țâfnoasă.

— Aș putea figura și în Cartea Recordurilor, se fudulește el, dacă tipii ar fi fost îndeajuns de deștepți să se ocupe și de aspectul ăsta. Dar nici ăia nu sunt decât niște muhaiele ca și voi.

Sara nu se arată impresionată. Reiterează amenințarea sub o altă formă, pregătindu-și culcușul. Ploaia se întețește, călcându-ne pe nervi. Nici de pocher nu avem chef, deși Colosul ne îmbie cu o voce mieroasă. Tot el vine cu o nouă idee.

— Ce-ar fi să încercăm să facem pe misionarii prin împrejurimi? Nasul meu îmi spune că niște fuste ne așteaptă să se spovedească.

— N-avem voie să părăsim locul! îi amintesc eu, precaut.

— Te-a invitat cineva? Stai aici până vine tăticu'. Dacă întreabă de noi, îi vei spune că suntem chemați la școală pentru meditații. Ce zici, Otto? Am putea găsi și pentru tine ceva potrivit.

Surprinzător, Otto acceptă ideea, făcându-și strămoșii – imbatabili campioni ai disciplinei – să se învârtească în mormânt.

— Dacă promiți că ne întoarcem într-o oră! adaugă el, cu gândul la strămoși.

Cei trei dispar pe după copaci, și aud încă multă vreme vocea Colosului, care mă categorisește în fel și chip, neezitând să-mi atribuie și o serie de boli venerice testate pe propria-i piele. Îmi pun ranița sub cap și mă strâng covrig, deși combinezonul termoizolant mă ferește de frigul care s-a lăsat pe neașteptate. Închid ochii, dar somnul refuză invitația. Vocea Sarei mă face să tresar:

— Ești însurat?

Întrebarea sună ca un fluierat într-o biserică. Răspund abia când Sara o repetă:

— Într-un fel.

— Cum adică, într-un fel?

— Adică, în felul mercenarului.

— Copii ai? Să nu-mi răspunzi: „Într-un fel."

— Am.

— De când nu i-ai mai văzut?

Chiar, cât timp a trecut?... De-ajuns, ca Liana și fetița să-mi pară doară două fantasme. Doar refugiul în care se ascunde gândul care n-are ce căuta în ranița mea de soldat plătit.

— De mult.

— Nu merită să te legi de nimeni și de nimic pe lumea asta.

Mă întorc spre Sara și, pentru prima oară, o privesc cu alți ochi. Stă sprijinită într-un cot, cu cei câțiva cârlionți căzuți peste ochii mari și negri. Acum, când figura ei și-a pierdut asprimea, descopăr că e o femeie frumoasă. Are un trup mlădios, pe care combinezonul de luptă nu reușește să-l ascundă în totalitate. Degetele fine nu te-ar face să crezi că sunt maestre în mânuirea trăgaciului.

Privirea îmi rămâne lipită de buzele ei groase, incredibil de roșii, deși, evident, nu folosește nici un fard.

— Uneori, Dumnezeu e sadic, dar asta, după ce-a fost îndeajuns de masochist ca să ne creeze.

Îmi întoarce privirea, luându-mă ca din oală:

— Ai vrea să mă ai?

Îi dau primul răspuns care-mi vine în minte şi care, culmea, e şi cel adevărat:

— Într-un fel!

— Suntem croiţi numai din instincte. N-ar fi rău nici aşa, dacă nu ne-am afişa raţiunea pe toate drumurile. Te-ai gândit vreodată cât de imorală e raţiunea?

— N-am fost la şcoli, ca tine. Chestiile astea mă cam depăşesc.

— Minţi, spune Sara, încet, trecându-şi un deget peste buze. Te-am ghicit de prima oară. Eşti altfel. Eu n-am pe nimeni. Mai trăiesc doar ca să aflu de ce m-am născut. După aceea, o să mă duc să mă înec în Marea Moartă.

— Ce cauţi printre noi?

— Eşti idiot. E vorba despre ce caut eu sau tu în lumea asta.

— E destul timp să ne întrebăm când vom fi în Iad.

— Nu există nimic în afara Pământului ăstuia. Aici sunt şi Iadul, şi Raiul.

— Nu crezi în Viaţa de Apoi?

— Cred că totul moare o dată cu mine. Asta e Viaţa de Apoi.

— De ce m-ai întrebat dacă vreau să te am?

Îmi ia capul în mâini, iar sărutul mă poartă undeva, departe, în insulele Tuvalu sau în Caraibe. Limba ei îmi aminteşte de plajele însorite şi de valurile mângâietoare.

— Ia-mă! şopteşte ea, descheindu-şi combinezonul..

E un act scurt, animalic, dar mai încărcat decât un pom de Crăciun. Un borcan cu miere mi se prelinge pe şira spinării, unde mi-am mutat papilele gustative, atunci când explodez în Sara, tremurând ca o frunză rămasă să înfrunte toamna de una singură.

Sara se ridică şi se spală cu apa strânsă pe foaia de cort. Am rămas cu mâinile şi picioarele întinse, ca un paraşutist oprit în aer. Sara aprinde două ţigări, strecurându-mi una între buze.

— Ţi-a plăcut? mă întreabă ea cu o voce neaşteptat de aspră.

— Încă nu mi-am revenit.

— Te poţi felicita că n-ai plecat cu vitejii noştri camarazi.

— Sara...

Ea îmi pune degetul pe buze şi şopteşte:

— Încearcă să înţelegi că n-a fost decât atât.

— Ţie ţi-a plăcut?

Se întoarce cu spatele, râzând cu poftă.

— Într-un fel!

Apoi, staţia prinde să pârâie. Vraja se rupe. Într-adevăr, doar o dată cu moartea timpului putem trăi la nesfârşit Viaţa de Apoi.

Maiorul sună adunarea pe un platou aflat nu la mare distanţă de noi. Sara schimbă frecvenţa, căutându-i pe cei plecaţi după treburi lumeşti. Când ne întâlnim, Colosul e cu pistoanele la presiune maximă. Înjură şi blesteamă în toate limbile pe care le cunoaşte. I-am luat din treabă, când tocmai descoperiseră o familie de albanezi refugiată în pădure. Nu apucaseră nici măcar să-i sperie ca lumea. Ochiul hâd al uriaşului ne dă târcoale, în timp ce mărşăluim spre platou. Are o intuiţie care întrece orice inteligenţă nativă.

— Şi voi doi, cât aţi fost singuri, de-a ce v-aţi jucat?

— De-a Frederick, regele proştilor! îl repede Sara. E de dorit să nu ne mai oboseşti cu obsesiile tale.

Colosul o maimuţăreşte pe la spate, făcând gesturi obscene. Soarbe ultimele picături din bidonaş, săltându-şi mai bine raniţa în spinare. Îmi dă un brânci, ca din întâmplare, făcându-mă să alunec.

— Cască ochii pe unde mergi! strigă el, întărâtat.

Sunt încă prea toropit ca să-i răspund.

La punctul de întâlnire suntem preluaţi de un elicopter al forţelor sârbe şi desantaţi pe versantul sudic al muntelui Cicavica. Avem o săptămână pentru a străbate pe jos traseul spre Priştina, până la Blace, la graniţa cu Macedonia. Au fost semnalate mai multe grupări neidentificate care trebuie anihilate. Un neavizat ar putea crede că e vorba de căutarea unui ac într-o

claie cu fân. Dacă însă ar da cu nasul de aparatura noastră de detecţie legată la un satelit rusesc, şi-ar schimba părerea. Cibernetica a modificat complet modul de desfăşurare a războiului. Un singur lucru n-a reuşit, totuşi, să creeze: luptătorul virtual. Soldaţii vor fi întotdeauna de neînlocuit şi, oricum, mercenarii ar fi ultimii dintre ei care ar dispărea.

— Cum mergem noi aşa, bengăne vesel Colosul, parcă suntem Scufiţa Roşie în căutarea Lupului cel Rău.

Pavlovici nu se poate abţine să nu râdă. Comparaţia cu Scufiţa Roşie l-a amuzat. Chiar şi Lupul cel Rău ar face un infarct la vederea noastră, dar nu s-ar sfii să ne taie calea la o trecătoare dublată de un debleu.

Băieţii nu s-au ostenit să treacă de şcoala primară. Trag ca la Verdun, scoţând chiar şi câteva chiote haiduceşti. Sunt însă foarte bine plasaţi. Cu mitraliera care controlează pasul îngust, pot ţine piept şi unei companii. Trecem AKM-urile pe foc cu foc, ţinându-i cu ochii pe noi, în timp ce Fachirul şi Sara se strecoară spre tunelul de cale ferată. Se opresc la intrare, iar Sara scoate din raniţă un colac de sârmă, al cărei capăt îl leagă de şine. Cu o voltă demnă de un cowboy, proiectează colacul în sus şi, în clipa în care sârma se încolăceşte pe cablul de înaltă tensiune, intră amândoi în tunel, ferindu-se să calce pe şine. Auzim un schimb scurt de focuri şi apoi nimic. Dacă au scăpat de gloanţele celor doi, pândarii au fost mai mult ca sigur electrocutaţi.

Tunelul e lung şi plin de primejdii. Mini-Geigerul Fachirului îi opreşte din nou. Sapă cu atenţie şi îndepărtează minele antipersonal care formau un brâu la ieşirea din partea opusă. Sunt mine care nu ucid, căci ar fi doar pe jumătate eficiente. În schimb, îl schilodesc pe cel care se avântă printre ele, iar rănitul mai scoate din dispozitiv cel puţin încă un camarad, care trebuie să-l transporte.

Sara aruncă rapid trei grenade fumigene, după care dispare în tufişurile agăţate de stânci, cu Fachirul pe urmele ei. Sunt doar două santinele, dispuse pe aceeaşi parte a debleului. Orice păcănit de armă ar putea atrage atenţia celor de la punctul de rezistenţă din capătul trecătorii, aşa că Sara preferă stelele

ascuţite, pe care le înfige la fix în gâtlejurile celor doi. Se târăşte pe lângă ei, fără să le arunce măcar o privire. Sunt tineri, abia dacă au apucat să se bărbierească de câteva ori. Emblemele roşii ale UCK, brodate pe mânecile uniformelor de camuflaj, se îmbibă treptat de sânge, devenind strălucitoare.

Fachirul neglijează poteca sălbatică, prinzând să se caţere direct pe stânca mâncată de furtuni. La răstimpuri, se opreşte, pentru a-i oferi Sarei posibilitatea să-l ajungă din urmă. Alunecă, şi o piatră o loveşte pe Sara în umăr. Mâna îi amorţeşte brusc, gata să dea drumul scobiturii în care se înfipsese. Sarei îi trebuie un efort uriaş de voinţă ca să-şi îndepărteze durerea. Îşi concentrează atenţia pe mâna cu care continuă să se agaţe, transmiţându-i comenzi ca unui subaltern de ispravă. Şi mâna ascultă. Muşchii îşi reiau travaliul, purtând-o pe Sara tot mai sus, spre colţul stâncii pe care Fachirul a ajuns deja. Cuibul inamic e distrus în câteva secunde cu aruncătorul de grenade. Doar doi luptători scapă cu viaţă, dar sunt răniţi grav. Încearcă să ridice mâinile, strigând ceva. În timp ce Sara şi Fachirul îi ţin sub ameninţarea AKM-urilor, ajungem şi noi la locul cu pricina, mult mai uşor decât camarazii noştri. Cei doi UCK sunt, de fapt, un bărbat şi o femeie. Bărbatul are ceafa şi spinarea numai o gaură, dar continuă să vorbească repede, ca şi cum ar vrea să termine întreaga provizie de cuvinte păstrate pentru o viaţă. Femeia a scăpat mai uşor, doar cu un picior retezat. Şi-a pus un garou primitiv deasupra ciotului, pentru a opri sângele.

Ne apropiem cu precauţie. Nu sunt puţine cazurile în care soldaţi pe moarte îşi aşteaptă inamicul cu o grenadă lipită de trup sau cu un pistol ascuns cu dibăcie. Dar prizonierii sunt prea preocupaţi de rănile lor, ca să le stea capul şi la altceva.

Pavlovici îi chestionează rapid, numai din rutină. Ştie că nu se poate aştepta la noutăţi care să-l lase pe spate. Şi totuşi, surpriza vine atunci când crezi mai puţin! Albaneza ţine mult prea mult la viaţa ei, pe care o consideră, nu se ştie din ce motive, mai scumpă decât viaţa altora.

— Vă pot da o informaţie preţioasă. Dar vreau să chemaţi un elicopter care să mă transporte la un spital din Priştina.

Colegul ei nu e tot atât de cooperant. Horcăie şi drăcuie, căutând cu disperare o armă. Îl ajut s-o găsească, dar altfel decât ar fi vrut. Falca îi zboară la trei metri de el, rânjindu-şi dantura de parcă ar amuza-o spectacolul.

— Ce informaţii ai putea deţine tu? întreabă maiorul, dispreţuitor, dar cu urechile ciulite.

— Ştiu că un pluton de englezi s-a infiltrat în apropiere şi ghidează de la sol bombardamentele. Nu mă ucideţi, adaugă ea, aruncând o privire înfricoşată camaradului trecut în lumea de dincolo. Vă pot fi de folos. Nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea să moară! exclamă maiorul. Dar trebuie.

Albaneza cere apă. I se întinde un bidon cu votcă, din care bea însetată. Tuşeşte şi se schimonoseşte, gata să-şi dea duhul. Reia cu voce hârâită:

— Chemaţi elicopterul! Vă pot oferi date exacte. Nu mă lăsaţi aici, m-au înrolat cu forţa.

Pavlovici se preface că şovăie. Îşi suge o carie străveche, scormonind pământul cu bombeul bocancului, de parcă ar fi vrut să dezgroape răspunsul cel mai potrivit. Face câteva nazuri, după care apucă scârbit staţia şi cere un elicopter. Vocea din staţie confirmă. Pentru albaneză e dovada supremă. N-are de unde să cunoască vocea Fachirului, care coboară încet pe pantă. Scuipă toate datele, interesându-se cât timp îi ia elicopterului să ajungă.

Pavlovici se întoarce spre Otto.

— Tu ştii cel mai bine, zice el. Răspunde-i doamnei.

Neamţul se apleacă la urechea albanezei, şoptind unduitor:

— Depinde de tipul de elicopter. Dacă e unul ca ăsta, adaugă Otto, scoţând la iveală pumnalul de luptă, atunci înseamnă că deja a sosit!

Albaneza nu mai are vreme să se înspăimânte. Capul îi atârnă, ţinut doar de o fâşie de piele. Sângele îl împroaşcă pe Otto, care nu apucă să se ferească la timp. Scrâşneşte un *şaise* şi se grăbeşte să se cureţe cu o cârpă înmuiată în votcă.

Nu plecăm, până ce nu legăm câteva calupuri cu explozibil, ascunse abil de trupurile şi armele celor ucişi. Mici cadouri pentru aceia care îi vor descoperi.

Ploaia a prins din nou glas. Norii joşi par cuirasele unor uriaşe transatlantice pornite în căutarea unui alt Noe. Nu lipsesc nici câteva fulgere, de parcă Dumnezeu şi-ar încerca blitzul pentru a imortaliza prăpădenia de pe pământ.

— Tocmai un paratrăsnet au uitat să ne dea, observă Colosul. La câte bulendre suntem nevoiţi să cărăm, ce mai conta?

— Agaţă-ţi o antenă de cur! îl sfătuieşte Fachirul.

— Nu, mersi, declină Colosul oferta. Ar putea să emită semnale false şi-i strică lui Otto bunătate de detector. Nu că m-aş teme în mod deosebit de fulgere, dar ştiu că pot avea efecte dintre cele mai bizare. La ultima închisoare în care am fost găzduit, înainte de a evada definitiv, era comandant o jigodie de maior, aşa cum sunt aproape toţi cei de teapa lui.

Recepţionează un şut în fund, dar nu e nevoie să se întoarcă şi să afle cine i-l plasase.

— Nu e vorba de dumneavoastră, domnule maior! chirăie el, mărind pasul. Conform proverbului: „Persoanele de faţă se exclud!“ Vă raportez că, fiind de faţă, sunteţi tras automat pe tuşă. Maiorul despre care vă vorbesc, şi pe care, pentru a nu mai stârni confuzii, îl voi numi de-acum înainte Stan, fusese lovit de un fulger pe când era copil şi mergea cu gâştele la păscut. În urma impactului, a rămas destul de zdruncinat – ca să fim mai concişi, damblagise! Asta se pare că nu i-a dăunat cu nimic în cariera militară, ba dimpotrivă, de unde se poate trage concluzia că în armată fiecare îşi are locul lui bine stabilit.

— Meliţă, tu, meliţă, murmură Pavlovici, nervos. Să nu te miri dacă într-una din zile o să te trezeşti cu un glonţ în deblă.

— Decât să nu relatez faptele aşa cum s-au petrecut ele, mai bine nu mai povestesc! răspunde Colosul, plin de el. Cum vă spuneam, Stan ăsta, ori de câte ori ploua – fie zi, fie noapte –, ordona adunarea în curte şi ne punea să stăm în poziţie de drepţi, cu o vergea de fier în mână. Evident că el se retrăgea la adăpost, de unde ne urmărea prin binoclu. Tipul îl studiase pe unul Freud, un sonat ca şi el, şi era convins că, dacă ar retrăi drama din copilărie pe pielea altuia, ar putea să-şi remaieze scufiţa. Cum însă fulgerele îl cunoşteau deja, şi cum adăpostul

nu avea paratrăsnet, îi mai făcură o vizită, refuzând să se atingă de vergelele noastre. Crezuserăm că a paralizat în sfârşit, dar, după două zile, era mai proaspăt ca la început, decât poate niţel mai damblagiu, dacă asta era cu putinţă. Idiotul de maior, pardon, Stan, nu voia cu nici un chip să renunţe însă la experimentele lui bolnave.

Într-o zi, i-a dat prin cap să conecteze buda la un stâlp de înaltă tensiune. Doi bibani, care nu ştiau cam ce se mănâncă prin zonă, au urinat pe cablu, fiind internaţi de urgenţă la infirmerie. Cum nu fusese de faţă, Stan a considerat evenimentul lipsit de semnificaţii. Noi continuam să ne facem nevoile prin toate locurile, numai la budă nu, aşa că a schimbat tactica. A încercat să ne îmbie cu scaunul electric, că n-ar fi cum s-ar povesti, ba chiar că ne-am distra copios. Atâta s-a rugat de noi şi atât de mult ne-a demonstrat ce bine e pe scaun, că zărghitul a tras heblul fără să vrea şi s-a electrocutat. Când să ne facem cruce că a mierlit-o definitiv, iată-l pe Stan al nostru mai viu ca niciodată. Efectul a fost însă dezastruos. La prima inspecţie, şi-a tras în palmă un fir prins la o baterie şi, când a dat mâna cu superiorul, l-a făcut pe ăla să danseze o jumătate de oră. Pe chestia asta a fost îndepărtat din armată, ceea ce l-a supărat din cale-afară, drept care s-a călugărit. Mult timp după aceea am trecut pe la schitul unde se retrăsese, ca să ne amintim împreună de frumoasele zile de altădată. L-am găsit într-o criptă, conectat la o mulţime de fire electrice. Pasămite, omul era atât de încărcat de electricitate, încât, de când venise la acel schit – şi erau ani buni –, asigura de unul singur necesarul de lumină pentru întreaga aşezare. A' fost canonizat după moarte, cu numele de sfântul Kilowatt.

— De unde scoţi tu poveştile astea pe bandă rulantă, soldat? îl întreabă Pavlovici.

— Am avut o viaţă aventuroasă, domnule maior! La mine în familie e o tradiţie. Babacu' îmi spunea în momentele lui de trezie, ce-i drept cam rare, că nici o zi n-a semănat cu alta în toată viaţa lui.

— Ia taci!

Detectorul maiorului prinde să piuie. Ne pregătim armele, mergând aplecaţi după direcţia semnalului. Otto descoperă în iarbă o cutie, pe care o controlează cu grijă.

— E o baliză, îl linişteşte maiorul. Conduce avioanele câinilor spre ţinte.

În mod normal, ar trebui să chemăm elicopterul. Sârbii preiau emiţătoarele aruncate de americani şi le plasează în zone populate de albanezi. Astfel, bombardamentele au efectul unui bumerang. Acum însă nu mai e timp. Otto distruge baliza, dar, lucru ciudat, detectorul maiorului nu se opreşte din povestit. Semnalul îndepărtat e conectat la harta digitală, iar neamţul intră pe frecvenţa satelitului rusesc pus la dispoziţie. Nu mai există nici un dubiu că, undeva, pe o rază de un kilometru, se află câţiva fârtaţi încărcaţi cu aparatură electronică. Deşi, la fel de bine, ar putea fi altă baliză.

E rândul Sarei să preia iniţiativa. Ne târâm în spatele ei, cu nervii încordaţi la maximum. Semnalul devine, în scurt timp, aproape continuu, dar, oricât scormonim cu binoclurile noastre, nu descoperim nimic. Câmp peste tot, şi doar câte un pâlc de copaci ici-colo. Pavlovici şi Otto mai controlează o dată aparatura, dar totul este în regulă. Rămânem nemişcaţi o perioadă îndelungată. Am putea rezista şi zece ore, fără să mişcăm un deget, confundându-ne aproape complet cu peisajul.

Dintr-odată, autostrada aflată la vreo sută de metri de noi, pustie până atunci, prinde să freamăte. Coloane de transportoare, de camioane şi autobuze indică un trafic din ce în ce mai intens. Nu intră în sfera noastră de interes. În schimb, interesează pe altcineva. În apropierea mea se ridică o porţiune de păşune, şi pot distinge cu claritate un binoclu. Deşi sunt convins că l-au observat şi ceilalţi, apăs butonul de avertizare al staţiei. Rămânem nemişcaţi până când păşunea redevine plată, o dată cu scăderea traficului. Acum, probabil că observatorul transmite datele prin ordinatorul lui, şi, în curând, rachetele vor lua urma convoaielor.

Pavlovici se apropie de mine, mişcându-se atât de încet, încât pare că pluteşte prin aer. Mă depăşeşte, oprindu-se în dreptul locului de unde apăruse binoclul. Nici un fir de iarbă,

nici o crăpătură în pământ nu trădează ascunzătoarea. Doar ochiul versat al Sarei observă un puf de păpădie stingher. Scot burghiul cu aspirator, lăsând tirbuşonul acustic să pătrundă în pământ cu o viteză de un milimetru pe minut. Un timp, trăiesc cu impresia că Sara s-a înşelat. Răsuflu uşurat abia când vârful tirbuşonului blochează burghiul. Îl scot cu infinite precauţii. Probabil că un chirurg mi-ar admira măiestria, cerându-mi pe loc să devin asistentul lui principal. Prin găurice, introduc tubul mai subţire decât o gută de la butelia cu gaz paralizant. Este un gaz special, care-şi face efectul instantaneu. Substanţa chimică specială care-l însoţeşte îi permite penetrarea unei eventuale măşti de protecţie.

Sunt lac de sudoare. Sara îmi şterge fruntea, aducându-mi din nou în minte imaginea chirurgului aplecat peste masa de operaţie. Când ridic capul, Otto strânge brusc declanşatorul. E nevoie de intervenţia maiorului, căci altfel ar fi golit butelia. Ne punem măştile, pregătind pentru orice eventualitate AKM-urile. Momentele astea sunt cele mai grele. Nu ştii cu exactitate ce s-a petrecut în bârlog, aşa cum nu ştii dacă există şi o altă ieşire de urgenţă sau dacă toţi cei dinăuntru şi-au luat măsurile de protecţie necesare. E un fel de joc cu cine-şi pierde primul răbdarea. Acum, mingea se află în terenul nostru.

E rândul Colosului. Îşi scoate lopata Linemann, o minunăţie şterpelită dintr-o vizită la un muzeu militar, şi prinde să sape ca o cârtiţă care şi-a prins botul în rădăcini. Deşi lucrează lungit, are o eficienţă extraordinară. De la jumătate de metru, schimbă direcţia în unghi drept, până când lopata dă de un gol. Aruncă fulgerător o grenadă fumigenă, urmată de o petardă care saltă capacul de pământ.

Tremurăm de nerăbdare. Gloanţele de pe ţevile armelor au tendinţa să fure startul. Efortul a fost inutil. Pe fundul gropii de doi metri pe doi, stau chircite trei trupuri îmbrăcate în combinezoane fumurii. Unul dintre ele a luat foc de la petardă, dar purtătorul nu se sinchiseşte de nici un fel. Pavlovici stinge grăbit flacăra, pipăind apoi cu degetele sale boante carotidele celor adormiţi.

— Ăsta e mort, zice el, dând cu piciorul în purtătorul combinezonului ars. Ai băgat şi tu la gaz, de parcă te credeai la Auschwitz!

— Gazul nu omoară, răspunde sec Otto. Pobabil suferea de ceva.

— M-aş mira să trimită cercetaşi cu probleme medicale, zice maiorul, cu o urmă de îndoială în glas.

Nu putem decât să-i dăm dreptate. Otto cercetează cu atenţie cadavrul, ridicându-i pleoapele şi deschizându-i gura.

— Ai de gând să-i faci autopsia? întreabă, nervos, maiorul.

— Era chiar în dreptul orificiului şi a primit gazul în ochi, anunţă Otto verdictul. Îl răstoarnă, controlându-i urechile, după care adaugă: A suferit o hemoragie internă.

— Vreau un certificat de deces complet, până mâine dimineaţă! trompetează Colosul, semeţ.

După aparatura găsită, prada se dovedeşte de soi. Otto decodifică ordinatorul, intrând pe reţea. Fluieră admirativ, scărpinându-se după ureche.

— Domnilor, avem în faţă o echipă de elită din SAS[1]!

Cum se mai schimbă vremurile! În Algeria[2], îi avuseserăm aliaţi, iar acum erau prizonierii noştri!

Otto şi-a depăşit însă atribuţiile şi a stabilit legătura directă! Pe ecran, apare întrebarea: „Mai e ceva?“ O clipă, rămânem înlemniţi. Dar numai o clipă. Pavlovici scoate carneţelul şi începe să turuie, în timp ce neamţul nu mai prididește să tasteze. Sunt transmise coordonatele unor clădiri şi aşezări care nu au nici o legătură cu infrastructura militară. Otto scanează chiar şi o fotografie a unei ambasade străine. Încheie cu fraza justificativă: „Datele sunt obţinute de la cârtiţele cu care suntem în legătură.“

Aşteptăm cu sufletul la gură răspunsul Centrului. Ar fi păcat să ne descopere, măcar şi pentru frumuseţea farsei. Care numai farsă nu e! După două minute, care ni se par mai lungi decât un meci de fotbal, ecranul prinde iar viaţă: „Dumnezeu să vă aibă în pază! Mâine noapte, recuperarea.“

---

[1] Serviciile Speciale ale Forţelor Aeriene britanice (n. trad.).
[2] Vezi *Ordon: ucide-ţi aproapele!*, de acelaşi autor (n. trad.).

Fachirul dă drumul la un chiot de bucurie, primind peste bot palma scorţoasă a maiorului.

— Ai căpiat, soldat? Vrei să ne trezim cu tot UCK-ul pe cap?

, Victoria e colosală şi trebuie sărbătorită. Uitând de toate disensiunile, Otto scoate două sticle de Smirnoff protejate în bucăţi de pâslă. Stăm prăbuşiţi lângă trupurile inerte fără să ţinem seama la ploaia care se înteţeşte. Colosul uită de mască şi varsă votca pe el, devenind mai nervos decât dacă şi-ar fi vărsat sângele în luptă. Râdem, descătuşaţi, îngrămădindu-ne şi mai mult unul în altul.

— Cu ăştia ce facem? întreabă Fachirul, arătând cu capul spre membrii SAS.

Îi plac englezii cum îi place unei vaci o înţepătură de tăun. Dacă i-ar fi lăsat lui pe mână, nici cel mai celebru medic legist din lume n-ar mai putea să facă ceva pentru a-i identifica.

— Pe ăsta îl îngropăm aici, hotărăşte maiorul. Să se bucure şi viermii, că şi ei sunt fiinţele Domnului. Pe ăştilalţi îi predăm la primul post de poliţie.

O bubuitură groaznică, urmată de câteva explozii, zguduie pământul. Datele pe care cei din SAS au apucat să le transmită au fost repede valorificate. Mai mult ca sigur că, la ora asta, nu mai rămăsese nimic din coloana care, cu puţin timp în urmă, trecuse pe autostradă.

Pavlovici se face negru. În schimb, cicatricea lui devenise roşie, combinaţie de culori care, oricum, nu-l face mai frumos. Loveşte cu bocancii în trupurile inerte ale englezilor, scuipându-le în faţă.

— Ar trebui să le luăm gâtul chiar acum! zice el, înverşunat. Dar ar fi păcat să nu-i prezinte la televizor. Le-ar mai scădea moralul porcilor ăstora, ca să ştie la ce să se aştepte.

Maiorul îşi struneşte furia. Accesele de patimă i-au adus numai necazuri. Sunt lucruri în care n-ai voie să greşeşti de două ori, dacă nu vrei să-ţi atragi moartea.

— Sara!

— Ordonaţi!

— N-am de gând să stau aici până se trezesc otrepele astea din somn. Bagă-i niţel în viteză!

Sara scoate o seringă cu un ac interminabil, pe care-l înfige direct prin combinezoanele celor doi membri SAS rămaşi în viaţă. O să-i cam facă să strănute, dar maiorul are, ca întotdeauna, dreptate: nu e timp de pierdut.

— Vezi să nu mi-o înfigi şi mie! zice Colosul, ferindu-se.

— Dacă ar fi stricnină, n-aş ezita! replică Sara, rânjind. Presupun că sunt destui care mi-ar mulţumi şi s-ar ruga pentru mine, dacă aş face-o.

— Da' arţăgoasă mai eşti! Vezi unde duce lipsa activităţii sexuale?

După ce sunt legaţi, englezii sunt luaţi la ghionturi, până se trezesc. Deşi au trăit, cu siguranţă, şi vremuri mai senine, îşi păstrează stăpânirea de sine. Dau impresia că s-ar juca de-a hoţii şi vardiştii. Au o mică tresărire numai atunci când Colosul îşi bagă capul hidos între ale lor şi le ia aerul cu răsuflarea lui scârboasă.

— V-aţi rătăcit? Trebuia să aruncaţi firimituri de pâine de la Londra până aici, ca să recunoaşteţi drumul de înapoiere.

E gata să le dea şi alte pilde din poveştile pe care le-a învăţat pe dinafară, dar maiorul preferă o manieră forte. Ajutat de Fachir, îi loveşte cu patul armei în rinichi şi în ficat, iar când *inglişii* cad în genunchi, le aplică lovitura de graţie, făcându-i să-şi scuipe dinţii. Leşinul lor îi stârneşte din nou furia. Joacă fotbal cu ei până oboseşte.

— Îi omorâţi, zice Sara, calm, de parcă ar anunţa scorul la pauză.

Dar nu se moare aşa de uşor. Loviturile maiorului ocolesc zonele vitale. Dacă peste câteva zile sau luni, unul sau ambii englezi vor suferi vreo ruptură de organe, asta e altceva!

Îi conducem pe cei din SAS până la primul post de poliţie din Priştina, dar, de predat, nu-i predăm imediat. Programul maiorului are şi o parte a doua. Cere permisiunea de a fi lăsaţi pentru o oră singuri în subsolul instituţiei. Deşi nerăbdător să-i preia, şeful poliţiei înţelege că e vorba de o „necesitate de stat".

Schimbă ora din raportul de predare, făcându-i pe plac maiorului.

— Suntem prizonieri de război! reuşeşte să articuleze unul dintre englezi, un zdrahon cu părul roşu ca blana unei vulpi năpârlite. Cerem să fim trataţi conform Convenţiei de la Geneva.

Pavlovici cască ochii, de parcă ar fi auzit pentru prima oară în viaţa lui despre numita Convenţie.

— Război? zice el, nedumerit. Care război? Se întoarce spre noi, cerându-ne socoteală că nu l-am anunţat: Au declarat, cumva, americanii sau englezii război? Nu-mi amintesc. Ştiu doar că s-au apucat să bombardeze peste noapte. Atât. Iar voi, voi nu sunteţi prizonieri de război. Voi sunteţi spioni, şi nu există nici la Geneva, nici la Ougadougu, vreo convenţie care să vorbească despre felul în care trebuie trataţi spionii.

— Solicit permisiunea de a vorbi cu şeful autorităţii locale! prinde glas şi cel de-al doilea englez care, în urma manifestărilor de bun-venit, are un ochi complet închis.

— E la budă! se scuză maiorul. V-a văzut pe voi şi l-a apucat, instantaneu, burta. Dacă ai ceva de guiţat, poţi să-i dai drumul.

— Refuzăm să vorbim cu altcineva, decât cu autoritatea locală! insistă cel cu ochiul suferind.

În faţa unui aşa tupeu, nici maiorul nu mai rezistă. Îi face un semn Colosului, care-şi repede pumnul, închizându-i englezului şi celălalt ochi. În cădere, se loveşte cu capul de peretele de beton, ceea ce-l face pe colegul lui să-şi mai piardă din calmul proverbial. Replica lui ne ia maul:

— Am nevoie să merg la toaletă!

Pentru prima oară, maiorul zâmbeşte, deşi până şi cel mai înrăit fizionomist ar refuza să recunoască acest lucru.

— Dar, te rog, nu te jena, suntem între bărbaţi! îl invită, politicos, maiorul. Dă-i drumul aici. La toaletă îţi cere bani. Surprinde privirea aruncată Sarei şi adaugă maliţios: Dumneaei e doctor, a văzut multe în viaţă. Face parte din meserie.

Englezul se întoarce şi, într-adevăr, clipocitul vesel ne înştiinţează că nu se gândise la nici un subterfugiu. Dintr-o dată, ne înveselim cu toţii.

— Poţi să te şi răhăţeşti, face Colosul, îndatoritor. Numai să pui un semn distinctiv, ca să nu călcăm în el.

Dar englezul nu e prea pretenţios. Cunoaştem istoria cu metabolismul, fiindcă am trăit şi noi de multe ori starea prin care trece el acum. Maiorului i-a trecut primul val de furie. Înşfacă bidonaşul lui Otto şi îl oferă prizonierului.

— Din păcate, colegii tăi ne-au spart colecţia de pahare de cristal pe care o aveam de la bunica.

Englezul nu face nazuri. Votca e un bun întăritor şi bate orice perfuzie când e vorba să depăşeşti o stare de disconfort. Pavlovici plusează, înfigându-i un trabuc în gură şi oferindu-i foc.

— Sunt maiorul Pavlovici! se prezintă el ceremonios. Pe colegii mei nu ţi-i mai prezint, ca să nu-ţi încarci memoria.

— Anthony Williams, locotenent! bâiguie englezul, luând o poziţie relativă de drepţi. Brigada a 5-a aeriană.

— Pe loc repaus! După cum cred că ţi-ai dat seama, locotenente, situaţia e cam albastră. E ceva putred în Serbia, ca să vorbesc pe limba strămoşilor tăi.

— Domnule maior, conform Convenţiei de la Geneva, nu mă puteţi obliga decât să mă prezint.

— Nici nu mă gândeam să-ţi cer să ne relatezi istoria familiei tale. Un singur lucru ne interesează, locotenente: locul şi modul în care va avea loc recuperarea voastră la noapte.

Anthony ezită o singură secundă, îndeajuns ca să ne dăm seama că va umbla la sacul cu poveşti.

— Toate datele le deţinea căpitanul Smith, zice el, cel pe care l-aţi omorât.

— A murit de moarte bună, nu l-am ucis noi, se grăbeşte să precizeze maiorul. Tuturora ne vine rândul odată. Aşadar, eşti dispus să cooperezi?

— Repet, toate datele...

— Opreşte-te, locotenente! strigă maiorul, care simte cum furia îi cere din nou azil politic. Să nu-mi spui că zdreanţa asta

care zace pe jos şi cu tine erau doar majordomul şi guvernanta căpitanului. Mi-ai insulta inteligenţa.

Îşi revine şi „zdreanţa", care acum poartă ochelari de sudor. I se toarnă şi lui pe gât nişte votcă, ceea ce stârneşte neliniştea Colosului.

— Dacă aşa zice rahatul ăla de Convenţie să fie trataţi prizonierii, atunci, la naiba, sunt gata să mă predau!

— Locotenent George Bell, Brigada a 5-a aeriană britanică!

— Şi nu ştii nimic de recuperarea de la noapte! insistă în completare maiorul, străpungându-l cu privirea.

— Torturarea prizonierilor este pedepsită, în conformitate cu articolele Tribunalului Internaţional de la Haga.

Pavlovici uită de bunele maniere şi se apucă să zbiere, sărind pe loc ca o capră căreia i s-a refuzat intrarea într-o discotecă:

— Mă cac pe convenţiile şi pe tratatele voastre! Se pare că, în loc de soldaţi, nenorociţii ăia au trimis în misiune avocaţi şi notari! Aici însă nu sunteţi nici la Geneva, nici la Haga şi nici în alt oraş din împuţitele voastre de ţări! Aici sunteţi în Serbia, şi vă supuneţi legilor sârbeşti! N-aveţi decât să mă daţi în judecată şi la Tribunalul de Apoi, dar vreau să vă fie clar un lucru: de-aici nu ieşiţi vii, dacă nu aflu planul de recuperare!

Locotenenţii englezi tac ca nişte peşti scoşi la tablă de-un profesor năzuros. Pavlovici îi face vânt Colosului în faţă, apucându-se să-l prezinte ca pe un exponat la o expoziţie de profil:

— Îl aveţi în faţa voastră pe unul dintre cei mai duri soldaţi din lume. Specialitatea lui e scoaterea ochilor. Pretinde că toată lumea trebuie să semene cu el. Pe lista sa, dacă nu mă înşel, mai figurează scoaterea amigdalelor prin rect, ca şi împletirea boaşelor. Nici colegii lui nu sunt mai puţin şcoliţi. În compania lor veţi petrece clipe de desfătare. În zadar îi veţi ruga să vă omoare mai repede, căci nu sunt criminali de rând. Eu unul m-am săturat şi-mi iau mâna de pe voi!

Face stânga-mprejur, dispărând, băţos. Va avea o discuţie cu una dintre ţigările lui cu opiu, pentru a-şi mai potoli veninul.

Englezii privesc lung după el, ca după singurul lor ajutor, dar glasul Colosului îi îngheaţă:

— Dezbrăcarea!

Evident că nu se grăbesc să îndeplinească ordinul, aşa că le dăm o mână de ajutor. În mai puţin de un minut, sunt ca în sala de naştere. Îşi acoperă locurile ruşinoase, într-un gest instinctiv, căutând cu disperare o soluţie salvatoare. Dar nici cel mai bun scenarist de filme de acţiune n-ar putea să le-o ofere.

— L-aţi supărat pe maiorul nostru, iar noi vom fi siliţi, din cauza asta, să-i suportăm răutăţile, se răsteşte Colosul. Voi plecaţi acasă, ce vă pasă, dar noi rămânem cu el! Lucrurile sunt simple. Ca să-l îmbunăm, trebuie să ne relataţi planul de recuperare. Toată lumea este mulţumită, şi fiecare îşi vede de treaba lui.

Aşteaptă câteva secunde, după care face o mişcare bruscă. Englezii se dau un pas înapoi, ridicându-şi mâinile. Imaginea care i se oferă stârneşte râsul Colosului:

— Ia priveşte, Sara, ce instrumente au englezii! Sunt mai secrete decât nişte documente de stat-major! Păi, cu puţele astea vreţi voi să cuceriţi lumea?!

E gata să şi-o arate pe-a lui, pentru a rezolva această problemă o dată pentru totdeauna. Otto le dă ocol, oprindu-se în spatele lor. Cu o mişcare bruscă, îşi înfige pumnalul în anusul celui cu păr roşu. Un urlet care ar face şi statuile să se cutremure e repercutat de pereţii beciului. Anthony se chirceşte de durere, căzând într-un genunchi. Răsuflă greu, iar ochii aproape că i-au ieşit din orbite. Îşi duce mâna la spate, încercând să oprească sângele care aleargă ca un evadat. Când celălalt englez încearcă să protesteze, e imobilizat într-un dublu Nelson. În faţă îi răsare Sara. Cu o mână îi prinde penisul, iar cu cealaltă agită pumnalul de luptă. Nu e nevoie să mai şi vorbească, pentru a-i spune ce are de gând. Însă englezul tace. Hotărârea lui e definitivă. Nu-şi va trăda camarazii care vor veni să-l recupereze. Sara pricepe şi ea mesajul. Dar pentru că tot are cuţitul pregătit şi, mai ales, pentru că-şi aminteşte cum a batjocorit-o un alt ofiţer SAS în ziua în care a fost îndepărtată

din Mossad, își duce gestul până la capăt. De astă dată, Otto e mai iute, astupându-i gura englezului.

Comandantul nostru nu prevede însă și exterminarea. Trusele de prim-ajutor sunt puse la treabă, iar locotenenții primesc îngrijirile necesare.

E rândul Fachirului. Își cercetează pe îndelete pacienții, alegându-l, în cele din urmă, pe Anthony. Îl culcă pe patul de fier, care nu are nici măcar o saltea, apoi execută câteva pase iuți pe deasupra corpului, fixându-și privirea pe un punct din centrul frunții. Intonează un fel de psalm. Este atât de concentrat, încât aproape că simțim în jurul nostru curenți electromagnetici. Englezul încetează să mai geamă. Își mișcă buzele, dar nu rostește nici un cuvânt. Are creierul antrenat. Cei de la SAS nu uită nici un detaliu când e vorba să-și trimită oamenii în misiuni sinucigașe.

Fachirul scoate un ac lung și subțire. Cu o mișcare dibace, îl înfige în ceafa englezului care, surprinzător, nu scoate nici un sunet și nu reacționează. Dacă nu și-ar mișca ochii, am putea crede că a murit. Primește cu aceeași supunere un alt ac, de astă dată în spatele urechii. Acum auzim distinct cuvintele indianului:

— Sunt pilotul comandant al celulei de recuperare! Contactați-ne!

Repetă de câteva ori formula magică, limpede și rar, fără să se grăbească, dar ferm. Minunea se petrece! În transă, Anthony repetă datele învățate înainte de plecarea în misiune. Otto verifică pe ordinatorul personal al englezilor și, când primește *Access permited*, i se luminează fața spelbă. Fachirul nu mai are nevoie de o confirmare verbală. Scoate acele, pe care le șterge cu grijă de o batistă imaculată, făcându-le apoi să dispară în trusa lui cât un penar.

Îi îmbrăcăm cu grijă pe prizonieri, controlându-le încă o dată bandajele. Colosul bea restul de votcă rămas, privind cu respect în direcția Fachirului. Tehnicile paranormale pe care acesta le posedă l-au cam dat peste cap. Nu s-ar teme să se bată cu o bandă de criminali celebri, dar ceea ce depășește puterea de înțelegere a minusculului său creier îl cam înfricoșează.

— O să cer un ordin de restricţie, în ceea ce te priveşte, îi zice el Fachirului. Până atunci, fii drăguţ şi nu te apropia de mine la mai puţin de un metru.

— O fac cu plăcere, îi răspunde Fachirul. Ţin prea mult la nasul meu, ca să-l supun unor astfel de chinuri. Cred că ai uitat şi cum arată un săpun.

— Săpun? face, nedumerit, Colosul. Când eram mic, ţin minte că făceam balonaşe cu aşa ceva.

— La jegul de pe el, sare şi Otto, strâmbându-se ca un rechin care are probleme cu dinţii, doar peria de sârmă şi neofalina ar mai putea avea ceva succes.

Acum, când ştie că neamţul şi-a terminat provizia de votcă, Colosul revine la atitudinea brutală.

— Poponarii nu ar trebui să aibă dreptul să poarte cuţite, remarcă el. Aţi văzut cu toţii ce-a fost în stare să-i facă bietului englez. Stau şi mă întreb, ce alte perversiuni mai pui la cale. Din partea unuia ca tine, te poţi aştepta oricând să-ţi vezi rectul într-o colecţie particulară.

Cel mai mulţumit este Pavlovici. Dă o raită prin grădina cu trofee morale, bătându-l pe indian pe umăr, după care trece la chestiuni mai concrete:

— Sârbii ne vor oferi un bonus pentru fiecare englez, american sau alt specimen prins cu mâţa-n sac. Pentru doborârea unui avion sau elicopter, premiul e cam un sfert din contractul vostru.

— Cu asta nu putem doborî nici o barză chioară! exagerează Colosul, agitând AKM-ul.

Pavlovici zâmbeşte misterios, dar nu-i răspunde. Ne conduce într-o încăpere pătrată, unde ne aşteaptă o masă încărcată cu bunătăţuri. Nu sunt cine ştie ce delicatese, dar nici nu facem nazuri. Ciorba e caldă, iar stomacurile noastre ne mulţumesc cu pioşenie. Nici brânzeturile nu sunt de aruncat. Otto nu se atinge de ceapă, atrăgând din nou aluziile fără perdea ale Colosului. Rămâne impasibil, ca de obicei, cu ochii la maior.

— Ai ceva să-mi raportezi, soldat Mazzeppa? întreabă Pavlovici, sugând un os. Încetează să-mi faci ochi dulci şi dă drumul la flaşnetă.

— La noapte vom lua premiul cel mare, murmură neamţul.

Dintr-o dată, plescăielile şi sorbiturile încetează. E un subiect care trezeşte întotdeauna interesul.

— Eşti sigur? întreabă, într-o doară, maiorul.

Toate privirile sunt aţintite la Otto. Nu vrem să ne scape nici un cuvinţel.

— O păsărică mi-a şoptit că nu le-aţi spus nimic sârbilor de operaţiunea de la noapte.

Ca la un meci de ping-pong, privirile se mută pe Pavlovici, care se scobeşte în dinţi cu furculiţa, flituind un rest de salam care refuzase să ia drumul stomacului. Ne fixează cu privirea, căutând cu limba alţi intruşi, după care îşi depărtează scăunelul de masă, aprinzându-şi un trabuc.

— Ar cam fi cazul să-ţi ţii păsărelele în colivie, răspunde el, incert, într-un târziu.

Otto se şterge frumos la gură cu unul dintre şerveţelele pe care le păstrează cu grijă în buzunarul de la piept, sorbind apoi apa rece cu înghiţituri scurte. Îşi scutură cele câteva firimituri căzute pe combinezon şi întreabă cuviincios:

— Putem dormi până la noapte, sau intrăm iar în priză?

— Aveţi program de voie, zice maiorul. Nu vă depărtaţi prea mult şi nu intraţi în conflict cu locuitorii. Adunarea la ora douăzeci. Cine vrea să doarmă – a treia uşă la stânga, pe holul mare.

Doar Colosul şi Fachirul nu răspund invitaţiei. Caută să pară cât mai indiferenţi, preocupaţi exclusiv de bucatele rămase pe masă. „Ăştia doi pun ceva la cale“, îmi zic în gând, hotărât să nu lipsesc de la nici o acţiune care ar putea aduce un folos. Deschid bidonaşul meu şi-i îmbii pe cei doi. Surprinzător – ceea ce-mi întăreşte bănuiala –, camarazii mei refuză, ba chiar îmi dau de înţeles că s-ar lipsi cu desăvârşire de compania mea. Din păcate pentru ei, nu se prea potriveşte cu ceea ce am eu în dicţionar, aşa că le-o spun pe şleau:

— Nu-i frumos să faceţi bisericuţe. Există o seamă de situaţii în care ajutorul unui bun camarad ca mine poate deveni inestimabil. Să ne amintim de ponturile pe care vi le-am vândut de-a lungul vremii şi la care v-am făcut părtaşi..

Din paleta cu opțiuni, Colosul alege rolul nedumeritului, încercând să mimeze nevinovăția. Reușește la fel de bine cum ar reuși un vânător să sufle în cornul unui rinocer viu.

— Nu știu despre ce vorbești. Andar și cu mine am mai rămas să depănăm amintiri comune, de care să mai facem un pic de haz.

— Minți ca o gazetă sârbească, i-o tai eu. N-aveți decât. Să nu uităm însă că am o sumedenie de cunoștințe atât printre sârbi, cât și printre albanezi, și nu e departe timpul când o să vreți să apelați din nou la mine.

Mă ridic, hotărât să renunț, când glasul Fachirului, în care nu pot să nu disting o oarecare silă, mă îndeamnă să rămân:

— Fie! Ca să nu spui că nu suntem camarazi buni. Dar jură-te că nu vei destănui nimănui nimic.

— Rahat! decide Colosul. Nu suntem la tribunal. Oricum nu se poate conta pe jurământul unui bandit. Lucrurile sunt mult mai simple: dacă scapi ceva, îți luăm gâtul!

Povestea ce urmează e de-a dreptul aiuritoare. Colosul, care are prostul obicei să-și bage nasul mai ales în lucrurile altora, a aflat-o de la un polițist sârb, în urma unui fructuos schimb de rachiuri. Omul se ocupa cu escorta unor camioane-cisternă care transportau benzină de la un depozit secret la unitățile de blindate dispuse la Gnjilave și Urosevac. Mai avea însă și altă îndeletnicire: în combinație cu șoferii, crease o mică rețea de trafic cu combustibilul pe care-l furau din cisterne. Nu erau cantități prea mari, dar beneficiul era mulțumitor.

Ideea îi venise Fachirului, căruia Colosul îi relatase totul ca pe o fabulă moralizatoare cu privire la cinstea îndoielnică a unor patrioți. Cum sârbul scăpase mai mult decât ar fi trebuit, reușiseră să-l localizeze pe traficant, fiind gata să pornească o afacere pe cont propriu.

— Dacă ne mișcăm iute, conchide Colosul, până diseară la opt, când sună goarna, terminăm. Transportul se face exact peste patru ceasuri, cum m-a informat prietenul meu sârb, așa că eu zic s-o lăm din loc. Mai trebuie să trecem înainte și pe la omul cu banii.

— Două camioane-cisternă? șoptesc eu, zăpăcit. Cu escortă polițienească? Sunteți nebuni!

— Care escortă? se perpelește Colosul. Două jeepuri, mare scofală! Dacă ți-e frică, n-ai decât să te bagi în scutece. Noi plecăm. E una dintre cele mai rapide și mai rentabile afaceri de pe glob în momentul ăsta, și nu am de gând s-o pierd, stând la parlamentări cu canguri ca tine. În loc să ne mulțumești că ai și tu un bilet, o faci pe analistul economic.

La dracu'! Oricât de bine aş fi plătit, nu pot da cu piciorul unei ocazii ca asta!

Ne scoatem combinezoanele și rămânem în uniformele de camuflaj fără însemne. Permisele eliberate de sârbi ne sunt suficiente pentru a nu fi luați la întrebări. Când ai dolari, nu e greu de găsit un taxi, cât despre faptul că șoferul ar putea ciripi, o dată afacerea descoperită, nu ne facem probleme: vom fi departe în momentul acela!

Traficantul locuieşte într-un cartier rezidențial al Priştinei, într-o vilă cu scară exterioară și cu piscină în spatele casei. Doi dobermani ne înștiințează că nu suntem deloc bine veniți. Sunăm, totuși, prelung la soneria de la poartă, până când un tip gras, îmbrăcat într-o cămașă înflorată, cu o vestă căptușită trasă pe deasupra, catadicsește să iasă din casă și să se intereseze de sănătatea noastră.

— Avem un mesaj urgent pentru domnul Hașici, fredonează Fachirul.

— Sunteți de la poliție? ne iscodește, cam plictisit, grăsanul.

— Arătăm noi chiar așa fomiști? se răsteşte Colosul.

Grăsanul ar dori mai multe informații, dar Colosul îl bagă în viteză. Dispare și se întoarce, după vreo cinci minute, însoțit de un alt tip, la fel de gras. Între timp, camera video de la intrare ne-a luat din toate unghiurile.

— Dacă sunteți înarmați, trebuie să vă lăsați la mine păcănitorile, zice nou-venitul, după ce potolește dobermanii.

Facem după cum ne cântă, deşi de armă te desparți mai greu chiar decât de propria-ți mamă. Suntem conduşi în sufrageria de la parter, care e destul de mare ca s-o traversezi cu

vaporaşul. Haşici stă răsturnat pe-o canapea, bucurându-se de masajul unei blonde îmbrăcate din ajutoarele trimise copiilor orfani. Aşa a văzut el în filme.

— Cu cine am plăcerea? mormăie, sorbind dintr-un pahar înalt, fără a se osteni să facă oficiile gazdei.

— Numele n-au nici o importanţă, răspunde Fachirul, preluând hăţurile. N-am venit pentru o probă de film. Peste câteva ore poţi deveni fericitul posesor a patru sute de tone de benzină, la trei mărci litrul. Te interesează?

Câteva momente, Haşici rămâne cu gura căscată. Până şi blondina se opreşte din masat, belind la noi ochii ei de păpuşă. Doar cei doi bodyguarzi rămân impasibili, cu mâinile sub vestă. Când îşi revine, Haşici adulmecă precaut paharul, de parcă tocmai i s-ar fi transmis că are otravă în băutură. Se apleacă înainte, dezechilibrând-o pe blondă, şi zâmbeşte fericit.

— Nu înţeleg nimic! exclamă el.

— E clar, am greşit adresa! zice Colosul, dând să se întoarcă.

— Hei, hei, stai oleacă! se domoleşte sârbul, înecându-se. Îmi datoraţi măcar nişte explicaţii!

Fachirul îi expune în două cuvinte întreaga afacere, amintindu-i, în treacăt, că timpul se scurge în defavoarea noastră. Haşici coboară, în sfârşit, cu paraşuta şi-ncepe să simtă pământul sub picioare.

— De unde ştiu eu că nu sunteţi nişte provoçatori?

— Nu ştii, îl linişteşte Colosul. Nici noi nu ştim dacă tu nu eşti un informator care să ne dea pe mâna gaborilor.

— La urma urmei, voi cine cunteţi? ne iscodeşte Haşici, pierzându-şi răbdarea. Daţi buzna în casa mea, mă luaţi în engleză... Să fi intrat trupele NATO în Kosovo, şi să nu ştiu nimic?

— Suntem români, intervin eu, după care continui pe limba mea maternă: Cuscri, cum ar veni! Am zis că nu te deranjează în ce limbă vorbim, cât timp o rupem cu toţii binişor pe „dolăreşte".

Mă priveşte nedumerit, aşa că mă întorc la dicţionar.

— Când te vei hotărî să scrii o carte, vom fi gata să-ți descriem viețile noastre aventuroase. Până atunci, nici noi nu-ți cerem să-ți faci autobiografia.

— Români! repetă Hașici, dând din cap. E cam departe Dunărea.

— Benzină curge peste tot, nu numai pe Dunăre, îi replic eu.

Sârbul pare pe jumătate convins. Îi dă blondinei program de voie, apoi se decide să ne servească din licoarea cu care se delectase până atunci de unul singur.

— Ai unde să depozitezi două cisterne? întreabă Fachirul, aruncând o privire în jur, de parcă ar fi calculat dimensiunile sufrageriei.

— Eu nu sunt curios unde o să vă țineți mărcile, ricanează Hașici. De altfel, prețul e cam pipărat. Mai mult de-o marcă pe litru nu vă pot da.

— Prețul nu este negociabil, zice Fachirul. Noi ne riscăm viețile.

— Iar eu, libertatea și banii! vine răspunsul sârbului. Deci ceva mult mai de preț.

O vreme, sorbim din pahare și ne privim pe sub sprâncene. Fără să mai ceară voie, Colosul se servește singur din sticla pătrățoasă.

— Ne forțezi mâna! Știi că nu mai avem răgaz să ne ocupăm de desfacere, zice deodată Fachirul. Două mărci altfel o lăsăm baltă și ne întoarcem.

— Ar mai fi și problema plății, spune Hașici. Nu pot să strâng atât bănet într-un timp așa de scurt.

— Colegul meu, zice Fachirul, artându-l pe Colos, deține informații cum că n-ai figura cu nici un cont la vreo bancă din Priștina sau din Belgrad. Asta, bineînțeles nu înseamnă că ai fi și sărac.

— Mă îndoiesc că ai putea avea asemenea informații, face Hașici.

— Evident că nu sunt oficiale, ceea ce nu le face cu nimic mai neadevărate. Tot colegul meu, are un frate la fabrica de seifuri, care i-a povestit despre o livrare foarte bună la adresa

unde ne aflăm acum. Toată lumea e de acord că mărcile și dolarii nu se devalorizează, ba chiar cresc în vremuri de bejenie, și că tocmai pentru asta e mult mai sigur să-i păstrezi la ciorap.

Hașici se strâmbă, de parcă ar fi primit în poponeț o injecție cu penicilină. Miaună ceva neinteligibil, făcându-și de lucru cu sticla care începe să intre în suferință. Culege și o țigară pe care unul dintre bodyguarzi se grăbește să i-o aprindă.

— Totuși, ceva pute aici! se fandosește el.

— La noi a oprit apa caldă! sare Colosul, ofensat, simțindu-se cu musca pe căciulă. Dar cu banii câștigați vom putea merge la baia comunală.

Hașici tace, fixând cu privirea un punct de pe tavan. Neuronii îi aleargă prin creier peste viteza admisă. Simte că ceva nu se leagă, dar afacerea e prea tentantă. Își poate dubla averea într-un timp scurt și cu efort minim. După mimica feței, ne dăm seama că partida e câștigată.

— Dacă iese prost, vă împușc pe toți trei. Am oameni peste tot, așa că n-o să apucați să ajungeți la graniță.

Nu ne mai rămâne decât să stabilim punctul de întâlnire, ora și modalitatea tranzacției.

— Poți să pui și șampania la gheață! îi aruncă Fachirul peste umăr, înainte să dispărem.

— Până una alta, o să pun niște cartușe la cald! grohăie Hașici.

Abia în taxi, când recapitulăm datele problemei, ne dăm seama cât de greu ne va fi să punem mâna pe transportul sârbesc.

— Dar dacă am face rost de două cisterne pline cu apă? sare Colosul, care este campionul soluțiilor idioate.

— Nu toți sunt proști ca tine! i-o taie Fachirul. Primul lucru pe care-l vor face e să verifice conținutul.

Știm că două mașini de poliție însoțesc convoiul, una în față și alta în spate, comunicând permanent între ele, și amândouă cu un post de poliție. Zona e curățată de UCK, așa că nu ne temem de un atac din partea asta. Convoiul o să treacă peste un râuleț, la vreo douăzeci de kilometri de punctul de întâlnire cu Hașici. Acolo ne hotărâm să atacăm. Îi dăm adresa șoferului

care ne poartă până în apropierea zonei. Întrucât datele problemei s-au cam schimbat, procedăm în consecință: șoferul e legat fedeleș și băgat în portbagaj, cu un plasture pe gură, iar mașina e trasă sub niște arbuști. Dacă putem camufla un tanc în zece minute, Lada nu ne ia mai mult de trei.

Drumul care trece la un moment dat peste un pod este pierdut, dar arată ca vai de mama lui. Nu ne va fi greu să îngropăm minele cu telecomandă pe care Colosul le-a pitit de la început sub scaunul mașinii. Cel mai dificil e să calculăm distanța la care să le plasăm și pe care o vom alege în funcție de punctele în care se vor afla într-un anume moment, cele două jeepuri ale poliției.

— Trebuie să gândim ca ei, spune Fachirul, privind încruntat spre podul care deține cheia problemei. Frederick, câte mine ai?

— Știi prea bine, trei bucăți, răspunde Colosul.

— Îi vom forța să treacă cisternele una câte una. Așa vom ști cu exactitate plasamentul jeepurilor.

Colosul pricepe la fix planul Fachirului. Pentru el e o joacă să distrugă o parte din capătul podului cu ajutorul uneia dintre mine. Lucrează lejer, fără prea mari precauții. Drumul județean nu e prea circulat nici în timp de pace, cu atât mai puțin s-ar aventura careva în vremurile astea.

Explozia are un ecou prelung, dar zgomotele de genul ăsta fac parte din peisajul local. Fachirul măsoară ca un croitor distanța până la locul în care bănuiește că se va opri jeepul din spate. Cu primul nu-și face probleme, fiindcă acesta va da de mina Colosului îndată ce va depăși podul.

— Eu stau la capătul podului, unde va aștepta cea de-a doua basculantă, iar tu, Florine, sub pod, la celălalt capăt. Cum auzim bum-bum, sărim pe pod și-și ciuruiește fiecare șoferul care-i revine. Atenție la schije! Întoarcem camioanele la cotul de colo. E un tăpșan îndeajuns de mare. O iau eu înainte.

După ce îngropăm cu grijă minele, ne ocupăm locurile stabilite. Colosul își găsește culcuș în spatele unui arbore aflat sub o stâncă. De-acolo are o vedere perfectă și poate mânui telecomanda la marele fix.

Să nu fii prea îngrozit, cititorule, de faptul că vom ucide câțiva oameni pentru câteva sute de mii de mărci. Un mercenar nu simte nimic mai mult decât un țapinar care taie copaci o viață întreagă. Poate ne vei urî, dar îți voi răspunde că asta nu ne deranjează mai mult decât pe țapinarul de care am pomenit. Iar dacă tu te-ai afla la volanul unuia dintre camioane sau într-unul dintre jeepurile poliției, aș cumpăra eu exemplarul nevândut din cartea de față, care ar fi trebuit să-ți aparțină.

S-a scurs mai mult de un sfert de oră de când coloana ar fi trebuit să treacă. Brusc, îmi dau seama că nici unul dintre noi nu și-a pus problema unei schimbări în programul sârbilor. De necaz, sunt cât pe-aci să cad de pe terasa pe care mă cocoțasem. Dar nu apuc să le transmit și celorlalți gândul cel negru. Cu un huhuit de bufniță, Colosul ne dă de știre că vulpea se apropie de cursă.

Jeepul din față oprește cu scrâșnet de frâne în fața podului. Se aud ordine strigate și tropăituri de cizme. Nu pot vedea nimic, dar presupun că tipii studiază spărtura făcută în pod și-și dau cu presupusul. Apoi aud câteva pietre desprinzându-se și căzând pe malul râulețului. Îmi țin respirația, făcându-mă una cu traversa, pentru că știu ce urmează. Într-adevăr, apare și un soldat sârb, care conspectează cu atenție podul, apoi strigă ceva. Nu e un strigăt de alarmă, așa că-mi desprind ușurel degetul de pe trăgaciul armei. Convoiul se reface, iar când jeepul din față pornește, mă strecor peste traversă și mă cațăr până aproape de marginea podului, agățându-mă de o bară care susține o plasă de sârmă.

Calculele Fachirului pot concura cu exactitatea teoremei lui Pitagora. Cele două explozii se aud aproape simultan, împroșcând cu pietre, bucăți de fier și resturi de trupuri omenești. Mai aștept câteva secunde, după care fac un salt aproape vertical, cu picioarele înainte, aruncându-mă peste parapet. Continui rostogolirea, în timp ce pulverizez parbrizul cu AKM-ul, ucigându-l pe șofer. Nici măcar nu mă întorc să văd ce face Fachirul. Îl arunc pe șofer de pe scaun și preiau volanul. În oglinda retrovizoare, observ camionul din spatele meu cum o ia vijelios în marșarier. Întorc camionul din două mișcări în dreptul tăpșa-

nului. Se urcă din mers şi Colosul, care e mai vesel decât o călugăriţă ieşită dintr-un viol în grup.

— Bagă gaz, valahule! plescăie el, încântat. Iată-ne zburând cu o sută pe oră spre milionul de mărci. Când îmi voi scrie memoriile, nimeni nu va crede că eu sunt cel care a încheiat cea mai rapidă tranzacţie din lume, de dimensiunile ăsteia. În schimb, le voi flutura bumăştile pe la nas şi voi dispărea în Lincolnul meu, lăsându-i în staţia de autobuz.

Haşici ne aşteaptă la locul stabilit. Are cinci oameni care stau cu puşcoacele la vedere şi cu ţevile îndreptate, ca din întâmplare, spre noi. La un semn, doi tineri se caţără pe cisterne, desfăcând capacele şi introducând un furtun cu un aparat la capăt. Când acul le indică nu ştiu ce aiureală, îi transmit lui Haşici şi îşi reiau locul în formaţie.

E rândul lui Haşici. Îi înmânează Fachirului o valiză, iar ochii indianului nu au nevoie decât de câteva secunde să aprecieze dacă plata s-a efectuat conform înţelegerii.

— A fost o plăcere să facem afaceri cu tine! exclamă el, după ce închide valiza.

Ne îndepărtăm cu spatele, ţinând degetele pe trăgaci. Nu ştii niciodată ce năzbâtii pot să treacă prin capetele celor pe care nu-i cunoşti. Abia la liziera pădurii ne întoarcem, pornind în marş forţat. Până la Lada e o distanţă bunicică, dar valiza fermecată ne dă aripi.

— Asta numesc eu o adevărată „operaţiune bumerang“, ne explică, pe îndelete, Colosul. Adică nu e pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte!

Când îl dezlegăm, şoferul cade în genunchi, rugându-se cu lacrimi în ochi să nu-l ucidem, că are patru copii, o nevastă şi o mulţime de alte animale prin gospodărie. Aproape că nu se uită la teancul pe care i-l întinde Fachirul. Nu vrea decât să fie lăsat în viaţă. Conduce cu mâini tremurânde, fredonând pe limba lui toate rugăciunile pe care le învăţase încă de la cea mai fragedă vârstă. Nici nu aşteaptă să coborâm bine din maşină, că se şi depărtează la o distanţă apreciabilă.

— De ce s-o fi speriat aşa? întreabă Colosul, care nu s-a privit în viaţa lui decât de vreo trei ori într-o oglindă.

Ajungem cu cincisprezece minute înainte de ora douăzeci. Povestea cu nişte femei rele de muscă, pe care o turnăm, înghesuindu-ne să relatăm detaliile cele mai picante, nu e înghiţită de Pavlovici. Pretinde că nu vrea să facă vreun cancer la colon. Mârâie şi pufneşte ca un vidanjor într-o parfumerie, dar n-are cum să ne controleze.

Abia când plecăm, strecurându-ne printre hăţişuri şi stânci, simt cât sunt de obosit. Dar banii – partea mea –, pe care mi i-am legat de pulpă, mă mângâie şi-mi dau curaj. Mărşăluim tăcuţi, în combinezoanele noastre Ghilles, căutând să ne confundăm cât mai mult cu mediul, de parcă nici n-am exista: cinci soldaţi, ale căror unice acte de identitate sunt lanţurile de ADN. Noaptea se plimbă nepăsătoare peste noi, ca o apă neagră. Din când în când, explozii îndepărtate o fac să mai tresară şi să ofteze bătrâneşte.

La ora H, Pavlovici ne desfăşoară în semicerc, pornind emiţătorul.

— Aşteptaţi elicopterul să coboare, dar rămâneţi la distanţă. Nu vă apropiaţi sub nici o formă, şopteşte el, apăsând cuvintele. Când observaţi că începe să facă mişcări nefireşti, vă culcaţi la pământ.

Suntem uşor derutaţi, căci maiorul nu a luat cu el nici un aruncător de grenade. E puţin probabil să putem captura un elicopter numai cu AKM-urile. Colosul chiar vrea să-şi exprime îndoiala, dar Pavlovici e mai iute:

— Comentariile vi le puteţi băga unde ştiu eu. Executarea!

Nu prea ştiu ce e de executat – primul ordin sau ultimul îndemn. Ne lămureşte Sara, care prinde să sape o groapă individuală. Maiorul dispare în întuneric. Pregăteşte el ceva – de asta suntem siguri –, dar e mai secretos decât o operaţiune bancară.

Apoi apar libelulele. Sunt două. Au amortizoare de zgomot, iar în întuneric par înspăimântătoare. Pot distinge cu ochiul liber un Apache, cu tunul lui de 30 mm, amplasat sub partea anterioară a fuzelajului, şi care are câte un lansator cu 19 rachete antiaeriene neghidate de 70 mm, sub fiecare dintre cele două aripi laterale. Celălalt e un Cobra, dotat cu tun rotativ de

20 mm, cu 750 de guri, și patru aripi, pe care sunt amplasate rachete ghidate prin laser de tip TOW/Hellfire de 2,75" și 5". Sunt două bijuterii! Căzut în admirație, aproape că uit pentru ce mă aflu acolo. Apache coboară încet, în timp ce Cobra rămâne suspendat în aer, pentru a-i conferi acoperire.

Ne ridicăm și facem semne, fără însă a ne apropia. Când Apache ajunge la un metru de pământ, se întâmplă un lucru pe care nu-l văzusem nici în filme. O rază de lumină izbucnește dinspre locul în care se află maiorul, lipindu-se de parbriz. Pot să văd limpede cum pilotul își duce o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă trage disperat de maneta de gaze. A orbit instantaneu, iar elicopterul, scăpat de sub control, s-a ridicat brusc, ciocnindu-se de Cobra, care rămăsese în așteptare!

O explozie fantastică zguduie văzduhul! Parcă bucăți masive de aer se desprind din atmosferă, prăvălindu-se peste noi, asemenea unei avalanșe. Sunt, pur și simplu, luat pe sus și împins într-o direcție necunoscută. Apuc să-i observ, în dreapta mea, pe Fachir și pe Otto ciocnindu-se în aer și continuându-și zborul ca un singur trup cu două capete și opt membre.

Trec în viteză printre zeci de arbuști și mă opresc într-un mal de pământ. N-am leșinat, dar parcă spiritul mi-a fugit din trup, apucând-o teleleu, de unul singur, printre copaci. Mă pipăi de parcă nu m-aș mai recunoaște, iar când ridic capul, îl văd pe Colos agățat de-o creangă groasă, la câțiva metri deasupra mea. Mă fixează cu unicul său ochi, lăsând impresia că a mierlit-o. Dar, dacă pisica are șapte vieți, uriașul are vreo unșpe!

— Ce dracu' de bășină a folosit bolnavul ăla de maior? spune el, abia mișcându-și buzele pline de sânge. Nici cu bomba atomică nu ne scutura în halul ăsta!

Nu era nici o bombă. Pavlovici poseda una dintre cele mai secrete arme ale Serviciilor Secrete britanice: un pistol cu lumină puternică, în stare să orbească pe loc conducătorul oricărui vehicul. Fusese testată cu succes împotriva unei prințese de neam regesc. Cum ajunsese însă maiorul în posesia unei asemenea arme teribile, asta rămânea un mister!

Se scurge destul timp până când ne reunim, pentru a ne face recensământul: Colosul are fisuri la cot și la coaste, iar cu

m-am procopsit cu o fractură de claviculă. Ceilalți au doar răni ușoare, deși par la fel de șifonați. Lui Pavlovici îi trece repede încântarea. Nu plănuise impactul celor două elicoptere și, cu atât mai puțin, efectul lui asupra noastră.

Sigur, cazul meu și cel al Colosului nu sunt grave, dar, fără o perioadă de spitalizare, nu se pot rezolva. Pavlovici cheamă o ambulanță, aruncându-ne priviri asasine. Din păcate pentru el, nu are ce să ne reproșeze. Când aude sirena ambulanței, ne zice din colțul gurii:

— O să vin să vă iau.

Atât și nimic mai mult. Ne despărțim fără nici un cuvânt, fără măcar o strângere de mână. Ca și cum nici n-am fi fost vreodată împreună și nu ne-am fi cunoscut defel.

— Să ne păstrați partea ce ni se cuvine din premiu! mai apucă să strige Colosul, când se închid ușile mașinii.

În urma noastră, moartea își pune abacul la lucru, cu un rânjet de mulțumire. N-are încă nevoie de noi, căci tocmai cu ajutorul nostru își umple necontenit cămările.

Există trei opțiuni pentru o operațiune terestră în Iugoslavia:

1. Un atac restrâns la frontierele provinciei Kosovo. Scopul: limitarea și stagnarea epurării etnice. Participare: 60 000 de soldați, susținuți de elicoptere Apache. Puncte de sprijin: Albania și Macedonia. Căi de acces: axa Shkodra-Prizren și șoseaua Kukeș-Zub, care traversează Valea Pagarusa. Obstacole: infanteria ușoară sârbă.

2. Eliberarea provinciei Kosovo. Scopul: crearea unui protectorat cu entitate autonomă, sub tutela comunității internaționale. Participare: 150 000 de soldați, elicoptere Apache și Cobra, artilerie grea și trenuri AS-90. Căi de acces și puncte de sprijin: Albania, Macedonia și Muntenegru. Obstacole: Armata a 2-a iugoslavă.

3. Invazia Iugoslaviei. Scopul: căderea regimului Miloșevici. Participare: 250 000-300 000 de soldați, întreaga logistică de război. Puncte de sprijin: Ungaria, Croația, Bulgaria și România. Căi de acces: Valea Savei, Porțile de Fier, Banatul unguresc. Principalul obstacol este politic: începutul unei crize majore cu Moscova.

(Din Raportul Stratfor-Austin, Texas, USA)

IV

PATRULA DE GHINIONIŞTI

Priştina, capitala provinciei Kosovo, nu înseamnă doar aşezarea de la suprafaţă. Mai există şi un alt oraş, subteran, care, pe lângă multe altele, poate adăposti o întreagă logistică de război, inclusiv avioane MIG-29, de care armata sârbă este atât de mândră. Galeriile, aidoma unor canale ale unei Veneţii distruse de secetă, sunt numerotate, având tăbliţe indicatoare şi chiar semne de circulaţie. Sistemul de iluminare şi aerisire este autonom, iar aprovizionarea se face săptămânal.

Asemănarea cu ţesătura de galerii a Bucureştiului, începută de Carol al II-lea şi continuată de Ceauşescu, este frapantă. Doar că micul orăşel subteran din România, proiectat de dictatorul comunist megaloman, nu a fost terminat niciodată. Până şi uzina, şi laboratoarele secrete, care lucrau cu uraniul scos de condamnaţii la moarte din mina Lapoş, au fost părăsite. Nimeni din noua conducere nu s-a mai interesat de subterane, cât timp ele nu aduceau nici un profit personal.

Spitalul în care am nimerit împreună cu Colosul e utilat numai cu aparatură adusă din Germania. Este amplasat aproape de centrul Priştinei, în culoarul numărul zece al orăşelului de sub pământ. Noi doi am primit identităţi de fotoreporteri ai unui ziar din Sidney. Istoria întâmplărilor prin care am trecut – considerată la mare preţ într-un spital, ca şi într-o închisoare – ne-am creat-o noi singuri. Nu diferă prea mult de realitate, doar că, în loc de „pistol" şi „pumnal", utilizăm cuvintele „pix" şi „aparat foto", iar termenului de „mercenar" îl preferăm pe cel de „ziarist".

Colosul are toracele şi mâna stângă blindate de bandaje. A fost necesară folosirea întregii rezerve a spitalului pentru a acoperi masa enormă de muşchi. Eu am scăpat de aparatul gipsat, dar am primit, în schimb, un pansament compresiv, care-mi imobilizeaza clavicula dreaptă, cu tot cu mână. Medicul care ne tratează nu înghite deloc istoria noastră, dar nici nu depune vreun efort să facă săpături. Când vine la vizită, nu vrea decât să pună mâna pe Colos care, se ştie, e îndeobşte foarte reticent dacă e vorba să se lase studiat la microscop. Îl văd plimbându-se prin tot spitalul, însoţit de un ciopor de asistente, asemenea unui profesor universitar în timpul unei ore de practică. Asistentele nu sunt însă avide de noi cunoştinţe medicale, ci vor doar să-l trimită la analize.

— Vă repet pentru a suta oară că există lucruri pe care nu sunt dispus să le fac! zbiară Colosul, continuând să-şi fluture nădragii de pijama. Socot că bandajele astea trebuie lăsate să-şi facă datoria până la capăt.

Din grupul atacator se desprinde o asistentă micuţă şi fragilă. Vocea ei cu inflexiuni armonioase este mai fermă decât a unui comandant de tanc:

— Rămâi pe loc, Frederick, şi lasă fiţele astea! Nici una dintre noi nu are de gând să te violeze!

Colosul îşi roteşte ochiul, ca şi cum i-ar fi greu s-o distingă în peisaj pe mignona purtătoare a vocii.

— Şi, mă rog, de ce nu? se stropşeşte el. Nu se pune problema să depun o plângere la poliţie, doamnă *musketeer mosquito*![1]

— Numele meu e Dona, zice asistenta, şi ar fi bine să nu te iei după înfăţişarea mea. Am potolit eu hahalere cu medalii mai mari ca ale tale.

Colosul e departe de a fi un fin degustător al figurilor de stil. Pentru el, simbolistica face casă bună cu o sticlă goală de votcă.

— Nu ţin minte să mă fi dezbrăcat în faţa ta, aşa că nu poţi să ştii cât de mari sunt „medaliile" mele, face el pe năzurosul. Este însă o chestiune care se poate aranja.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *musketeer* = muşchetar, puşcaş; *mosquito* = ţânţar (lb. engleză, în orig.) (n. trad.).

Pentru prima oară, Dona zâmbeşte, trecându-şi mâna prin părul negru, tuns scurt. Se apropie la câţiva centimetri de Colos, şi nu exagerez când spun că e nevoită să-şi lase capul complet pe spate pentru a-i se putea adresa:

— Dacă nu vii cu mine în clipa asta, te fac praf!

Uriaşul e mai siderat decât dacă ar fi primit în plin creştet conţinutul unui vas de WC al unui avion necivilizat. O stare de prostraţie care-l prinde, de altfel, de minune. Dona schimbă registrul şi umblă la sacoşa cu şoapte promiţătoare:

— După ce terminăm, voi sta lângă patul tău şi-ţi voi spune poveşti până când vei adormi.

Rămânem cu gura căscată când îl vedem pe Colos urmând-o pe micuţa asistentă, precum un câine care se ţine după un dresor cu carte de vizită. Adam, corespondentul de război al ziarului *Glas*, care, în timpul liber este şi poet, se ridică într-un cot, exclamând:

— *Get thee to a nunnery*[1], Frederick!

— Mă pupi în cur! îi răspunde Colosul, cu un alt citat celebru[2], călcând ca teleghidat pe urmele Donei.

Adam râde, lăsându-se din nou pe burtă. Doctorii i-au scos nu mai puţin de patruzeci de schije din fund şi din pulpe. Dacă n-ar fi purtat cască şi vestă antiglonţ, care să-i protejeze coloana vertebrală şi ceafa, acum ar fi la frigider, în aşteptarea rudelor îndurerate. E un optimist înrăit, mereu vesel şi pus pe farse. Fiind îmbibat de antibiotice, ne cedează nouă toată votca pe care colegii i-o aduc mascată în cutii de Cola.

Nu-i urăşte pe albanezi, dar nici nu-i poate înţelege.

— Dacă tot o să trasăm graniţe în interiorul graniţelor, ne vom întoarce treptat la Epoca de piatră, în care fiecare colibă reprezenta ceea ce reprezintă astăzi un stat. La fel de adevărat este că Miloşevici, în loc de Serbia Mare, a făcut una mai mică decât era chiar şi în Evul Mediu. Apropo, ţi-am spus ultimul banc? Cică doi soţi ies într-o dimineaţă în curtea casei lor, din Belgrad. În faţă dau peste nişte soldaţi, iar în spatele casei, tot

[1] „Du-te la mânăstire (Ofelia)!" – replică din *Hamlet*, de Shakespeare (lb. engleză, în orig.) (n. trad.).

[2] Replică din *Gotz von Berlichingen*, de Goethe (n. trad.).

peste soldați. Se sperie, crezând că sunt trupele NATO. Da' de unde! Erau grănicerii sârbi! Face haz de necaz, căutându-și o poziție cât mai comodă, după care continuă: Iar în ce privește chestia cu NATO, să mă ierți, dar americanii n-au pe ce să-și cheltuiască surplusul de bani. Cui i-ar conveni să vină cineva din afară ca să-i facă ordine în casă?! Spun că Miloșevici e criminal, dar atunci Roosevelt și Churchill ce-au fost, când au vândut rușilor jumătate din Europa?! Spun că facem epurare etnică, dar au uitat de indienii pe care îi vânau mai ceva decât pe bivolii sălbatici! Colac peste pupăză, au pus botul și germanii, care ar fi trebuit să rămână cu capetele plecate exact o mie de ani, cât le-a promis Hitler.

Se mai foiește un timp, apoi îmi face semn să-mi apropii capul și reia în șoaptă:

— Îți vând un pont pentru ziarul tău! Chestia cu testarea armelor nu e o gogoriță. Americanii au aruncat o bombă ultrasecretă, dospită în laboratoarele lor din Los Alamos, care distruge echipamentele electronice. Ai noștri zic că e vorba de generarea unui impuls electric similar cu fluctuațiile electromagnetice provocate de o explozie nucleară. Pe urmă, mai sunt și bombele cu grafit!

Mă prefac interesat, mulțumindu-i pentru informații, deși ar rămâne interzis dacă ar ști că i-aș putea preda un curs pe tema dată.

— Voi, ăștia de la antipozi, nu prea știți cum merg treburile pe-aici, continuă Adam. Din păcate, albanezii sunt prea proști ca să-și dea seama că nu reprezintă decât o masă de manevră. Pe americani nu-i interesează să facă dreptate, ci să stăpânească lumea.

Încuviințez din cap ca un elev silitor, în timp ce gândul îmi zboară spre buda în care Colosul și cu mine ne-am pitit banii. Îndată ce am fost aduși la spital, ne-am cerut amândoi afară și am croit o ascunzătoare în conducta de aerisire, dar, de când pacienții au început să se plângă de persistența mirosului, suntem în căutarea unui alt seif.

Abia întors, Colosul îmi smulge cutia din mână, sorbind din pai până-l face să chiorăie.

— M-au pus la o mie de televizoare, se destăinuie el, de-ai fi zis că sunt în transmisie directă pe toate posturile de pe mapamond. Asistenta aia n-a mințit. Are o vână în ea care l-ar pune și pe Aghiuță pe lista de șomaj.

— Am auzit despre Dona numai lucruri bune, îl incită Adam, hlizindu-se ca o girafă la puța unui arici. Alintările pe care le aduce bolnavilor merg până la sacrificiul suprem.

— Ar trebui să angajez un detectiv ca să mi-o găsească pe Dona în pat! e de părere Colosul.

— Mignonele sunt pline de surprize, supralicitează Adam. În Ungaria, am întâlnit o fetișcană chiar mai firavă decât Dona, dacă așa ceva ar putea exista. Trebuie să mărturisesc că schijele pe care le-am purtat în mine n-au avut nici pe sfert efectul pe care l-a avut tipa asupra mea. Am zăcut două zile și era gata-gata să fiu dat afară de la ziar, pe motiv de chiul.

Colosul îl privește, neîncrezător, fără însă a-l întrerupe. Poveștile cu dame stau pe picior de egalitate cu basmele pe care le-ar devora la nesfârșit, zi și noapte.

— Era vânzătoare la un magazin de CD-uri. Cum am văzut-o, mi-a căzut cu tronc. Avea o privire care te scormonea mai abitir decât a făcut-o doctorul cu instrumentele lui. Bunicul meu avea o vorbă: „O femeie frumoasă e aceea care-ți provoacă o erecție doar dacă te privește." Se poate spune, așadar, că Ildiko era frumusețea întruchipată. Prima oară când și-a încercat puterile hipnotice asupra mea și a văzut cum mi se umflă jeanșii, a prins să chițăie, sfătuindu-mă să nu mai umblu cu buzunarele pline, deoarece numărul hoților crescuse îngrozitor. Nu sunt chiar un pudic, dar în clipa aia m-am înroșit tot, iar ea a râs de-a dreptul. Mi-a turnat fabula cu CD-urile rare pe care le păstrează acasă, și vă cam închipuiți ce a urmat!

— Momentan, dată fiind situația, fantezia mea m-a trădat! zice Colosul, un împătimit al detaliilor.

Dar Adam e omul esențelor pure, și nu a celor de împrumut, ca noi.

— Poți să-ți imaginezi orice, fără teama că ai putea exagera. Cert e că, de-atunci, nu mai judec oamenii după aspectul fizic. De pildă, pe tine te-aș fi putut oricând considera un criminal celebru!

Râdem toţi trei de poantă, fiecare pe limba lui. În aceeaşi clipă, apare Dona, care se apucă să-l învelească pe Colos, nu înainte de-ai aranja pijamaua cu mişcări gingaşe. Colosul o urmăreşte cu privirea, dar o vede pe Ildiko. Efectul e cel descris de Adam. Dona se face că plouă, deşi cearşaful stă ridicat aidoma pânzei unei corăbii în plin avânt.

— Nu eşti cuminte deloc! zice ea, după ce-şi termină treaba.

— E un semn de însănătoşire! susţine Colosul cu nesimţire. Eşti cadru medical şi ar trebui să te bucuri.

Dona ne arată o dantură perfectă, în timp ce-şi potriveşte, cochetă, bluza verde. Dă un bobârnac în fişa medicală agăţată la capătul patului, după care îi aminteşte în treacăt că a fost rănit în cu totul alte părţi.

— Oricum, e un compliment! sare Adam, prevenitor. în ajutorul Colosului.

— Prefer complimentele făcute verbal, i-o retează Dona. Îţi poţi dovedi în numeroase alte moduri admiraţia pentru o femeie.

Ceea ce se întâmplă a doua zi e de domeniul fanteziei unui scriitor plecat cu sorcova! Colosul îi oferă Donei o floare! Îl convinsese cu bani grei pe un brancardier să-i facă rost de-un trandafir superb. Brancardierul, obişnuit cu ciudăţeniile diferiţilor pacienţi întâlniţi în cariera sa, recunoscuse că a greşit când a crezut că le văzuse pe toate.

Pot pune mâna în foc că e pentru prima oară când Colosul face un astfel de gest. Sunt însă total copleşit când disting în ochiul lui o umbră de bunătate, în clipa în care oferă floarea.

Dona se îmbujorează la concurenţă cu trandafirul. Pur şi simplu nu ştie ce să facă. Pe neaşteptate se apleacă şi-l sărută pe Colos pe obrazul bătucit, după care dispare cu paşi mărunţi.

Un soldat sârb, din care se mai văd doar ochii şi gura, spune ceva scabros, stârnind, în mod surprinzător, mânia Colosului, care-l pune la punct. Ceva nu se potriveşte în toată povestea asta, dar renunţ să-mi mai chinuiesc creierii. Sufletul omului rămâne cea mai mare necunoscută, iar ungherele lui sunt mai de nepătruns chiar şi decât cel mai încâlcit labirint.

Seara se încheie în același ton. Colosul obține o învoire și o invită pe Dona la o cină în doi. Rarii trecători întorc capul după ei. Par desprinși din *Frumoasa și Bestia.* Restaurantul micuț, ținut de un sârb bosniac, e aproape gol. Îi servește chiar patronul. Ca orice ospătar, e un fin psiholog și simte că-i vorba de-o atmosferă specială. Fața de masă e din damasc, iar vesela poartă ștampila unei renumite fabrici de porțelan. Tacâmurile ar putea sta în vitrina oricărui negustor vestit de antichități. Se servesc mâncăruri franțuzești și un vin mai medaliat decât un bătrân conducător de oști.

Cei doi schimbă rar câte un cuvânt sau o replică. Vocabularul Colosului e mai dulce decât un tort al miresei. Dă drumul chiar și la două spirite demne de un salon franțuzesc. Nimic nu e forțat. O conduce pe Dona în fața casei, unde rămâne ca un licean la prima întâlnire. După ce-l sărută din nou pe obraz, Dona îi mulțumește pentru seara minunată. Colosul face cale-ntoarsă spre spital, lovind ștrengărește pietricelele care-i ies în cale. Nu se arată deloc vorbăreț, fiind nevoiți să-i smulgem cuvintele cu cleștele din gură.

Când refuză cutia cu votcă pe care i-o întind, îmi sare țandăra.

— Mă, tu te-ai îndrăgostit?

Pare și el surprins de ineditul situației, continuând să rămână însă mai gânditor decât un înțelept chinez aplecat asupra problemei nemuririi sufletului.

Dar orice minune ține trei zile! În cazul de față, exact perioada după care Dona este detașată la un spital de campanie înființat la Prizren. În seara aceleiași zile, Colosul mă ia pe mine și pe Adam și ne duce în cârciuma sârbului bosniac. Se îmbată atât de năprasnic, încât patronul se vede nevoit să-i prepare un cocteil după o rețetă străveche, care poartă și un nume adecvat: „Învierea lui Lazăr".

— Fraților, bâlbâie Colosul, luându-ne pe după umeri, o femeie este de o mie de ori mai periculoasă decât cea mai evoluată bombă. Dacă ar fi știut ce-o să-i iasă din coastă, mai mult ca sigur că Adam și-ar fi donat scheletul unei fabrici de săpun.

Își apropie fața de cea a lui Adam, trimițându-i o rânjitură care-l silește pe sârb să soarbă și el din cocteilul-minune.

— Nu e vorba de tine! ține să precizeze Colosul, pentru a evita orice confuzie. E vorba de-un alt Adam. Ceea ce nu mă împiedică să te disprețuiesc la fel de mult!

— Bine ai venit printre noi! îl gratulez eu. Cât pe-aci să cred că și-au făcut greierii culcuș în cerebelul tău.

Colosul constată cu surprindere fățișă că mă aflu și eu la masa lui. Își exprimă nedumerirea în niște termeni care l-ar face pe orice lingvist să se sinucidă. Cum sunt mai puțin beat decât el, îl trimit pe Adam după un pachet de țigări, pentru a-l putea atenționa pe uriaș să-și țină gura ca să nu ne dăm de gol. Colosul mai extermină câțiva lingviști, dar știu că a băgat ideea la cutiuță. N-are el o mansardă prea încăpătoare, însă ce intră acolo se înfige cu temei.

„Învierea lui Lazăr" își dovedește, în scurt timp, și alte virtuți.

— Domnilor, o idee nu vine niciodată singură! rostește, sacadat, Colosul, trezindu-ne atenția. Își ridică degetul arătător de la mâna nevătămată, plimbându-ni-l pe sub nas, ca și cum degetul respectiv ar reprezenta ideea cu pricina, după care continuă cu același ton doct: Să recapitulăm! Trei bărbați singuri, potol, votcă.

Se oprește o clipă, ca să vadă dacă nu a omis ceva.

— Și țigări! îl ajută Adam, frecându-și fundul de perna pusă la dispoziție de patron.

— Mă rog, acceptă, mărinimos, Colosul. Dar ce lipsește?

— Păsărica! se aude un glas de bas, venit de-aiurea.

Colosul rămâne cu arătătorul în aer, convins că tratamentul din spital i-a scos la suprafață calități de ventriloc.

— Da, zice el, adresându-se degetului. Păsărica! De unde știi?

— Am procedat prin eliminare, răspunde vocea. Cum nici o vizită la muzeu și nici una la bibliotecă nu s-ar potrivi, ce-ar mai rămâne?

— O vizită la bordel! răspunde Colosul, ca la școală.

— Exact! îi dă dreptate patronul, căci vocea era a lui. Cu totul întâmplător, cunosc o adresă la care s-ar putea găsi ce vă

interesează. Sunt două surori care practicau cea mai veche meserie din lume încă înainte de-a se apuca porcii ăștia să bombardeze. După câte știu, evenimentele nu le-au silit să se recalifice.

— Și cât ne costă informația? întreabă Adam, mai obișnuit cu obiceiurile locului.

— O sută de mărci, stabilește patronul.

— În suta asta intră și masa? întreabă Colosul, pe tonul unui negociator-șef al Băncii Mondiale.

— Numai votca pe care ai băut-o tu costă de două ori pe-atât! îl readuce patronul la cruda realitate.

— Am întrebat, n-am dat cu parul! Știi, din întâmplare, și care e tariful fetelor?

— Având în vedere că e stare de asediu, s-ar putea să fie cam piparat.

Întrucât nu vrea să ne descurajeze, patronul dă un telefon și vine cu informații proaspete.

— Dacă stați toată noaptea, vă costă trei sute de căciulă. Fetele sunt studente, și știți și voi ce înseamnă asta. Ah, mai e ceva! Sunt bosniace. Asta, în caz că v-ar deranja deosebirile de religie când e vorba de regulat.

— Dimpotrivă! strigă Colosul, căznindu-se să se ridice în picioare. Vom dovedi că se poate conviețui în bună pace, indiferent de religie, etnie sau sex.

Deoarece eu am mâna dreaptă imobilizată, iar Colosul pe cea stângă, ne proptim unul în altul, ținându-ne perfect echilibrul. Adam, care a băut numai bere, nu are nevoie de însoțitor. Patronul se oferă să ne transporte cu mașina lui, ușurându-ne de încă cincizeci de mărci. În schimb, ajungem la țintă fără nici o betegeală în plus.

Studentele ne primesc în niște neglijeuri croite după sfaturile unor psihologi care sunt tobă de Freud. Ne spun că le cheamă Olga și Mara, dar mai mult nici nu e nevoie. Colosul preia inițiativa, aruncându-și țoalele pe unde apucă și rămânând numai cu bandajul.

— Ne vom juca de-a doctorițele și pacienții! decide el în gura mare.

Olga râde, dând la iveală un stetoscop. E studentă chiar la medicină, ceea ce-i uşurează foarte mult misiunea. Fiindcă Adam a şi dispărut cu Mara în camera alăturată, mă arunc într-un fotoliu şi îmbrăţişez o sticlă de whisky. Intră în preţul casei, aşa că nu mă mai obosesc să caut un pahar.

Olga este un medic conştiincios. Îi face Colosului un examen total. Descoperă o hemoragie internă în zona falusului şi procedează la o transfuzie după toate regulile. Colosul rage ca un bivol care-a scăpat prea mult piper în mâncare, repetând în gura mare toţi termenii medicali auziţi prin spital. Adaugă şi de la el vreo doi, ca să fie masa bogată, după care schimbă rolurile. Dintr-o dată, e un vestit ginecolog chemat să rezolve un caz nemaiîntâlnit în istoria medicinei. Stând în patru labe, Olga râde de se prăpădeşte, în timp ce Colosul îşi ia menirea în serios. Când femeia îi încolăceşte gâtul cu picioarele, se ridică brusc, imaginând o misterioasă pictură descoperită în Pompei.

Se aruncă amândoi pe pat, chiraind ca doi cowboy şi trăgându-şi-o în conformitate cu starea de război.

— Doamne, mi-a ajuns până-n amigdale! strigă Olga, despre care nu se poate spune că nu se pricepe la organele interne.

— O văd! zbiară şi Colosul, proptindu-şi ochiul în gura ei.

Olga se îneacă de atâta râs, fiind la un pas de-un stop respingător. Cu o ultimă zvâcnire, Colosul îi descătuşează toate baierele. Studenta nu este însă câtuşi de puţin extenuată. Se ridică şi o ia spre baie, făcând ca sfârcurile ei ascuţite să împungă aerul aidoma unor boturi de arici.

— Nu vii cu mine să mă speli pe spate? îmi propune din pragul uşii.

Din camera alăturată, apare în trombă Adam, tropăind în patru labe, cu Mara în spinare. Colosul joacă la pariuri, dar calul lui favorit se loveşte cu capul de dulap şi cade răpus.

Jocheul e doar în ciorapi negri şi pantofi cu toc ascuţit. Se fâţâie prin faţa Colosului, care plânge după banii pierduţi la curse. Mara îi strânge bandajul desfăcut într-o parte.

— Ce-ai păţit? îl întrebă ea, întinzându-i un pahar plin ochi.

— M-am luptat cu un avion invizibil! declară Colosul cu demnitate. Mergeam liniştit pe stradă, când, ce să vezi, mă lovesc de ceva. Privesc în stânga, nimic, privesc în dreapta, iarăşi

nimic. Atunci, aud o voce care mă admonestează că am trecut pe roşu, şi-mi dau seama că m-am lovit de avionul cu pricina care circula regulamentar.

— Eşti american?

— Iar tu eşti spioană, îi dă replica uriaşul.

Mara râde din nou, dar a schimbat melodia. Între timp, Adam şi-a revenit, constatând că are capul spart. E chemată Olga, care-şi aminteşte de jurământul lui Hipocrat, lăsându-mă cu ochii-n soare. În câteva minute, din capul lui Adam nu mai rămân descoperiţi decât ochii.

În timp ce Mara mă preia de unde mă lăsase colega ei, Colosul urlă ca un turbat:

— Vreau şi eu un bandaj! Dar nu pe căpăţâna asta!

După trei ore de tratamente intensive, zăcem toţi cinci pe spate, de-a curmezişul patului, trecând sticla de unul la altul, cu privirile pierdute în tavan.

— Oare când o să se termine războiul ăsta? face, meditativ, Mara.

— Care război? întreabă Colosul curios. Cel al p...?

Râsul Olgăi se aude până în stradă, sfidând parcă bombardamentele care au reînceput. Adam constată că printre instinctele sale se află şi cel de conservare.

— Voi nu mergeţi în adăpost?

— Trei lucruri nu vor fi bombardate niciodată, în nici un război, fie el şi nuclear, îl învaţă Colosul. Buda, cârciuma şi bordelul!

Mara are, în continuare, mâncărimi la limbă:

— Dacă intră americanii, ce-o să ne facem?

— Ce faceţi de obicei! îi răspund, liniştindu-mi cel de-al şaselea simţ, care-mi spune că Mara se ocupă şi de altceva decât de datul din picioare şi de studenţie. Totul e să le cereţi ca, în timp ce reglează, să-şi scoată trabucul din gură. Asta, ca să n-aveţi probleme cu tipii de la paza contra incendiilor.

— Oricum o să aibă, e de părere Colosul. Vor da cu atâta ardoare din fund, încât li se va încinge membrul la roşu!

Chestionarul Marei e destul de lung:

— Voi ce fel de reportaje scrieţi?

— Pentru revistele sexy! Suntem aici în calitate oficială.

— Da, întăreşte Adam. Suntem în timpul serviciului!

— Vezi că nu mai ai cerneală în stilou! zice Olga, cu ochii proptiţi între picioarele lui.

Mara a simţit ceva. Sare pe mine şi-şi pune priceperea la treabă. Vrea să facă uitat interesul manifestat de ea – cam nelalocul lui –, iar eu n-am nici un motiv s-o împiedic. Jocul nostru îi excită pe ceilalţi şi, în scurt timp, formăm o împletitură de trupuri, închipuind o hidră cu cinci capete. Este cea mai straşnică şi nemaipomenită partidă de amor la care am participat vreodată. Eros e în culmea fericirii şi, drept recompensă, ne aduce pe toţi în punctul culminant, aproape simultan.

După ce-şi recuperează mâinile şi picioarele din încâlceala gordiană, Olga gâfâie, topită.

— Numărul ăsta nu vi-l pun la plată! Am avut cinci orgasme într-un minut! adaugă ea, ruşinându-se ca o muncitoare care dă rebuturi în timpul programului de lucru.

Spre dimineaţă, fetele sună la cârciumă şi comandă cinci cocteiluri-minune. Patronul, despre care aflăm cu ocazia asta că e chiar unchiul lor, ni le aduce gata turnate în pahare.

— Să vă fie de bine! ne urează el, comparându-ne cu nişte beduini în zi de leafă.

Ne conduce cu maşina până la intrarea în subterană, dar, de astă dată, nu ne mai ia nici un ban. A câştigat destul de pe urma noastră şi nu este un tip hulpav. Gândul la un somn adânc, în liniştea spitalului, mă face să-mi iuţesc paşii. După socoteala mea, aş mai avea vreo săptămână de recuperare, adică exact atât cât îmi trebuie ca să-mi revin după noaptea de pomină.

Ca mai întotdeauna însă, socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din spital. Aşezat picior peste picior, Pavlovici pufăie un trabuc, cu privirea aţintită pe tăbliţa pe care scrie: „Fumatul interzis."

Nu se dă în stambă, pentru a nu stârni curiozităţi nedorite, dar zâmbetul lui ne aminteşte de frigiderul unei morgi. Îl urmăm într-o nişă de la intrarea în salon.

— Nu-mi amintesc să vă fi acordat vreo permisie, şopteşte el, făcând eforturi supraomeneşti să se stăpânească. V-aţi şters pe bot de plată pentru zilele astea. Era vorba de recuperare,

nicidecum să umblaţi brambura şi să vă lăsaţi lapţii prin cartier. Dar despre asta, la timpul potrivit.

Ne arată ceasul, dându-ne întâlnire peste şase ore la o adresă pe care o scuipă cu ciudă printre dinţii lui stricaţi. Apoi, dispare fără să-şi mai ia rămas-bun, mâncând pământul.

— Şeful! îl lămuresc eu pe Adam, fără să mint nici un pic. Ne cheamă la redacţie. Se pare că au sosit nişte ştiri senzaţionale.

N-am greşit prea mult, căci ştirile sunt „de prima pagină". Totul începe cu papara maiorului. Colosul şi cu mine stăm în poziţie de drepţi, cu privirile aţintite înainte. Două statui încă s-ar mai putea clătina, dar noi, nu. Pavlovici o ia încă din copilăria timpurie, exprimându-şi părerea asupra cauzelor de excepţie care au dus la apariţia noastră pe lume. După o incursiune scurtă prin fauna animalelor ciudate şi a obiceiurilor lor extravagante, trece la o analiză minuţioasă a compoziţiei creierelor noastre, încheind, triumfător:

— În mod normal, ar trebui să vă împuşc pentru dezertare! N-am ajuns la vârsta asta ca să devin bătaia de joc a unor puţoi ca voi! Mâine-poimâine împlinesc şaptezeci şi şapte de ani...

— Permiteţi să raportez! Mulţi înainte, domnule maior! încearcă Colosul să-l îmbuneze.

Pavlovici rămâne fără replică. Cu mişcări calculate, îşi desface tocul din piele gălbuie şi-şi scoate bătrânul său Mauser, contingent cu el, pe care-l armează. Din clipă în clipă, aşteptăm să primim lovitura de graţie. Maiorul bagă revolverul sub nasul Colosului, zbierând ca un misionar perpelit la un foc de tabără:

— Ştii ce e ăsta, soldat Sheldon?

— Permiteţi să raportez! se pune şi Colosul pe răcnit, deşi la el e mai mult de frică. Este un Mauser de producţie germană, model 1940, denumit şi *pit-bull*-ul armurierului, să trăiţi!

— Pot să ştiu de ce rânjeşti?

— Nu rânjesc, să trăiţi! Îmi tremură buzele de frică!

Maiorul îl cercetează cu atenţie, dar nimic nu-i sugerează că uriaşul l-ar lua în băşcălie. Bălăngăne iarăşi Mauserul pe lângă nasul borcănat, de parcă l-ar invita să-l miroasă, după care îl vâră cu grijă în toc. Îşi stăpâneşte cu greu un sughiţ rebel.

— Voi doi nu veți mai fi împreună decât în formație completă. De câte ori rămâneți singuri, se întâmplă un eveniment nedorit. Vreau ca până și la budă să mergeți pe rând sau cu tot plutonul o dată.

– Permiteți să raportez! sare din nou Colosul. Soldatul Florin Zamfir îmi datorează trei sute de mărci pentru trosneala neregulamentară de azi-noapte!

— Semăn eu a recuperator? se rățoiește maiorul. Nu mă interesează rahaturile voastre!

Este chemat la telefon, lăsându-ne pe moment să respirăm. Fachirul șade răsturnat pe un scaun-balansoar, cu care se leagănă ca o bunică cu termenul de garanție depășit.

— Asta se întâmplă dacă plecați fără Andar la vânătoare!

Colosul îi aruncă din colțul gurii, fără a părăsi poziția de drepți, neprimind dezlegare:

— Stai liniștit! Am regulat și pentru tine! Ar fi cazul, prin urmare, să scoți banii.

Plutonul nostru se separă iarăși pentru o vreme. Otto, Sara și cu mine preluăm un tractor care trage o remorcă plină cu „bunuri din gospodărie". Ne alipim, neobservați, la coloanele de refugiați albanezi care-și croiesc drum spre Blace, în Macedonia, unde sunt staționate și trupe NATO. Dintre noi trei, numai Otto o rupe ceva pe sârbă. Sara a învățat și ea niște blesteme și jelanii, cât despre mine, trebuie să joc rolul vărului lor, autist din naștere. Ca să întregim peisajul, invităm în remorcă și câțiva albanezi autentici.

Suntem una dintre „grupările de provocare" aruncate de sârbi în teritoriile unde-și fac veacul cei din NATO, în scop de informare și acte de sabotaj, menite să ducă la scăderea moralului soldaților inamici.

Clavicula s-a lipit temeinic, dar încă nu-mi scot bandajul. De altfel, dă bine în situația de față. Singura mare problemă e că a trebuit să renunțăm la arme, dar, într-o zonă care miroase a război, poți găsi oricând altele, fără prea mare osteneală. Cu banii ascunși în pansamentul meu putem cumpăra chiar și un tanc, la nevoie.

Coloana se mișcă încet, cu opriri dese. Punctele de control instalate de sârbi pe șosea nu contribuie nici ele la fluența

traficului. Din când în când, câte o tânără albaneză e trasă deoparte și reținută din cine știe ce motive. Nu ne temem pentru Sara. Are un certificat medical din care reiese că urmează un tratament pentru sifilis.

Destul de des se aud jeluitul unei femei sau gemetele unui bătrân. În rest, totul e cuprins de o tăcere încrâncenată. Oamenii sunt terorizați de groază, măsurând în speranțe fiecare kilometru parcurs. Instinctul de supraviețuire e unicul lor ghid, pe care-l urmează ca hipnotizați, temându-se să arunce vreo privire înapoi, spre casele și pământurile pe care s-au născut. Motoarele autovehiculelor și roțile căruțelor formează un huruit continuu, asemenea răsuflării grele a unui balaur răpus. Peste tot s-a răspândit, inconfundabil, mirosul dulceag al fricii de moarte.

La graniță, coloana celor care vor să treacă în Macedonia se întinde pe câțiva kilometri, deși formalitățile sunt destul de simple. Grănicerii sârbi aproape că nici nu se uită la refugiați. Știu că actele le-au fost confiscate de poliție, așa că, oricum, n-ar avea ce controla. Doar când vreun bagaj li se pare suspect, îl răscolesc, aruncând boarfele pe unde se nimerește. De multe ori, o fac doar pentru distracție. Serviciul de gardă e lung și plictisitor. Băutura și tutunul sunt confiscate fără prea multe vorbe. „Contrabandă!“ zic ei, râzând de fiecare dată când descoperă câte o sticlă.

Nu se dau în lături nici să percheziționeze femeile tinere. Le pipăie peste tot, frecându-și pantalonii de trupurile lor. Sunt soldați stătuți și orice formă de sex e bine venită.

Dincolo de graniță, organizațiile umanitare înscriu refugiații pe liste, îndrumându-i spre taberele instalate pe dealuri. De fapt, niște locuri îndrăgite, păzite strașnic de soldați macedoneni, unde au fost ridicate mai multe corturi primitive, unele confecționate doar din patru bețe și o folie de plastic prinsă de ele. Se împart pâini și sticle cu apă minerală. Copiii primesc și câte o ciocolățică.

Câțiva albanezi, în special bătrâni și femei, cad răpuși din cauza oboselii și a privațiunilor. Sunt duși la un spital de campanie. Există și morți, pe care rudele se lasă cu greu convinse să-i îngroape într-un pământ străin.

De cum se instalează, nu se gândesc nici la mâncare, nici la odihnă. Stau adunați în cercuri, cu palmele ridicate și întoarse în sus, rugându-se lui Allah. Resemnarea de pe figurile lor îi face să semene între ei, de parcă ar fi copiii unei singure mame. La sfârșit, își trec palmele peste față, ca și cum s-ar spăla cu iluminarea primită, și își iau în primire corturile.

Abia așteptăm să se lase noaptea. În scurt timp, refugiații se vor căuta unii pe alții, începând să-și depene poveștile tragediilor lor, iar noi, deși ne pierdem în zăpăceala comună, putem fi oricând descoperiți ca intruși. După ce intrăm într-un cort cu alți opt refugiați, ne întindem pe păturile pe care le-am adus și ne prefacem adormiți.

Treptat, vânzoleala se potolește și, spre miezul nopții, liniștea se lasă peste întreaga tabără. Din când în când, reflectoarele instalate de soldații macedoneni mătură așezarea, prelingându-se peste corturi și trupuri întinse sub cerul liber.

Mai lăsăm să treacă o oră până când ne punem în aplicare planul de evadare, care e destul de simplu: urmând firul râului ce străbate tabăra, putem ajunge la podurile din apropiere.

Informațiile primite la plecare se dovedesc corecte: apa este îndeajuns de adâncă pentru a nu ne face observați de santinelele răspândite ici-colo. În timp ce urcăm de-a lungul râului, asemenea unor păstrăvi uriași porniți să-și depună icrele, respirăm prin tuburile tip branhii artificiale Yves. Sara mă ajută cât poate, pentru că nu-mi pot folosi decât o mână. Un om obișnuit n-ar putea străbate nici măcar o zecime din traseul pe care-l avem de parcurs. Dar noi nu suntem oameni obișnuiți, cum nici antrenamentele la care am fost supuși nu fac parte din pregătirea olimpică.

„Totul stă în creier“, ne spusese Fachirul. „Trebuie doar să te detașezi și să te-nchipui un operator în fața calculatorului. Dacă te găsești într-o situație insuportabilă pentru un organism uman, dă comanda fiecărei particele din corpul tău, în mod separat. Aceasta este cea mai bună dintre toate situațiile posibile, iar eu mă simt minunat. Nici n-aș putea trăi altfel! Reglează-ți respirația și repetă de zece ori în gând formula. N-ai să mai vrei să revii la normal, atât de bine o să te simți.“

Simplu, nu? Atât timp cât stai într-un scaun sau în pat, citind lucrurile astea, totul e în regulă, dar când simţi durerea din urechi şi plămânii la un pas să-ţi plesnească, când inima îţi inundă gura şi ochii sunt mai grei decât întreg corpul, situaţia se schimbă. Repet ca un automat formula indianului, fără să uit să adaug la sfârşit şi o înjurătură neaoşă. Dacă există reîncarnare, un lucru e sigur: n-aş vrea cu nici un chip să fiu peşte!

De la pod, străbatem încă trei kilometri, dârdâind ca nişte negri în vizită la pol, pe fâşia de graniţă care ne duce la satul desemnat. Acolo ne aşteaptă Neboişa, un sârb care lucrează sub acoperire pentru Serviciile Secrete iugoslave.

Neboişa are o ogradă plină de acareturi, observându-se de la distanţă că e gospodarul satului. Câinii flocoşi care ne iau în primire au parte de bucăţile de carne impregnate cu tranchilizante, pe care Otto le aruncă cu dărnicie. Sârbul ne aşteaptă în pivniţa casei. E o încăpere uriaşă, cum am mai văzut doar în cramele de sub dealurile Huşului. Pe-o parte stau aliniate butoaiele de vin, iar pe cealaltă, aşezate pe rafturi, găseşti toate roadele pe care le poate oferi pământul unui truditor.

Masa e deja pusă. Vinul vechi, de culoarea rubinului, ne toarnă vlagă în sânge.

— O să rămâneţi aici peste zi, ne spune Neboişa, privindu-ne cum mâncăm. De intrat, nu intră nimeni în pivniţă, în afară de mine, dar, pentru orice eventualitate, v-am pregătit un culcuş în spatele butoaielor. Nevoile vi le faceţi în cazanul de colo. La noapte vă aduc materialele şi harta traseului, cu punctele de reper.

Materialul înseamnă nişte automate UZI, pe care le poţi ţine în pumn, şi mine artizanale pentru „uzul" patrulelor NATO, dar nu numai atât. O să mai preluăm şi câteva planuri şi date despre desfăşurarea şi capacitatea de luptă ale trupelor din zonă, ba chiar şi fotografii, pe care trebuie să le predăm sârbilor la întoarcere.

Ghiftuiţi, deschidem, în cele din urmă, uşa oboselii, care se cam săturase să tot facă anticameră. Culcuşul încropit din boarfe vechi şi paie mi se pare un divan prezidenţial al unui hotel de lux. Ne băgăm unul în altul, ca nişte pui de animal hotărâţi să se facă mari. Somnul soseşte aidoma unui curier de la o pizzerie, îmbiindu-ne cu tot felul de arome.

Mă trezeşte un clinchet de pahare. Printre butoaie, pot vedea spatele lui Neboişa, care discută pe un ton scăzut cu un ofiţer macedonean. Butelia de trei litri aşezată între ei e aproape golită, ceea ce înseamnă că sfârşitul conversaţiei nu e departe. Cunosc doar câteva cuvinte în limba sârbă, dar cum aud „arme“ şi „bani“, restul nici nu mă mai interesează. Înţeleg că tranzacţia a fost încheiată şi se bea aldămaşul. Mă întorc uşurel, constatând că şi camarazii mei au făcut ochi.

Pe neaşteptate, întrevederea se termină. Cei doi îşi strâng mâinile şi se îmbrăţişează. După ce pleacă, ne repezim la haznaua improvizată. O parte din vin este înapoiată gospodarului, sub o formă metabolizată.

— Dacă mai dura cinci minute, mă scăpam pe mine! se destăinuie Sara, trăgându-şi, fără jenă, chiloţii în faţa noastră. Îşi aruncă privirile peste tot şi reia: Doamne, ce mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o casă ca asta! Să deretic, să fac curat, să dau de mâncare la animale, să îngrijesc flori... mai ales să am mulţi copii. Nu mi-ar păsa de ce se întâmplă în lume, de nimic din ce s-ar petrece dincolo de gardul meu. Mi-aş îngrădi bucata mea de cer şi aş fi mai liberă decât un pelerin.

Se opreşte brusc, fixându-ne cu privirea. Nici eu şi nici Otto nu arătăm a fi băgat în seamă momentul ei de slăbiciune. Sara e proaspătă şi atrăgătoare, cu cele câteva fire de paie prinse în păr.

— Ai uitat de bărbat, zic eu, continuând în gând micul ei vis şi tăvălindu-mă cu ea printr-o căpiţă de fân.

— N-am uitat, dar nu cred că e nevoie de el.

Scotocind peste tot, Otto dă peste un cazan plin ochi cu apă. Nu e de mirare, căci pivniţa poate juca oricând rolul Arcei lui Noe, pentru tot ce se găseşte sub pământ sau deasupra lui. Pe de altă parte, neamţul apreciază la cuvenita valoare descoperirea. Dacă ar putea, şi-ar scoate în fiecare dimineaţă pielea şi ar spăla-o cu detergentul şi cu peria. Până şi pisica care s-a aciuat pe lângă noi îl priveşte oarecum dispreţuitor.

— Kity, kity! o cheamă Otto, cu glas de sirenă.

Pisica se arcuieşte şi toarce, sub efectul mângâielilor, închizând ochii de plăcere. Sunt oameni care iubesc numai animalele, nu şi pe semenii lor. E şi cazul lui Otto, pentru care,

altfel, afecţiunea nu reprezintă nimic. Chiar şi beţivii mai beau din când în când câte un pahar cu apă.

Rezultatul scotocelilor mele e puţin diferit de cel al lui Otto. Sticla cu rachiu dublu rafinat ne propune cea mai bună cafea de dimineaţă. O singură gură echivalează cu o oră de gimnastică aerobică. Sara consideră că atât este de-ajuns. Îmi smulge sticla din mână, punând-o la loc pe raft.

— Începi să-ţi trăieşti visul? orăcăi eu. Rămăsese că n-ai nevoie de bărbat, după cât îmi amintesc.

— Am nevoie de combatanţi pregătiţi de misiune, mi-o retează ea. Sau nu-ţi aminteşti nici că sunt la comanda grupului?

— *Yes sir!* fac eu, salutând cu degetul mijlociu ridicat în sus.

— Ce deget îmbăţoşat ai căpătat după noaptea petrecută la curve! îmi replică Sara, făcându-l pe Otto să se prăpădească de râs.

— Nici limba nu e mai ascuţită ca înainte! plusează neamţul.

— Tu vorbeşti, mă? îi răspund, fără să mă supăr. Eu măcar o fac normal.

— Aşa au făcut-o şi părinţii noştri, riposteaza neamţul, cu o grimasă, şi uite ce specimene au apărut. Cel-de-Sus s-a gândit, în milostenia Lui, să ne transforme în homosexuali ca să oprească într-un fel maşinăria.

— Poţi ocupa oricând un post de preot militar! îi zic admirativ. În toate războaiele exista aşa ceva pe lângă câte un regiment, drept care soldaţii aşteptau cuminţi să fie căsăpiţi şi duşi la loc cu verdeaţă. Nu se ştie însă din ce cauză, tocmai respectivii preoţi se fereau ca de dracu' să facă vreo vizită din cele pe care le propovăduiau celorlalţi.

— Te transformi pe zi ce trece într-o precupeaţă, observă Sara. Mai lipseşte să-ţi pui mâinile în şold. Compania lui Frederick nu-ţi este deloc favorabilă.

Îndată ce se înnoptează, iar oamenii intră în case, Neboişa ne ia şi ne conduce până dincolo de capătul satului. O pornim străjuiţi de steaua norocului, în care, vrem nu vrem, trebuie să credem. Ocolim cu grijă traseele pe care ştim că circulă patrulele NATO sau ale grănicerilor macedoneni, dar nu trecem

nepăsători pe lângă ele. Otto închipuie cele mai năstrușnice capcane, la capătul cărora plasează explozibil.

Sara îi dă și ea câte o idee. Nu se poate spune că e în pană de inspirație. Eu mă rezum la rolul de acoperitor, lăsându-i să-și aplice toate cunoștințele deprinse pe vremea când o făceau pe teroriștii.

Un emițător băgat într-o scorbură va chema sigur la el o patrulă alertată de transmisioniști. Când vor ridica creanga aruncată neglijent deasupra, vor fi proiectați în sus, asemenea unor rachete sol-aer. O colibă construită primitiv în pădure, dar care să fie văzută de la șosea, îi va primi pe curioși cu aceeași ospitalitate. La fel și undițele abandonate parcă de niște braconieri grăbiți, pe malul unui iaz. Peștele prins în cârlig e chiar soldatul care va declanșa explozibilul.

Sectorul nostru se termină la jumătatea unui munte, ale cărui creste nu le putem distinge în pâcla nopții ce se destramă. De-aici, nu ne mai rămâne decât să străbatem poteca paralelă cu șoseaua care duce în Serbia.

Transportorul cu o stea albă pictată pe blindaj ne ia pe nepregătite. Din el, ieșit pe jumătate, un soldat american scrutează zona prin binoclul cu infraroșii. Trapa conductorului e și ea ridicată, scoțând la iveală un cap cu căștile pe urechi. Doar trăgătorul rămâne ascuns, dar îl ghicim, mestecând gumă, în spatele țevii brumării a mitralierei grele. Transportorul trece atât de aproape de noi, încât i-am putea face semnul consacrat al autostopistului. Băieții nu se grăbesc, merg în viteză de paradă și schimbă bancuri prin căști.

Ne hotărâm pe loc să modificăm planul. Ar fi păcat să scăpăm o ocazie care ni se oferă pe tavă. Otto plasează ultimele două mine de-o parte și de alta a șoselei, legându-le cu un fir subțire cu piedică. Asta, ca să ne asigurăm că nu vom fi deranjați de niște musafiri nepoftiți. Apoi ne grăbim să ajungem transportorul din urmă. Pentru Sara e o joacă de copii să urce prin spate. Evită folosirea pistolului, pregătindu-se să aterizeze în cârca americanului, care ieșise să privească în jur. Dar lucrurile iau pe neașteptate o altă întorsătură. Nu știi niciodată de unde sare iepurele, iar când se întâmplă cu adevărat, un conductor de vehicul, luat prin surprindere, reacționează prin

frânare! Sara este proiectată peste comandant, care, fără să se mai obosească să vadă ce se-ntâmplă, printr-un reflex de ultim moment, își dă drumul în habitaclu, închizând capacul!

Iată-ne transformați din vânători în vânat! Pentru că nu știu câți suntem, americanii nu angajează lupta. Mitraliera trage la nimereală, în timp ce transportorul face stânga-mprejur și țâșnește asemenea unui ogar. Sara abia apucă să se arunce pe marginea drumului. În secunda următoare, transportorul face cunoștință cu combinația lui Otto. Americanii sunt imobilizați, aflându-se la cheremul focului nostru. Dar fără o Bazooka nu poți face prea mare lucru în confruntarea cu un blindaj. Băieții au luat deja legătura cu ai lor, așa că, în scurt timp, ne putem trezi pe cap cu jumătate din trupele NATO staționate în zonă.

Ideea salvatoare îi vine lui Otto, care făcuse din cunoașterea armamentului o pasiune a vieții lui. Neamțul extrage dosarul transportorului american GI-3 dintr-un sertărel al creierului său și descoperă că acesta posedă un sistem automat de blocare a trapelor, care, fiind electric, se mai poate și strica. Iată de ce, în caz de nevoie, vajnicii tehnicieni americani au proiectat și o trapă care să poată fi deschisă din afară. Evident, strict secretă. Dar nu și pentru cineva care, de la săgeată la rachetă nucleară, cunoaște toate șurubelele și piulițele importante sau nu.

Jongleria lui Otto dă roade. Trapa face „crac", iar neamțul urlă din toți bojocii:

— Ieșiți în zece secunde, sau arunc cu grenada de asalt!

Între o moarte sigură și imediată și una de perspectivă, yankeii aleg a doua variantă. Ies de-a bușilea, aruncându-și armele. Sunt foarte tineri. Privirile lor ne spun că au intrat în stare de șoc. N-au participat niciodată în viața lor la o luptă reală, iar între ceea ce se-ntâmplă pe terenul de instrucție sau pe calculator și câmpul de război, diferența e îndeajuns de mare pentru a-i paraliza de-a dreptul.

Îi luăm mai mult pe sus, pierzându-ne pe poteca despre care știm că trebuie să ducă în Serbia. I-am legat între ei cu guta lui Otto, care ar putea remorca și o balenă fără să se rupă. Aleargă în urma Sarei, îmbiați de ghionturile pe care le dau neobosit, cu țeava UZI-ului. Deși nu e nevoie. Doi dintre prizonieri au pantalonii uzi, ca o primă reacție pe care ți-o produce starea de

şoc. Altfel ar fi stat lucrurile dacă am fi avut de-a face cu nişte veterani.

Echipele terestre de salvare, alertate de americani, sunt dublate de două elicoptere Apache, care notează tot ce mişcă în aria lor de observaţie – chiar şi ondulaţiile viermilor ieşiţi de sub pământ. Avem o singură şansă: să ajungem înaintea lor la graniţă. Dar, în sălbăticia zonei muntoase în care ne aflăm, e aproape imposibil să-ţi dai seama care este linia de hotar. Nici harta detaliată a lui Neboişa nu ne foloseşte prea mult.

Ne oprim în mijlocul unui pâlc de copaci, făcându-ne una cu pământul. Pumnalul pe care l-am proptit în gâtul comandantului de echipaj, un sergent de culoare, devine purtătorul meu de cuvânt. Sara îşi bagă neuronii la turaţie maximă. După ce Otto a dat tot ce-a putut, acum e rândul ei.

— Cât timp îi avem ostatici, o să ne lase în pace, zic eu, încercând s-o ajut.

— Şi lunetiştii de pe elicoptere ce crezi c-o să facă în timpul ăsta? replică Sara, descurajându-mă. Din câte se ştie, nu sunt pifani ca ăştia. Fac parte din trupele de elită care i-au tras-o lui Saddam peste cur. Singura soluţie e să renunţăm la unul dintre prizonieri, ca să-i oprim un timp.

Îi trece pe cei trei în revistă cu priviri de geambaş, apoi hotărăşte.

— Rămâne cel care s-a scăpat pe el.

— Care dintre ei? Că sunt doi! îi atrage atenţia Otto, preocupat de exactitate ca orice neamţ.

— Ăsta micu'! precizează Sara, lovindu-l pe cel ales cu piciorul. Legaţi-l de o coardă şi daţi-i drumul să zboare.

Planul e simplu. Prizonierul e prins de glezne cu o frânghie pe care o legăm de-un copac aflat la marginea prăpastiei, apoi i se spune „pa şi pusi" şi este aruncat în gol. Desigur, nu va mai arăta ca la început, dar va rămâne în viaţă. Urletele lui îi vor atrage pe camarazii plecaţi să scotocească, răgaz pe care-l vom folosi cât mai eficient. Otto plantează şi un simulator în dosul unei stânci.

Începem coborârea pe o pantă plină de tufişuri scunde, până când Sara observă undeva, în dreapta ei, două gherete. Pot fi ale Ocolului Silvic, cum pot fi tot atât de bine ale grănicerilor. Cel

mai bun lucru e să ocolim tot ceea ce ar putea atrage oameni în preajmă.

Sunt luat pe nepregătite când sergentul american alunecă și cade cât e de lung. Spun că sunt luat pe nepregătite, pentru că, exact la câțiva centimetri de fața lui, o viperă cu corn se pregătește de atac. Vreau să-i dau americanului vânt la vale, dar alunec și eu, derutând-o pe viperă și făcând-o să șovăie. Decizia aparține tot Sarei. Femeia asta e atât de rapidă și vorace când e vorba de cuțite, încât, ori de câte ori o văd cu un cuțit în mână, simt cum tăișul acestuia dă târcoale podoabelor mele.

Vipera e pur și simplu decapitată. Sergentul, singurul care-și păstrase pantalonii curați, intră în rând cu lumea. Continuă coborârea, urmărind cu privirea orice băț care s-ar putea transforma în șarpe. Cei doi yankei cooperează cu solicitudine. O închisoare sârbească e oricând de preferat unei mușcături mortale. Sergentul face chiar exces de zel, strivind sub bocanc un scorpion plecat la cumpărături.

Ajungem la marginea unui sat – de fapt, o mână de căsuțe aruncate ici-colo – exact când soarele își ițește urechile. În spatele nostru, nimic nu ne mai face să credem că echipele de salvare și-ar mai continua misiunea. Rămâne problema graniței: am ajuns sau nu în Serbia?

Nici clopotul unei biserici așezate pe o colină nu ne spune prea mult: în Kosovo nu sunt numai moschei. Sara se hotărăște să aștepte noaptea. Locul de popas e o cascadă mică, dintre cele pe care localnicii le denumesc „urlătoare". E mai important să camuflăm păcănitul UZI-urilor, în caz de nevoie, decât să distingem pașii vreunui vizitator nepoftit. Pentru asta, de altfel, ne putem baza pe agerimea lui Otto.

Yankeii nu fac mofturi la melcii și rădăcinile cu care îi îmbiem.

— V-au școlit și pe voi, așa e? îi iscodește Sara, pironindu-i cu privirea.

— Ce aveți de gând cu noi? întreabă, la rândul lui, sergentul.

— Să vă violăm! clănțăne Sara, stârnind o undă de interes în ochii lui Otto. Ce s-ar putea face cu niște prizonieri? Pârnaia sau ștreangul.

— Eram în misiune de pace!

— Pe dracu', pace! strigă Sara, uitând că e femeie și proiectând o flegmă pe un gândăcel care trăgea cu urechea. Ați trecut granița fără pașaport. Cum se numește asta?

— Eram în Macedonia! repetă sergentul, calm. Avem mandat pentru teritoriul care…

— Zexe! îl întrerupe Sara. La voi, în America, dacă ai călcat pe proprietatea vecinului, te poți trezi cu un glonț în deblă. În schimb, când e vorba de altă țară, vă faceți nevoile pe unde apucați.

— În conformitate cu…

Sara îl înșfacă de gât și-l scutură cu ușurință pe sergentul care nu apucă să mai ducă fraza la bun-sfârșit.

— Chiar aici și acum, zice ea, trebuie să renunți la formula asta și să recunoști o singură conformitate – aceea a puștii mele.

— E periculos să așteptăm până se înnoptează, intervine Otto, scormonind în sac. Am luat cu mine un declanșator de idei.

Scoate bidonașul care, fără îndoială, posedă puteri magice. Au și americanii dreptul la o sorbitură. Ideile se lasă însă destul de greu convinse să iasă la iveală, iar dimensiunile bidonașului nu sunt pe măsura crizei de inspirație. Pentru americani, șlibovița e doar un întăritor, dar iată că efectul așteptat în cazul unuia dintre noi se produce atunci când micul camarad al sergentului face o observație, de altfel, cât se poate de pertinentă:

— Privește, spune el, arătându-i colegului său spre valea în care un puști mână două vaci, iar a furat din cireada macedonenilor.

Sergentul îl străpunge cu privirea, dar e prea târziu. Obiceiurile locului ne fac să aflăm pe ce picior dansăm. Nu mai așteptăm noaptea. Jeepurile care ne preiau, după ce facem legătura, ni se par niște limuzine Lincoln. Prizonierii își continuă drumul spre Belgrad, în timp ce noi suntem primiți la Priștina de un Pavlovici mai încântat ca oricând. Aflăm că a primit personal felicitări din partea ministrului Apărării. Asta, și pentru că e sârb.

Colosul propune ca bonusurile pe care le primim pentru cei doi prizonieri să fie împărțite frățește.

— Data viitoare, ne spune el, cu voce ademenitoare, s-ar putea să prind de unul singur o companie întreagă de roșcați.

Păstrând acest principiu al împărțirii beneficiilor, ați putea deveni bogați peste noapte, fără să mișcați un deget.

Este huiduit și luat la bețe. Se declară total contrariat de faptul că nu reușește să ne păcălească.

— Au dat americanii cu bomba cu fosfor în lipsa mea? se interesează el. V-am văzut testele de inteligență. Când le-am comparat cu ale mele, ce să vezi? Aveam un coeficient mult mai ridicat.

— Ai răsfoit testele pentru boli venerice, intervine Otto, împăciuitor.

— O cauți cu lumânarea, îl avertizează Colosul. Spălatul de trei ori pe zi cu periuța îți protejează dinții doar de carii.

Otto râde, arătându-și dantura splendidă. Cu o mișcare fulgerătoare, aruncă pumnalul, care se înfige în ușă, la un centimetru de urechea Colosului.

— Ești primul om cunoscut de mine care, după ce mă amenință, rămâne în viață, zice Otto, cu o voce sumbră, înghițindu-și brusc râsul. Nu-ți forța norocul.

În loc să se potolească, uriașul e cuprins de turbare. Smulge pumnalul ca pe o scobitoare, apoi, cu o mișcare scurtă, îl rupe în două și aruncă bucățile spre Otto. După aceea, se înfige în fața neamțului ca o locomotivă abia ieșită din depou.

— Băi, spelbule, jocurile astea de handicapați mi-au fost interzise încă din grupa mare de la grădiniță, atunci când aruncam cu securea după educatoare! Dacă ai impresia că poți să sperii pe cineva, atunci pot să-ți spun că faci o mare greșeală!

Ziua s-ar putea încheia cu brio printr-o bătaie – iată de ce îi privim cu încântare, pregătindu-ne să-i întărâtăm cu diverse scorneli. Dar tocmai apare Pavlovici, ca mămica unei eleve în toiul unei lecții practice de educație sexuală.

— Am două vești, cu care vreți să încep?

Din ochiul Colosului se scurge metal încins, iar nările îi flutură ca drapelele negre ale unui vas de pirați. Nici Otto nu e departe de un cazan sub presiune maximă. Pe amândoi îi potolește, deopotrivă, vocea molatică, fără inflexiuni, a maiorului:

— Nu puteți începe cu amândouă o dată? zice Colosul, făcând eforturi vizibile să revină la starea normală.

— Vestea bună, continuă maiorul, fără să-l bage în seamă, e că, începând de mâine, plutonul nostru revine la formula de

unitate mobilă de luptă. Sper din tot sufletul să nu mai avem răniţi. Nu de alta, dar n-am chef să umblu după voi prin toate bordelurile şi cârciumile din Kosovo. După cum văd, sunteţi din cale-afară de bucuroşi, adaugă el, fixând cu privirea feţele noastre coşcovite. Parcă aţi fi o adunătură de ciocli ajunsă în ţinutul unor nemuritori!

— Cred că le-aţi încurcat, domnule maior! îl contrazice Colosul. Asta era vestea proastă. Acum, dacă tot ne-aţi stricat ziua, s-o auzim şi pe-aia bună. Poate că o să ne mai îmbuneze un pic.

— Încetează să-mi tot faci programul! se oţărăşte maiorul. Şi nu te mai uita la mine ca un bou scalpat! Abia am scăpat de-o cumplită constipaţie!

Capul maiorului se clatină uşurel dintr-o parte în alta, semn că uriaşul ar trebui să intre, deocamdată, în imersiune.

— Vestea cealaltă, continuă maiorul, cam derutat, e că vom face pe cecenii, o vreme.

După primul moment de surpriză, sar ca un arc dintr-un divan scos la reformă.

— S-a întors Dudaev să ne aducă mulţumiri că l-am scăpat?[1]

— Eşti mai prost decât un şiret de bocanc, mă gratulează maiorul.

Colosul râde ca o curvă la un concurs pentru postul de stareţă. E întotdeauna încântat când se mai găseşte câte cineva mai nătâng decât el.

— Vom petrece un timp la UCK! Ne dăm drept voluntari sosiţi din Groznîi întru apărarea lui Allah, ca să-i putem lucra din interior pe teroriştii ăştia blestemaţi! încheie, triumfător, Pavlovici, încleştându-şi pumnul drept.

Mă gândesc, în treacăt, că patrula de americani care a căzut în plasa noastră a fost ghinionistă. Dar a scăpat cu viaţă.

În ceea ce ne priveşte, s-ar putea să avem suficient noroc şi să nu fim prinşi sau descoperiţi de gherilele UCK. Pentru asta însă trebuie să existe o singură condiţie: sinuciderea!

---

[1] Episod din *Cecenia, chip înlăcrimat*, de acelaşi autor (n. trad.).

În conformitate cu dispozițiile primite din partea șefului Departamentului de Informații Militare, prin intermediul ministrului de interne, raportez executarea numiților Jashari Hamza și Jashari Adem, împreună cu încă douăzeci de rude ale acestora. De asemenea, în luptele angajate pentru prinderea clanului terorist, au fost uciși încă 29 de albanezi, care formau gărzile de corp.

Execuția a avut loc în depozitul firmei Suna Oli, din Priștina, după care cadavrele au fost arse, iar resturile îngropate.

Asupra teroriștilor au fost găsite mai multe materiale, pe care vi le anexăm conform următoarei liste:

— Harta Albaniei Mari – Kosovo, o fâșie din Serbia, Albania, o mare parte din Macedonia, Grecia, Muntenegru.

— Formulare de jurământ ale „armatei de eliberare a tuturor albanezilor".

— Materiale documentare de arhivă și fotografii referitoare la Divizia SS Skanderbeg.

— Lista ofițerilor iugoslavi de origine albaneză, absolvenți ai Academiei Militare din Belgrad.

— Proiectul unui acord de colaborare cu un batalion de voluntari dintr-o țară islamică caucaziană.

*— Copia unei cereri adresate generalului croat Ilina K***, privind antrenarea și instruirea unui regiment format din 15 000 de albanezi.*

(Dintr-un raport secret al șefului Secției
de Poliție Criminală din Kosovo)

V

BERETELE ROŞII

Artileria sârbească se pune pe treabă şi varsă o ploaie de obuze peste tabăra amplasată în Kahan, în nordul Albaniei, unde se află o linie de buncăre construite încă din perioada comunistă, la nici cinci sute de metri de punctul de graniţă Morina.

Aici se formează şi se instruiesc trupele de gherilă ale UCK, şi tot aici se retrag plutoanele decimate, pentru refacere şi completare. Situaţia nu e deloc roz, şi orice ajutor, de la bombardamentele NATO la voluntariatul de orice natură, e bine venit.

Deşi se află în plin atac aerian NATO, forţele sârbe duc o campanie de descoperire şi anihilare a oricăror cuiburi de luptă ale gherilelor albaneze aflate în Kosovo. Faptul că unele obuze şi rachete mai scapă şi prin satele aflate dincolo de graniţă, în Albania, nu-i impacientează prea mult pe sârbi. Când Tropoje şi Vucital sunt rase de pe suprafaţa pământului de două rachete sol-sol, de tip SCUD, ministrul iugoslav al Apărării emite chiar un ordin de zi.

Bombardarea nu ne uşurează nouă calea de pătrundere, ci reprezintă o ocazie care nu trebuie scăpată. Cine ne-ar vedea ţopăind printre stâncile şi colţurile regiunii de graniţă ar rămâne încoţopenit: n-ar şti dacă să râdă sau să se ducă la doctor. Suntem toţi cinci numai în chiloţi, cu excepţia Sarei, care are şi un maiou.

Evident că nici unul dintre noi nu e încântat de găselniţa lui Pavlovici, care, din motive necunoscute, este oprit în ultimul moment de colonelul Obilici. Satul în care intrăm, fără fereală,

e pustiu. Bombardamentul s-a oprit, dar locuitorii nu se grăbesc să apară. Probabil, fuseseră evacuați din timp.

Nu suntem însă chiar singuri. O rafală de automat ne culcă la pământ. În urma ei, apar doi luptători UCK, îmbrăcați în uniforme de camuflaj, cu berete roșii pe capetele lunguiețe. Ne adulmecă cu țevile Kalașnikovurilor, încercând să priceapă ce e cu noi pe-acolo, în postura lejeră, nu prea de invidiat, în care ne aflăm.

— Bandiții! explică Otto, într-o sârbă rusificată. Luat la noi tot și adus aici.

Variantă cât se poate de credibilă pentru o țară ca Albania, unde banditismul a căpătat cele mai organizate forme din această parte a Europei.

Albanezii se mai chiombesc un timp la noi, crezându-se la Grădina Zoologică, apoi ne conduc către un buncăr care seamănă cu o biserică îngropată în pământ. Comandantul în fața căruia suntem duși rânjește ca o barză la o manifestație contra avorturilor. Ne ascultă istoria cu atenție, trăgându-se de ureche de parcă ar vrea s-o smulgă.

— Ceceni? Răpiți de bandiți? repetă el aidoma unui elev corigent. Și nu v-au omorât? adaugă acesta, dovedindu-se un bun cunoscător al obiceiurilor locale.

Problema îl depășește. Suntem puși la păstrare, până când va primi dispozițiile necesare și vor fi făcute verificările de rigoare. Cât privește ultimul aspect, nu ne facem griji: în Albania au intrat, prin aeroportul din Tirana, cinci persoane cu numele pe care le-am declarat și care, într-adevăr, au dispărut din filajul discret al Serviciilor Speciale albaneze. Lucrătura e făcută de câțiva greci cu soldă la sârbi.

Pavlovici însă, și nu numai el, a scăpat din vedere greoaia mașinărie a transmiterii informațiilor pe filiera albaneză. După patru zile de așteptare, Colosul pune punctul pe i:

— Cred că o să ne prindă sfârșitul războiului aici!

— Mda, îl susține Fachirul. După cum se mișcă lucrurile, s-ar putea să mai ieșim tocmai la iarnă.

De câte ori cerem lămuriri, răspunsul e același: „N-a venit nimic de la Centru."

— Sper să nu fie nevoie să ne folosim dinții, oftează Otto, pipăindu-și cu limba măseaua falsă care ascunde pilula de curara.

— Ba eu i-aș folosi bucuros pe fundul unei femei de oricare etnie! sare Colosul, care nu se gândește niciodată la moarte. Unii ar rămâne surprinși dacă ar ști cât adoră iepele astea să fie mușcate de buci. Le excită grozav, de parcă acolo și-ar purta centrii nervoși. Încă de când eram doar un puștan, babacu' îmi vorbea deseori despre bordeluri ca despre niște locuri biblice, în care înveți numai pilde și te lovești la tot pasul de parabole. Vă dați seama că n-am putut rezista tentației și, la prima oră de religie, am chiulit, prezentându-mă la întâiul bordel întâlnit în cale, care, ca orice stabiliment ce se respectă, închidea pătratul format din biserică, școală și cârciumă. Cum eram minor și nici nu aveam vreun ban, am fost gratulat cu două scatoalce și un șut în părțile care, încă de pe-atunci, promiteau să fie generoase. Dar babacu' apucase să mă învețe: „Când ești dat afară pe ușă, intră pe fereastră!“ Ceea ce am și făcut, doar că am intrat prin luminator, prăbușindu-mă peste o coțofană care i-o freca unui bătrânel, spre a nu-l lăsa cu senzația că a dat banii de pomană. Tipa a țipat și, de spaimă, l-a tras în așa hal pe boșorog de instrument, că era să i-l desprindă din cuie. Efectul a fost altul decât cel scontat: în loc să urle și el, boșorogul și-a intrat în formă și, fără să mai țină cont de prezența mea, ca să nu scape momentul prielnic, a luat-o la çoțăială pe garidă. Tipa stătea cu fața întoarsă spre mine, ținându-mi o predică în care eram tot timpul comparat cu un șobolan gras și urât. În timp ce bătrânelul muncea ca la douăzeci de ani, mai încântat că i se sculase decât de actul respectiv, am profitat de faptul că tipa își tot deschidea și închidea gura, prezicându-mi un viitor nu prea luminos. Rezultatul a fost că boșorogul a trebuit să scuipe de două ori tariful. Nici nu a crâcnit, dar, în schimb, mi-a propus ca, de fiecare dată când venea la bordel, să apar și eu ca Laleaua Neagră, pentru a-l pune în stare de funcționare. Pațachina a mărit pe chestia asta tariful, drept care, mânios, boșorogul a mușcat-o de bucă. Aici am vrut să vă aduc! Ei bine, tipei i-a plăcut atât de mult, că începuse să-și miște fundul ca o rață la patinoar. Mai nasol a fost de boșorog, care abia

acasă şi-a dat seama că-şi lăsase proteza în portbagajul coţofenei. După ce mi-a arătat nota de plată a dentistului, a rupt înţelegerea cu mine şi şi-a înăbuşit orice impuls sexual.

— Cred că, dacă ai fi lăsat să vorbeşti, ai face-o zi şi noapte, fără oprire! observă Sara. Ba chiar şi în groapă ai continua să bolboroseşti despre minunatele întâmplări ale vieţii tale.

— Vrei să te muşc, ca să vezi că am dreptate? încearcă Colosul s-o aducă spre lucruri mai concrete.

Sara zâmbeşte, dezarmată.

— Eşti, într-adevăr, o figură! Una sinistră, dar o figură!

— Nici voi nu arătaţi ca nişte apostoli, se grăbeşte Colosul să ne catalogheze, insensibil la complimente.

În cea de-a zecea zi, când deja ne fixaserăm un plan de evadare, vin să ne interogheze doi tipi care, după cum stau ceilalţi smirnă în faţa lor, par nişte legume de seamă. Nu suntem chiar bine veniţi, şi în privinţa asta, liderii UCK, de la orice eşalon, îşi arată încă o dată spiritul de castă dus până la paranoia. Ba chiar ni se oferă bilete de întors pe ruta Tirana-Groznîi. Dar, pentru că tot ne aflăm în zonă, vom da o mână de ajutor unei companii de luptători într-o incursiune în Kosovo.

Ni se distribuie uniforme negre, pentru a fi deosebiţi mai uşor, şi Kalaşnikovuri cu încărcătoare în formă de tambur – marfă chinezească adusă clandestin. Cei din jurul nostru au însă armament nou-nouţ: pistoale-mitralieră moderne, de fabricaţie belgiană, austriacă şi britanică, dar şi carabine americane Barrett, cu bătaie lungă, din ultima generaţie, pentru lunetişti. Astfel de carabine, în special cele de calibru 12,7, pot folosi muniţie specială, de tipul gloanţelor explozive cu nitroglicerină, cu ajutorul cărora vehiculele sârbeşti pot fi complet scoase din uz. Trei dintre luptători deţin aruncătoarele de grenade antitanc Armbrust şi aruncătoare de rachete antiaeriene portabile.

La trecerea peste graniţă, albanezii mai scot din cutia cu surprize şi câteva detectoare de mine ultramoderne, care le arată cărarea de urmat prin câmpurile minate de la frontieră. Nimic din toate acestea nu se potriveşte cu informaţiile pe care le-am primit despre înzestrarea gherilelor UCK. Se pare că vremea ţăranilor înarmaţi cu puşti vechi şi cu topoare, conduşi de comandanţi locali, a cam trecut.

Albanezii ne țin în față, ca pe un fel de avangardă, chipurile pentru a le arăta ce știu cecenii să facă. Ne rupem în figuri, dar nu primim, așa cum ne-am fi așteptat, aplauze și ovații. Albanezii sunt foarte tăcuți. În privirile lor citim atâta neîncredere, că ne vine să-i luăm la bătaie.

În apropiere de Prizren, facem un ocol, ieșind în fața unui lac care aproape că înconjoară o mânăstire. Porțile masive sunt închise, așa că încercăm intrarea din spate. Nici aici nu avem mai mult succes. Probabil, am fost observați, căci, de la o ferestruică, pe care abia ți-ai putea băga nasul, se aude o voce cristalină.

— Domnul să fie cu voi, oameni buni! Cu ce treabă pe-aici?

Ibrahim, comandantul companiei, pășește înainte și rostește poruncitor:

— Deschideți porțile! Avem nevoie de hrană și odihnă. Nimeni nu va păți nimic rău.

— Cine sunteți? întreabă din nou vocea cristalină, deși emblemele roșii ale UCK pot fi văzute și din avion.

— Turiști americani! aruncă Ibrahim, spre hazul camarazilor săi.

— Suntem săraci! îi răspunde vocea. Polițiștii ne-au luat tot, iar ce ne-a mai rămas am împărțit nevoiașilor albanezi și refugiaților. Mergeți cu Domnul! La Prizren o să găsiți tot ce aveți nevoie!

Ibrahim îi face semn lui Otto să dinamiteze poarta, în timp ce se plimbă prin fața ferestruicii, etalându-și pușca-mitralieră.

— Allah mi-e martor că nu vreau să pășesc în templul vostru decât pentru ca oamenii mei să-și refacă forțele. Știu că aveți oi și capre și un vin bun. Vi le plătim. Nu suntem jefuitori.

Însă nimeni nu-i mai răspunde. Curios, își lipește ochiul de ferestruică, dar nu vede nimic. Explozibilul pus de Otto nu aduce prea mari daune porții vechi de sute de ani, făcută din stejar și blindată cu drugi de fier. Doar o gaură prin care ar putea trece un dihor. Albanezilor le este de-ajuns și atât. Cel mai subțire dintre ei dispare iute prin deschizătură. Nu trece mult până când zăvoarele sunt îndepărtate. Năvălim în curtea interioară, împrăștiindu-ne peste tot. Din biserică se aud

glasurile călugăriţelor care înalţă rugi către Cer. Nu se întâmplă însă nici o minune. Nimeni nu vrea să se amestece în treburile pământeşti.

Ibrahim, însoţit de Colos, pătrunde în naos şi sloboade o rafală care face candelabrul să se hâţâne într-o parte şi-n alta. Urlă ca un apucat:

— Aşa vă învaţă Dumnezeul vostru să vă întâmpinaţi oaspeţii?

Îl alungă în curte pe preotul înconjurat de zece călugăriţe, care încearcă din răsputeri să-şi depăşească groaza, continuând să murmure rugăciuni.

— Nu necinstiţi casa Domnului, zice una dintre călugăriţe, probabil, stareţa. Aveţi teamă de Dumnezeu, indiferent că-i spuneţi Allah şi că vă rugaţi în alt fel de temple.

— Gura! răcneşte Ibrahim. Dumnezeul vostru vede ce le fac fraţii tăi sârbi albanezilor? Vede cum îi schingiuiesc şi îi ucid?

— Peste tot sunt fiare şi oameni răi. Noi ne rugăm pentru toţi.

— Ăsta cine e? întreabă albanezul, indicându-l pe preot cu ţeava armei. Taurul de serviciu?

Albanezii, care au scotocit peste tot şi acum s-au strâns în mijlocul curţii, izbucnesc în râs, făcând câteva glume porcoase.

— Suntem o mânăstire de măicuţe, iar slujbele nu le poate ţine decât un preot, îi răspunde stareţa, prefăcându-se că ignoră comentariile.

— Tu eşti purtătorul de cuvânt?

— Sunt stareţa Anastasia.

Ibrahim trece în revistă călugăriţele. Două dintre ele sunt doar nişte copile. Privirile albanezului zăbovesc mai mult timp asupra lor. Nici nu-l bagă în seamă pe preotul care încearcă să-l aducă pe calea cea bună. Abia într-un târziu îi răspunde:

— Fetele noastre au fost violate de sârbi! Tinerii noştri au fost strânşi şi ucişi de sârbi! Părinţii şi copiii noştri au fost izgoniţi din casele lor, cărora li s-a dat foc! Despre ce căinţă vorbeşti tu, bărbosule?

— În faţa Domnului, murmură preotul.

Dar Ibrahim îşi pierde răbdarea. Îl loveşte sălbatic cu patul armei peste faţă, răsturnându-l pe spate. O vreme, îl joacă în

bocanci, făcându-le pe călugăriţe să se strângă una în alta, ca nişte oi duse la tăiere. Ţipetele lor slabe se rup la jumătate, căci cu toatele sunt gâtuite de spaimă.

Preotul leşină. Albanezii îl scuipă pe rând. Gonesc cârdul de călugăriţe în trapeză, unde, pe mese lungi şi curate, nu se găsesc decât căni şi farfurii goale. Nu pentru mult timp. Doi albanezi răstoarnă prin curte un butoi, aducându-l în dreptul ferestrei joase, care dă în sala de mese. Îi scot cepul, şi cănile prind viaţă. Zgomotul de tablă ciocnită se amestecă cu înjurăturile soldăţeşti. Apare şi mâncarea, sărăcăcioasă, dar nimeni nu face nazuri. Tot ce e pe degeaba, are întotdeauna gust bun.

Câţiva soldaţi, dintre care, bineînţeles, nu putea lipsi Colosul, pipăie călugăriţele, prefăcându-se interesaţi de cruciuliţele şi mătăniile lor.

— Sunt nevinovate! strigă stareţa, agăţându-se de braţul lui Ibrahim. Nu vă răzbunaţi pe ele!

Un soldat săltase deja o tânără în spate, gata să dispară cu ea într-o chilie. Ibrahim îl opreşte. Nu pentru că ar fi ţinut cont de cele spuse de stareţă, dar are alte intenţii. Violarea unor slujitoare ale Domnului nu ocupă un loc prea important pe lista lui vindicativă.

— Tu, hoaşco, mai ţine-ţi gura! Ştiu că abia aştepţi să te ia la lucru câţiva dintre soldaţii mei, însă trebuie să te dezamăgesc. Nici tu şi nici vreuna dintre stătutele tale nu vă veţi bucura de sculă de soldat. Nu aşa cum aţi vrea voi. Până una alta, cât mâncăm şi bem, ar cam fi cazul să ne prezentaţi un program artistic. Restaurantul în care mergeam cu prietenii a fost jefuit şi incendiat de conaţionalii tăi, iar cei din personal, inclusiv pianistul şi dizeuza, au fost îngropaţi pe jumătate vii! Voi o să-i înlocuiţi. Iar ăsta o să cânte la clopot! încheie el, arătând spre preot cu un os.

Pentru a fi mai convingător, pune un soldat să-l lege pe preot de picioare şi să-l răstoarne cu capul în jos în puţ.

— Ai să ne cânţi sau nu?

— Da, zice preotul, cu glas pierit. Da, o să cânt.

După ce este scos din puţ, Ibrahim îi face un vânt care-l proiectează în zidul bisericii.

— Mai întâi însă trebuie să te dezbrăcăm. Măicuțele vor să vadă dacă ești cu adevărat bărbat, sau ai vrut să le înșeli.

Preotul încearcă să explice ceva, dar Colosul nu mai așteaptă nici un îndemn. Din câteva mișcări îi sfâșie sutana și lenjeria, lăsându-l gol-pușcă. Încearcă să-și acopere sexul cu mâinile, dar primește o lovitură de țeavă în spate. Râsetele și grohăielile soldaților umplu curtea.

— Ce-i cu țumburușul ăla? face, vesel, Ibrahim. Pun pariu că nu te poți pișa mai mult decât o rândunică. Doamnelor, după cum vedeți, ați fost înșelate. Nu stați cu ochii închiși și nu vă întoarceți privirile, căci oricum n-aveți ce vedea! Poate dacă v-am împrumuta binoclurile noastre. Hai, scopitule, treci la clopote. Aș vrea un cântec de-al vostru, național. De mult nu mi-am mai delectat urechile cu melodiile voastre primitive.

Preotul se urcă în clopotniță, îndemnat de pușca unui soldat. Cu două ciocănele, încearcă să însăileze o melodie sprințară.

— Voi, urlă Ibrahim către călugărițe, fustele sus și treceți la cancan! Soldații mei n-au mai văzut niciodată fundurile unor sfinte și vor să se convingă că arată ca ale tuturor muritoarelor.

Călugărițele sunt smulse și aruncate în mijlocul curții. Li se rup sutanele, li se descoperă capetele și li se despletește părul. Țipă și se împotrivesc, dar albanezii, aprinși de vin și de dorința răzbunării, le lovesc cu sete.

— Dansați, curvelor! zbiară din nou Ibrahim, aruncând cu farfuriile după ele. Dansați, putorilor! Dansați așa cum dansează câinii de sârbi pe mormintele rudelor noastre!

Pe jumătate dezbrăcată și plină de sânge, starețа cade în genunchi, împreunându-și mâinile. Cere îndurare comandantului pus pe măcel. La un singur semn al acestuia, unul dintre soldați ridică un topor găsit după o ușă și-i despică stareței capul, care cade de-o parte și de alta a trupului, ca două felii de pepene roșu. Un urlet de groază urcă spre cer. Femeile sunt atât de șocate, încât execută automat comenzile primite din partea soldaților, care se întrec în a inventa cele mai cumplite aberații.

O dată cu vinul, se termină și porția de răzbunare. Ibrahim se declară mulțumit. Soldații săi sunt însă încinși, dorind să-și satisfacă poftele. Comandantul reușește să-i stăvilească.

— Noi nu suntem sârbi! zice, cu ipocrizie, Ibrahim, de parcă până atunci s-ar fi purtat ca între gentlemeni.

— Dar, dacă e prin bună înţelegere? sare un soldat de aproape optsprezece ani.

— Ei, dacă e prin bună înţelegere... atunci, poftă bună! exclamă Ibrahim, râzând.

Cât despre el, mă înşfacă de-un braţ şi dispărem în pivniţă. O clipă mă gândesc să-l chem şi pe Otto, în caz că gusturile albanezului sunt cele pe care le bănuiesc. Dar mă înşel. Ibrahim nu vrea decât să se îmbete, şi nu o poate face fără să asculte o poveste. Trebuie să-i depăn întreaga noastră aventură, a „cecenilor". Nici nu e prea greu. Am luptat în Cecenia şi nu trebuie să inventez nimic.

— Noi, albanezii, semănăm foarte mult cu voi, zice, într-un târziu, Ibrahim, alegând o sticlă mai prăfuită decât prima.

Se aşează pe jos, cu spatele sprijinit de perete, şi îşi aprinde o pipă cu o formă ciudată. O vreme pufăie şi bea direct din sticlă, uitând de existenţa mea. Mă gândesc chiar să mă retrag pe nesimţite, când începe să vorbească. Se întoarce cu zece ani în urmă. Incredibil, dar ochii lui, mai cruzi decât ai unei pume, se umezesc.

De ziua lui, când împlinea şaisprezece ani, un poliţist sârb îl aşteptase la ieşirea din şcoală. A fost ziua care i-a schimbat definitiv cursul vieţii.

Poliţistul îl conduse la secţie, chipurile pentru o identificare, dar nu s-au oprit decât în beci. După ce trecură prin faţa câtorva celule întunecoase, ajunseră în sala mare, de la capătul culoarului. Peste tot erau împrăştiate bâte, boxuri, cuţite, drugi de fier, chiar şi o sabie. Pe o masă, cu mâinile şi picioarele imobilizate în curele de piele, era întins tatăl său. L-a recunoscut numai după şuviţa de păr alb, de care era atât de mândru. Ciudat, dar nu faptul că tatăl său avea capul prins într-o menghină l-a îngrozit cel mai mult pe Ibrahim, ci o bâtă de baseball pe care scria: „Închizătorul de guri."

Un al doilea poliţist, îmbrăcat doar în nişte pantaloni albaştri, pregătea o seringă cu atropină pe care s-a şi grăbit să i-o injecteze celui întins pe masă, pentru a-l trezi din leşin. Tatăl său deschise ochii şi scoase un geamăt uşor.

— Ţi-a venit odrasla în vizită, rânji poliţistul, mângâindu-i tandru şuviţele de păr alb. Vă lăsăm singuri, ca să nu vă stricăm plăcerea revederii.

Cei doi poliţişti se retraseră într-o cămăruţă alăturată, în compania unei sticle borţoase. Ibrahim nu îndrăznea nici să se mişte. De frică, dinţii prinseseră să-i clănţăne. Nu-şi putea lua ochii de la tatăl său pe care, dimineaţa, îl lăsase acasă, în faţa ceştii aburinde de cafea. Nu se apropie decât atunci când acesta şopti ceva printre buzele strivite. Când înţelese ce-i spunea, groaza îl paraliză cu totul.

— Omoară-mă! şoptea omul care era numai o bucată de carne vie. Ia un cuţit şi omoară-mă!

Ibrahim nu putea nici să plângă, nici să strige. Privea pierit în ochii rugători ai tatălui său, incapabil să înţeleagă ce se petrece. Un gol imens se căsca în el, un gol în care se prăbuşea treptat, ca într-o prăpastie interioară.

— Omoară-mă! Nu mai suport! şoptea tatăl său. Te rog! Nu mai suport!

Şocul avu asupra lui Ibrahim efectul unui scurtcircuit. Când auzi hohotele de râs ale poliţiştilor din încăperea alăturată, îşi simţi sângele pulsând din nou în vene. Într-o secundă, Ibrahim cel de şaisprezece ani muri şi se născu un altul, despre care nu ştiuse până atunci nimic şi despre care nici nu bănuise că ar putea exista.

Cu mişcări sigure, fără nici o ezitare, se aplecă şi luă un cuţit de pe podeaua mudară, apoi îşi sărută tatăl pe buze. Acesta îl privea cu ochii blânzi, aproape surâzători, ca de fiecare dată când îl prindea cu câte o şotie. Cu un gest hotărât, chiar expert, Ibrahim îi tăie beregata, de parcă ar fi exersat acest lucru de zeci de mii de ori, pregătindu-se pentru clipa asta. Îşi crestă un deget şi-l înmuie în sângele ce ţâşnea din gâtul tatălui său.

Când năvăliră în încăpere, poliţiştii rămaseră surprinşi nu atât de deznodământul vizitei, cât de felul în care arăta puştanul. Încărunţise dintr-o dată! Încărunţise, de parcă şi-ar fi băgat chica într-o găleată cu var.

— Ia te uită, zise unul dintre poliţişti, dând roată, cu ţigara stinsă în colţul gurii. S-ar zice că avem de-a face cu un criminal!

— S-a dus bunătate de distracție, îngână și celălalt, lovindu-l pe puștan în plină față. O să-i ții locul lui taică-tău. Cine a mai auzit să-ți omori propriul părinte!

— Nu, băiatul n-o să pățească nimic! hotărî primul polițist. O să se omoare singur, n-ai grijă. Oricât l-am tortura, un chin mai mare ca ăsta nu i-am putea produce, așa că mai bine îl lăsăm în viață.

Prinse pe neașteptate mânerul menghinei, pe care-l roti de câteva ori. Pentru prima oară în viața lui, Ibrahim a putut vedea ochii unui om sărind din orbitele lor, ca niște mingi de ping-pong. Teribila trosnitură a oaselor îl scoase din starea de transă, dar numai o clipă, căci apoi căzu la pământ, cu răsuflarea tăiată.

Când se trezi, se afla pe patul său de-acasă. Cineva îi pusese o fotografie de familie pe piept, iar pe noptieră așezase câteva lumânări aprinse. Se dezmetici și strigă după maică-sa, dar nu-i răspunse nimeni. Un gând sumbru îl zgudui ca un curent electric, făcându-l să dea buzna în sufragerie. Nici acum nu strigă și nu leșină, de parcă toate fuseseră scrise într-o carte, iar el le citise și știa nu numai că aveau să se întâmple, dar și că așa trebuie să fie, că așa fuseseră orânduite cu voia lui Allah.

Privirea îi trecu aproape indiferentă de la maică-sa, care zăcea răsturnată pe speteaza fotoliului, cu picioarele desfăcute și cu o gaură mică în frunte, la frații săi, așezați toți patru unul după altul, chiar în ordinea vârstei, ca și cum cineva s-ar fi îngrijit să păstreze o ierarhie misterioasă. Aveau gâtul tăiat, iar capul părea desprins de trup. Ibrahim înțelese după o vreme că așa și era. Criminalul se distrase, schimbând între ele capetele, ca într-un soi de joc macabru.

În bucătărie, îl găsi pe bunicul său. Avea două furculițe înfipte în ochi, iar sexul i se prăjea în tigaia pusă pe aragaz.

Tabloul acesta era mai mult decât suficient să înnebunească un puștan de șaisprezece ani, ba chiar să-l determine să se sinucidă pe loc. Dar Ibrahim nu mai era el, Ibrahim, ci un altul, poate chiar polițistul sârb care-l lovise. Când puse mâna pe clanța ușii, s-o deschidă și să iasă afară, așa, fără nici un gând, un al șaselea simț îl opri. Nu i-a fost greu să descopere capcana bine camuflată. Firele abia vizibile plecau de la clanță și se

ㅡoreau în fotoliul pe care zăcea mama sa. Când îl dădu la o parte, cu mişcări încete şi precaute, asemenea unui genist cu experienţă, văzu calupul de dinamită ascuns sub capacul unei cutii de bomboane. Urmele s-ar fi şters, şi nimeni din lumea civilizată, de dincolo de uşă, n-ar fi bănuit ce se întâmplase cu adevărat.

Ibrahim aşteptă să se lase noaptea şi ieşi pe fereastră, strecurându-se pe lângă ziduri, până la gară. Un tren îl purtă până la Urosevac, unde locuia un unchi din partea mamei. Acesta înţelese repede cum stătea treaba. Copilul trebuia să plece cât mai grabnic din Kosovo, până să-şi dea seama poliţiştii că i-a păcălit şi a scăpat. Un martor incomod, care, chiar dacă nu avea probe, putea să devină foarte periculos.

Unchiul Dashkim luă legătura, în aceeaşi noapte, cu un văr de-al lui din America, Hasami, şi-i povesti toată tărăşenia. Peste două zile, Hasami suna la uşă. Avea la el un paşaport fals, pe care lipi cu dibăcie poza lui Ibrahim. În ceea ce-l privea, era o joacă de copii, doar făcea parte dintre membrii marcanţi ai familiei de *kacak*[1] albanezi, familie care putea rivaliza cu oricare clan mafiot. Rivaliza era un fel de a spune, căci nici mafia italiană, nici cea rusă, nici cea chinezească şi nici cea columbiană nu se concurau. Fiecare îşi avea domeniile şi supuşii ei. Hasami devenise unul dintre cei mai buni recuperatori de *gjoba*, taxă de protecţie din care capii mafiei albaneze finanţau înarmarea trupelor de partizani din munţii kosovari. Era respectat şi se ştia că, după moartea celui mai bătrân *kacak*, urma să devină *il capo di tutti capi*, controlându-i pe etnicii albanezi de la Chicago la Los Angeles, şi de la Seattle la New Orleans.

Îl îmbrăţişă pe Ibrahim după ritualul *kacak*, rugându-se împreună mai bine de jumătate de oră. Apoi, Hasami nu spuse decât câteva cuvinte:

— Avionul nostru pleacă din Belgrad mâine seară. Totul este pregătit, n-ai de ce să te temi. Nu te va opri nimeni. Până atunci însă mai e un lucru de făcut. Deschise valiza cu fund

[1] Denumire dată ţăranilor albanezi care, la începutul acestui secol, au pornit o serie de răscoale în Kosovo, împotriva stăpânirii sârbe (n. trad.).

dublu, scoţând un stilet cu două tăişuri şi cu mâner de aur, încrustat cu rubine. E de la bunicul meu, care-l avea de la bunicul lui. Cu el vei împlini legea *kanun*, adăugă el.

Ibrahim mai auzise de această lege – un fel de cod al onoarei care data încă din Evul Mediu şi care cerea sânge pentru sânge. Pentru albanezi nu era niciodată prea târziu să-şi spele onoarea. Însuşi Hasami aşteptase douăzeci de ani ca să-şi răzbune tatăl ucis de-un sârb, la beţie. Îi omorâse acestuia copiii cu acelaşi stilet pe care acum îl înmânase lui Ibrahim, repetând cuvântul ca pe un ritual sacru:

— *Kanun*!

Unchiul Dashkim culesese informaţiile necesare, punând la punct planul răzbunării. Fiica poliţistului care-i ucisese familia urma o facultate la Belgrad, iar traseele ei fuseseră notate cu grijă.

A doua zi seara, înaintea plecării, Ibrahim suna la uşa garsonierei închiriate, unde fata se pregătea de examene. Aflând că tânărul avea un comision de la tatăl ei, tânăra îi deschise imediat. Când se întoarse cu spatele, ca să-l conducă în cameră, Ibrahim îi injectă fulgerător drogul pregătit într-o seringă minusculă. Fata rămase conştientă, dar fără a putea să strige sau să se apere. Ibrahim îi smulse fusta scurtă şi tricoul cu care era îmbrăcată, violând-o cu sălbăticie în cele mai diverse chipuri. Era prima femeie din viaţa lui, iar impulsul sexual, împletindu-se cu setea de sânge, îl aduse de nenumărate ori pe culmile extazului.

Când, într-un târziu, privi pendula de pe perete, fu gata să scape un strigăt de surprindere. Trebuia să se fi aflat deja la aeroport. Se grăbi să formeze numărul de telefon memorat, dar greşi şi se văzu nevoit s-o ia de la capăt. În cele din urmă reuşi. Când auzi la capătul firului vocea dogită a poliţistului, îi transmise să vină cu banii de înmormântare pentru fiică-sa.

Cu o mişcare studiată, încercând să imite exact gestul cu care-şi omorâse tatăl, tăie gâtul tinerei care-l privea înspăimântată, incapabilă să reacţioneze în vreun fel. Apoi îşi crestă degetul în dreptul micii cicatrici care încă nu se vindecase complet şi îl înmuie în sângele ce curgea în valuri mărunte.

Ajunse în ultimul minut la aeroport. Abia la multă vreme după decolare, după ce dăduse pe gât un pahar cu whisky, reuşi să pronunţe cu o voce de care se sperie chiar şi el:

— *Kanun!*

Simţea căldura stiletului ascuns în pantof, sub talpă, şi o fericire neasemuită i se împrăştie în corp şi în creier, de parcă zbura undeva, în afara avionului, de care nici nu mai avea nevoie ca să străbată spaţiile. Pentru prima oară, după multă vreme, buzele sale schiţară un zâmbet.

Hasami îl aduse în casa sa din San Francisco, înscriindu-l la colegiu şi veghind asupra lui ca un adevărat tată. Băiatul cu părul cărunt se integră repede, devenind un bun american. Dar niciodată nu uită că este albanez. Nici n-ar fi putut. În paralel cu colegiul, şi mai târziu cu universitatea, Hasami îl înscrise în clanul „Fiii Albaniei Mari", clan mascat sub forma unui club de cercetaşi. De fapt, o tabără paramilitară care instruia luptători de elită pentru gherilele din Kosovo. Mulţi dintre cei pregătiţi aici luptaseră de partea bosniacilor, în războiul din 1991, dovedindu-şi calităţile de războinici. Ibrahim a urcat repede ierarhia şi, la douăzeci şi cinci de ani, devenise, o dată cu terminarea Dreptului, locotenentul lui Hasami. Se îmbrăca în stil retro, mereu spilcuit şi parfumat, cu părul lins, dat peste cap, frecventând numai restaurante de soi, unde avea întotdeauna masă rezervată.

— Ai văzut cam multe filme cu gangsteri! îi spusese odată prietena lui, Alla, o albaneză născută în SUA.

Dar lui Ibrahim, care-şi împovărase destinul cu o dublă personalitate, îi plăcea jocul. Straniile conexiuni, care se fixaseră în creierul său după şocul suferit, îl făcuseră să se detaşeze de lumea exterioară, până la pierderea identităţii. De când îşi amestecase sângele cu cel al tatălui său, trăiau acum în el nu numai părinţii şi fraţii, ci şi bunicii şi străbunicii săi, ba chiar şi prieteni şi necunoscuţi. El însuşi nu era decât un puzzle alcătuit din fragmente de amintiri şi dorinţe neîmplinite. Viaţa lui nu mai exista ca viaţă privată, iar teama de moarte se redusese la un simplu, dar puternic, instinct de conservare. Dincolo de bine şi de rău, Ibrahim descoperise o altă lume în

care-și putea continua existența, fără ca trecutul să-l mai poată influența cu ceva.

Când a primit funcția de asasin curier, de care se bucura doar elita „Fiilor Albaniei Mari", s-a îmbătat pentru prima oară în viața lui. Alla fusese nevoită să-l poarte în spate de la mașină spre pat, în locuința lui de pe malul oceanului.

— Sunt voievodul voievozilor! striga Ibrahim, crezându-se călare pe un cal alb.

— Ești un bețiv împuțit! îi răspundea calul alb, cu vocea Allei.

— Oprește! Cobor la prima!

Alla îl aruncă în nisip, schimbând direcția și trăgându-l de mâini spre ocean. Picioarele lui Ibrahim trasau două dungi adânci pe plajă, de parcă s-ar fi străduit să deseneze cât mai exact o cale ferată.

— Ia-ți mâinile de pe mine! strigă el, umflându-se în pene O pământeancă nu are voie să mă atingă. Nu-mi pângări trupul

Dar Alla, pe cât era de firavă, pe atât era de vânjoasă. Îl dezbrăcă fără fasoane, lăsându-l gol-pușcă.

— Așa e! Ai nevoie de o baie purificatoare!

Continuă să-l tragă, până când valurile oceanului îi cuprinse pe amândoi. Ibrahim înghiți o gură sănătoasă și, înainte să apuce să protesteze, se porni să vomite drept în poala fetei. Dar Alla nu se supără. Ba chiar râse, scoțându-și rochia murdară și rămânând și ea goală, ca la începutul lumii. Stăteau întinși pe spate, lăsând valurile să treacă peste ei. Dacă ar fi jucat într-un film, ar fi vrut să se termine atunci.

— Îți dorești să ai copii, un bărbat, o casă... chestii de genul ăsta? o întrebă Ibrahim, pe neașteptate.

— Chestii de genul ăsta?! Vrei să spui, o familie! exclama Alla, râzând. Cred că da. Cunoști vreo femeie care să nu și-o dorească? Dintotdeauna, noi am simțit nevoia de protecție, și numai în familie am găsit siguranță.

— Femeia este pilonul de bază al familiei! strigă Ibrahim, repetând un slogan al vechiului cod albanez.

— Iar tu ești pilonul de bază al cârciumii! îi răspunse Alla.

— Știi că m-am trezit?

— Îți pare rău?

Ibrahim întoarse capul spre ea, ca după o pasăre care venise să-i ciugulească din palmă.

— Nu. Acum, când eşti lângă mine, nu!

Vru să o îmbrăţişeze, dar Alla îl împinse fără brutalitate.

— Sunt în perioada maximă. N-am de gând să rămân însărcinată înaintea căsătoriei.

— Mâine te duc la preot!

Alla râse din nou, rostogolindu-se mai departe.

— Chiar şi aşa, tot nu vreau. Copilul meu trebuie să fie sănătos şi normal. Spermatozoizii tăi s-ar putea să fie mai ameţiţi decât tine şi mi-ar îmbăta ovulul.

— Nu pricepi că te vreau acum? se rugă Ibrahim, întinzând mâinile spre ea.

Deşi născută în America, în venele Allei curgea sângele supus al femeii albaneze.

— Se poate şi altfel!

Peste o săptămână, Ibrahim fu trimis în Albania, în prima sa misiune de asasin curier. Nu era vorba de *kanun*, ci de exterminarea unui lider albanez prea convins de ideea unei independenţe totale faţă de conducătorii oculţi aflaţi în America. Ibrahim s-a metamorfozat într-un şomer ajuns la capătul disperării, lăsându-se cooptat de o bandă de racheţi care acţiona în munţii din nordul Albaniei. Răbdarea deprinsă la şcoala clanului i-a fost de cel mai mare folos. Când zvonurile despre nişte recrutări puse la cale de UCK au ajuns la urechea lui, avea deja un trecut credibil în spate.

Pregătirea pe care o poseda l-a ajutat să iasă repede în evidenţă. Şeful taberei de recruţi se mândrea cu el. Aşa a ajuns Ibrahim ca, în timpul unei inspecţii, să stea faţă-n faţă cu Enver, cel pe care fusese trimis să-l asasineze.

Enver, care în viaţa de toate zilele poza ca om de afaceri prosper, i-a chemat într-o zi pe Ibrahim şi pe alţi trei combatanţi la vila lui de la periferia oraşului Kukeş. Acolo puseră la cale una dintre incursiunile ce dădeau bătaie de cap poliţiei sârbe din Kosovo. Aveau să fie ucişi mai mulţi sârbi dovediţi a fi exterminat patru albanezi, într-o acţiune de linşaj.

La miezul nopţii, când s-a dat stingerea, iar ceilalţi s-au retras în camerele puse la dispoziţie, Ibrahim a mai rămas să-şi termine paharul cu rachiu.

— Şefii tăi te-au lăudat tare mult! îl gratulă Enver, fixându-l cu ochii lui mici şi răi, care nu exprimau nicidecum bucurie. Ai fost militar de carieră?

– Eu? făcu, mirat, Ibrahim, izbucnind în râs. Nici armata n-am făcut-o. Tata ne-a dat la o mulţime de sporturi, pe mine şi pe fraţii mei. Şi, pe urmă, cred că se cam exagerează în ceea ce mă priveşte.

— Nu e cazul să fii modest, zise Enver. Ai fost vreodată în America?

Întrebarea venise pe nepregătite şi, o fracţiune de secundă, Ibrahim simţi cum inima i se opreşte în loc. Dar căută să nu arate nimic. Se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă şi cu ochii visători.

— Ehe, dacă aş fi apucat să văd America, acum aş fi fost un om bogat. Aş fi fost în stare să scot bani şi din piatră.

— Nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viaţa, zise Enver, cu un surâs misterios, turnând din nou în pahare. Eu am fost şi pot să-ţi spun că nici acolo nu umblă câinii cu covrigi în coadă.

— Covrigi? sări Ibrahim. Cine s-ar mai gândi la covrigi în ţara dolarului?

— Am nişte prieteni pe-acolo. Dar şi nişte duşmani.

Lui Ibrahim îi veni să râdă, dar se stăpâni. Asta era culmea! Tocmai acela pe care trebuia să-l ucidă îl tocmea, la rândul lui, să-l extermine pe cel care-l trimisese în Albania!

— Şi duşmanii sunt buni la ceva! răspunse Ibrahim în doi peri, dând băutura de duşcă pentru a-şi masca zâmbetul.

— Îmi place cum gândeşti. Ce-ai zice dacă vreodată o să faci parte din garda mea personală?

— Ar fi o mare onoare! îngăimă Ibrahim, străduindu-se să-şi adune tot sângele în obraji. Nu ştiu dacă eu...

— Să lăsăm rahaturile astea cu modestia! Dacă eu hotărăsc că eşti potrivit, înseamnă că aşa e! Ai putea duce o viaţă cum nici n-ai visat. Ia să lăsăm poşirca asta şi să sărbătorim! Vezi că e o sticlă de şampanie în frigider. Ad-o încoa'! Şi înhaţă şi două pahare potrivite.

O ocazie oferită pe tavă pentru Ibrahim! În bucătărie, desfăcu cu atenţie poleiala, scoţând dopul fără nici cel mai mic zgomot. După ce dădu drumul pastilei de cianură în sticlă, puse dopul la loc, îl legă cu sârma şi aranjă din nou poleiala.

Enver tocmai ieşea de la baie, când apăru şi el cu şampania. O agită niţeluş şi scoase dopul, făcându-l să pocnească.

— Două pocnete mi-au plăcut în viaţă, zise Enver, înşfăcând paharul. Cel de şampanie şi cel de armă.

Dădu paharul pe gât, prăbuşindu-se în secunda următoare, pe fotoliu. După ce vărsă restul de şampanie în chiuvetă, Ibrahim luă trupul greu în spate, transportându-l până în dormitor.

— Uneori, murmură el, ambele pocnete ucid!

Îl înveli frumos, îi aşeză părul care se cam zbârlise şi, cu stiletul de care nu se mai despărţea, îi scrijeli pe frunte cuvântul „trădător".

Trecuseră patru luni şi jumătate de la plecarea din America, iar când se întoarse, Hasami dădu o petrecere în cinstea lui, la care veniră toţi mahării *kacak*. Conform tradiţiei, lui Ibrahim i se ceru să-şi exprime o dorinţă care să-i fie îndeplinită.

— Aş vrea să mă însor cu Alla! spuse el, pe negândite.

Se lăsă o tăcere cumplită. Pe rând, fără un cuvânt, invitaţii se ridicară şi plecară în maşinile lor luxoase. Abia când rămaseră singuri, Hasami se hotărî să vorbească:

— Este o dovadă de respect să ceri voie să faci ceva, dar e o mare jignire să pretinzi dreptul la o viaţă personală. Ai fost ales pentru a-ţi dedica viaţa crezului nostru, nu pentru a-ţi întemeia o familie, ca oricare alt muritor banal.

Lecţia nu l-a făcut să sufere pe Ibrahim. Oricum, nu-şi mai aparţinea. Şi-a pus cenuşă în cap şi a întreprins un pelerinaj pe la toţi cei pe care-i dezamăgise, cerându-şi smerit iertare.

— Nu uita, îi spuse Hasami, că, în întreaga ta existenţă, aceasta a fost singura iertare care ţi s-a acordat.

A doua zi, Ibrahim s-a despărţit de Alla. O ultimă urmă de umanitate ascunsă în cotloanele sufletului său l-a îndemnat să părăsească singura fiinţă lângă care se simţea liniştit şi împăcat.

Se hotărâse să nu se mai abată cu un pas de la sfatul pe care i-l dăduse Hasami:

— Nu-ţi cumpăra obiecte care ţi-ar pricinui suferinţă în cazul în care le-ai pierde şi nu-ţi face relaţii care te-ar îndurera dacă acestea ar înceta.

O singură dată avusese probleme cu poliţia americană, de fapt, direct cu FBI-ul, când fusese surprins în patul soţiei procurorului şef-adjunct. Acuzat de încercare de corupere a

unui justiţiar, Ibrahim se aflase la un pas de o condamnare pe viaţă. Avusese însă un noroc chior. Judecătorul care instrumenta procesul scăpase ca prin minune, cu o zi înainte, dintr-un accident de maşină în care muriseră şoferul şi amanta lui. Superstiţios, a trecut în dimineaţa procesului pe la biserică, jurându-se să nu mai provoace niciodată suferinţe semenilor săi. Drept care, verdictul său l-a absolvit pe Ibrahim de orice învinuire federală. Tânărul se alese cu o amendă consistentă, pentru comportament neconform cu regulile morale de convieţuire, dar pedeapsa adevărată a venit de la Hasami. Nu de alta, dar primejduise întreaga investiţie făcută în el, şi asta, numai pentru o plăcere uşuratică.

La prima adunare a clanului, a fost degradat şi supus oprobriului general. Până mai ieri prietenii lui, membrii clanului au trecut pe lângă el, pe rând, şi l-au scuipat în faţă. A fost ras în cap, interzicându-i-se luni în şir să iasă dintr-un buncăr unde primea doar pâine veche şi apă sălcie. Nu avea nici măcar un vas în care să-şi facă nevoile, aşa încât, la sfârşitul pedepsei, puţea înfiorător.

Îl aştepta o perioadă destul de lungă de reeducare, dar din nou a avut noroc. În Kosovo, lucrurile se agravaseră. Se vorbea de crime în serie, de gropi comune, de deportări, de incendieri şi de multe alte grozăvii care li se întâmplau albanezilor. Prigoana trebuia să primească un răspuns, şi nu unul oarecare. Aproape o sută de tineri, câţi erau pregătiţi în tabăra paramilitară, au plecat pe diferite căi spre Kosovo, pentru a se înrola în UCK!

Şanse reale nu existau, o ştiau cu toţii. Poliţia şi armata iugoslavă erau prea bine pregătite pentru a le putea face faţă. Singura formă de rezistenţă rămânea lupta de gherilă, în care UCK devenise expertă. Şi mai exista o speranţă: ca sforile trase la Washington de oamenii cu influenţă ai *kacak*-ilor să-i facă pe americani să-şi vâre şi ei nasul.

Ibrahim a fost iertat de toate, primind comanda unui pluton de pistolari. În Kosovo, albanezii nu l-au primit cu braţele deschise. Era dificil pentru ei să se împace cu „americanul" plin de ifose, care venise să le organizeze lupta. După o ciocnire cu trupele sârbe ale Ministerului de Interne, în care a pierdut douăzeci de oameni, Ibrahim a fost chemat la statul-major din

Kukeş, în Albania, şi tras la răspundere. Fiind degradat, ajunse la comanda unui pluton format numai din recruţi, obişnuiţi mai mult cu jafurile şi cu tâlhăriile, decât cu războiul. În scurt timp, devenise unul dintre ei. Poate că nici nu fusese altcineva toată viaţa, decât un nelegiuit. Sau poate că, într-adevăr, nici nu mai era el. Poate că Ibrahim murise o dată cu tatăl său, căruia îi tăiase beregata atât de simplu.

Nu ştia şi nici nu-i păsa. Când începi să ucizi, nu mai contează numărul celor omorâţi, ci dorinţa de a ucide în continuare.

Deodată, Ibrahim se opreşte din povestit şi mă priveşte fix. Sunt pregătit pentru orice, aşa că-mi plimb degetul pe trăgaciul lustruit al Kalaşnikovului, ca şi cum aş mângâia un câine după ureche.

— N-auzi nimic? mă întreabă Ibrahim, ridicându-se pe vine. Mai aşteaptă o vreme, după care urlă: Tancuri!

Dar nu apucă să dea alarma. O lovitură de obuz, urmată imediat de încă două, transformă zidul din faţa mânăstirii într-o grămadă de moloz.

— Sârbii! zbiară Colosul, apărut ca din pământ, în mijlocul curţii. Suntem în găleată!

Nici nu putea să găsească o expresie mai plastică. Când eşti prins între două focuri, nu poţi nici să te dai la fund şi nici să te lupţi de unul singur. În asemenea situaţii, soluţiile extreme sunt singurele viabile, drept care mă hotărăsc pe loc.

Îl prind pe Ibrahim pe la spate într-o cravaşă fixă, rupându-i gâtul. Cariera lui s-a terminat aici, căci a devenit mult mai importantă viaţa mea. Albanezii s-au împrăştiat care încotro şi trag de te miri unde, dar sârbii n-au de gând să se implice într-o luptă de durată. Macină cu mitralierele grele şi cu tiruri de mortiere, fără să ţină seama că transformă mânăstirea într-o ruină. Două călugăriţe pe jumătate goale aleargă ţipând prin curte şi sunt retezate, pur şi simplu, de-o rafală scurtă. Picioarele continuă să alerge câţiva paşi, trăgând după ele trupurile din care viaţa s-a scurs într-o secundă. Un albanez cocoţat în clopotniţă duce mâinile la cap, prăbuşindu-se de la zece metri peste un camarad care-şi ţine burta despicată în mâini. Un alt soldat, care n-a apucat să se încheie la prohab, aleargă spre biserică, cu sexul săltând caraghios într-o parte şi-n alta. Pri-

meşte un snop de gloanţe drept în faţă, şi capul i se împrăştie într-o mie de aşchii de oase şi carne.

Strig cât pot, chemându-mi camarazii, şi când, în cele din urmă, ne adunăm toţi cinci, coborâm în cotloanele pivniţei. E o plasă de galerii acolo, şi nu facem decât să alergăm dintr-una în alta cu speranţa nebună că am putea găsi o ieşire pe sub pământ. Dar labirintul nu pare să ducă undeva.

— Să-l ia dracu' pe maior, cu ideile lui idioate! zbiară Colosul. Am venit să luptăm, nu să facem pe spionii! Sunt tare curios cum o să ieşim acum din rahatul ăsta!

— E o mânăstire veche, zice Fachirul, cu voce înceată, şi a fost construită acum câteva secole.

Colosul îl priveşte pieziş, scărpinându-se în turul pantalonilor.

— Vrei s-o facem pe grupul de turişti nevinovaţi? Nu cred că sârbii pot fi atât de idioţi.

— Din câte ştiu eu, mânăstirile astea au mai întotdeauna câte o galerie subterană, ca, în caz de asediu prelungit, să poată fi aprovizionate din afară.

— De acord, zice Otto, practic, ceea ce ne lipseşte e planul mânăstirii.

— E simplu, intervine Sara, privind în jur. O galerie, dacă există, nu poate fi săpată decât în partea în care nu există lac. Or, lacul înconjoară pe trei sferturi mânăstirea. Într-acolo, adaugă ea, arătând spre un perete, numai într-acolo poate fi!

Lângă peretele indicat, stau lipite câteva butoaie, pe care le răsturnăm cu o forţă pe care ţi-o insuflă numai frica, şi ne putem bucura privirile cu o gaură destul de mare ca să te poţi târî. Ceea ce ne şi grăbim să facem, dar, mai întâi, ne asigurăm că şi Colosul se încadrează în dimensiuni. Dacă ar exista un Oscar al tunelelor secrete, uriaşul l-ar primi cu siguranţă. Pe măsură ce înaintăm, galeria se înalţă. În scurt timp, putem chiar alerga, încovoiaţi. Mi se pare că ne mişcăm de un secol prin culoarul scârbos, plin de cele mai puturoase miasme, deşi, când mă uit la ceas, constat că a trecut doar un sfert de oră.

Peştera la care ajungem este, în ochii noştri, un palat. Un lăculeţ mic, cu apa limpede, se întinde pe fundul ei, şi nu pregetăm să ne aruncăm în el şi să ne adăpăm ca o turmă de rinoceri pierduţi în deşert. Probabil că am fi secat lacul, şi aşa firav, dacă zgomotul inconfundabil al închizătorului unei arme

nu ar fi pus capăt sorbiturilor noastre pantagruelice. Ca la comandă, ridicăm toţi cinci capetele, privind în direcţia de unde venise zgomotul. Pe o stâncă, nu prea înaltă, aflată pe celălalt mal al apei, stă proţăpit un ofiţer sârb, flancat de doi soldaţi. Arătarea prinde să hohotească, aprinzându-şi un trabuc, apoi scuipă în lacul în care ne găsim şi dă drumul la patefon:

— Eram sigur că veţi dibui voi o soluţie! De-aia am şi dat ordin să se tragă în plin. Puteam să pun pariu că n-o să găsesc nici o bucăţică din voi pe sub pietre.

— Şi n-ai pus? îl întreabă Colosul, căruia orice pariu, chiar şi unul pe viaţa lui, îi stârneşte un interes deosebit.

— Nu! zice sârbul, trimiţând încă o flegmă în lac.

— Păcat! Se vede treaba că ai pierdut o pălărie de bani! În altă ordine de idei, adaugă Colosul, nu cred că e frumos să scuipi în apa din care tocmai bem. Am mai cunoscut pe unul care, tot aşa, dădea cu mucii în fasole, apoi se plângea că mâncarea e amară.

— Poate că asta va ţine loc de scuze! răspunde ofiţerul, aruncându-i o sticlă neîncepută de votcă.

Priza Colosului ar fi stârnit invidia oricărui jucător de baseball cu state vechi, cu toate că uriaşul, de când primise în adolescenţă o bătaie cu bâta aferentă, ura jocul acesta din toată fiinţa lui.

— Cu siguranţă că aveţi o stea norocoasă, continuă ofiţerul. „Cârtiţele" noastre ne-au transmis informaţii despre prezenţa a cinci inşi ciudaţi, îmbrăcaţi în combinezoane negre, care s-au aciuat pe lângă terorişti. Cin' să fie, cin' să fie?!

Misiunea noastră se încheie astfel mai repede decât fusese prevăzut. Conspiraţia pusă la cale de colonelul Obilici şi maiorul Pavlovici nu a avut o viaţă prea lungă, şi asta pentru că nici unul dintre ei nu prevăzuse exclusivitatea pe care şi-o arogau albanezii. Un lucru tot au aflat: pe lângă UCK nu luptau nici trupe cecene, nici iraniene, nici de mujahedini. Albanezii, deşi musulmani, rămăseseră cu o aversiune faţă de tot ceea ce însemna semilună, otomană sau nu, şi faţă de orice prezenţă străină prin ţinuturile lor.

Războiul de astăzi nu e decât o flacără din focul aprins în urmă cu secole şi care nu se va stinge decât o dată cu sfârşitul lumii. Ba poate că, chiar şi după aceea, tot va mai rămâne o vâlvătaie care să amintească de trecerea omului prin acele locuri.

Înainte de a decola, pilotul îmbracă o vestă de supraviețuire alcătuită din următoarele elemente: un sistem de detectare a poziției prin satelit – cu o aproximație de circa zece metri, indiferent de locul de pe glob –, un aparat de emisie-recepție radio, care permite comunicarea prin semnale electronice codificate în Morse sau în fonie, baterii de alimentare, o oglindă, un fluier, rachete-trasoare și o trusă de prim-ajutor. Vesta mai conține vopsea de camuflaj și o „hartă de evadare“ din plastic, cu indicațiile principale privind locurile în care pilotul se poate ascunde până când este salvat. În plus, un pistol Sub scaunul ejectabil, este instalat un sac de supraviețuire prins de sacul parașutei. Când se deschide parașuta, scaunul se desprinde și cade, iar sacul de supraviețuire este prins de pilot cu o funie lungă de doisprezece metri. În acest sac, se află o parte din materialul pe care l are deja în vestă, o pătură termică, o plasă de camuflaj, ceva hrană și o mică rezervă de apă. Ajuns pe sol, pilotul caută să se ascundă, începând să emită semnale electronice de salvare, la fiecare oră, până ce se stabilește contactul. Este vorba de trei semnale codificate către avioanele de război electronice trimise să-l caute, urmate de elicop terele de salvare. Codurile sunt reprezentate de o literă, o cifră și un cuvânt care se schimbă în fiecare zi.

(Din „Manualul de instrucție și supraviețuire"
al Flotei de Zbor US, cu baza la Aviano, Italia)

VI

UN YANKEU LA CURTEA REGELUI SÂRB

S-au împlinit două luni de bombardamente zilnice. N-am mai luptat niciodată într-un asemenea război în care, pe deasupra, zboară avioane ultrasofisticate, iar la sol, majoritatea trupelor UCK folosesc Kalaşnikovuri. Oraşele Belgrad, Niş, Novi Sad, Priştina, Ratkovica sunt în vâlvătăi, ceea ce-l aduce pe maiorul Pavlovici în pragul apoplexiei. Pe noi însă ne lasă complet indiferenţi.

Suntem dispuşi în apropiere de Pec, în munţii din vestul provinciei Kosovo, la vânătoare de partizani albanezi. Contractul nostru de nouăzeci de zile se apropie de sfârşit. Nici unul dintre noi, cu excepţia maiorului, bineînţeles, nu se gândeşte la o eventuală prelungire. E un război care ne-a adus numai belele şi a confirmat multe dintre superstiţiile noastre. În plus, maiorul pare că a înnebunit cu totul.

Cei din UCK au suferit pierderi grele, şi nici nu se poate vorbi de organizarea unei contraofensive, aşa că trebuie provocaţi pentru a fi scoşi la luptă. Un pluton de ucraineni şi bieloruşi ne depăşeşte vitejeşte, intrând adânc în sectorul muntos. Cade într-o ambuscadă. E un adevărat măcel, dar soldaţii sunt prea beţi ca să-şi dea seama că mor. Cu ocazia asta, mai aflăm şi noi cum sunt dispuse celulele de partizani. Totuşi, albanezii nu stau într-un loc. Bântuie în formula unor patrule de gherilă şi atacă atunci când nu te aştepţi. Se mulţumesc cu puţin, chiar şi cu un singur sârb omorât, după care se retrag în grabă şi schimbă direcţia. E o hărţuială continuă, care ajunge la un moment dat să te şi enerveze.

Nesomnul și lipsa hranei calde nu contribuie la îmbunătățirea situației. Unde mai pui că trebuie să suportăm și isteriile lui Pavlovici, care simte că-și pierde mințile, văzându-și țara transformată într-o ruină. Un albanez căzut prizonier e pur și simplu măcelărit de maior, care zbiară ca o gravidă în sala de nașteri:

— Voi i-ați adus pe sălbaticii ăștia din NATO! Numai voi sunteți de vină! Sunteți diavoli, nu oameni! Ar trebui să fiți stârpiți până la unu!

Când scapă din mâinile maiorului, albanezul nu mai răsuflă. Îi facem vânt pe povârniș, unde sălbăticiunile vor desăvârși lucrarea. Dar micul ospăț nu i-a ajuns lui Pavlovici nici pe-o măsea. Nu l-am mai văzut niciodată atât de însetat de sânge. Un gând negru îmi dă târcoale, dar caut să-l îndepărtez cât mai repede. Vocea lui Pavlovici mă convinge însă, pentru a nu știu câta oară, că de ceea ce te temi, de-aia nu scapi:

— Cred că a venit timpul să ne amintim de vremurile bune!

— Facem un pocher? sare Colosul, mereu pe fază.

— Plevușca asta nu e pe măsura noastră, continuă maiorul, scuipând după albanezul ucis. Soldat Zamfir!

— La ordin, domnule maior!

— Din ce-ai raportat în legătură cu spusele lui Ibrahim Nu-Știu-Cum, reiese că ți-a vorbit despre un conducător politic de-al lor care ține o legătură strânsă cu americanii.

— Foarte vag, domnule maior!

— În schimb, Mauserul meu ar putea vorbi foarte concret! precizează maiorul, bătându-se peste centură.

Sunt nevoit să repet povestea, de astă dată, fără să omit nici un detaliu. Maiorul scoate harta, face niște calcule, după care se întoarce spre Otto și-i ordonă:

— Fă-mi legătura cu comandatura!

— E clar, spune Colosul, scărpinându-și după ureche bidonașul cu votcă. Ne așteaptă o frumusețe de misiune de comando.

— Pentru ce ne aflăm aici? zice Andar, trezindu-l la realitate. Doar nu ca să culegem fructe și să plantăm flori.

— Te-ar fi deranjat? replică, îmbufnat, Colosul. E o îndeletnicire dintre cele mai plăcute și mai folositoare. Înainte de a

lupta sub comanda maiorului ăstuia, pe care, fiindcă tot îl pomenim, îl respect, deşi, dacă aş avea posibilitatea să-mi golesc un încărcător în el, m-aş simţi un om împlinit, înainte de el, cum spuneam, aveam drept comandant un portughez, unul Simoes. Neam prost, ca toţi şefii, de altfel! Nu c-aş avea ceva cu ei. Eu însumi pot fi un comandant strălucit, doar aţi avut cu toţii prilejul să-mi admiraţi calităţile. Unde mai pui că aş înfrunta întotdeauna greul luptei, în loc să mă fandosesc toată ziua prin statul-major. Aş fi în mijlocul vostru, îndemnându-vă la acte eroice, prin exemplul personal.

— Porniseşi să ne vorbeşti despre un portughez, îl întrerupe Sara, care, pe deasupra, mai purta şi numele de Simoes, şi, în loc de asta, ne relatezi despre visurile tale de mărire!

— Încerc să urmez pilda dată de instrumentul meu, de când o târfă din Maroc, care ar avea oricând un loc pe podium, mi l-a ridicat la rangul de Mareşal al Curţii. Prea bine, dacă-l vreţi pe Simoes, fie! adaugă Colosul, puţintel ofensat că nu i s-a permis să-şi etaleze predispoziţiile de conducător. Omul meu avea un fix: de câte ori omora pe careva, planta o floare sau un pomişor. Credea în chestia cu reîncarnarea şi, dacă nu dambla gise de tot, era din cauza votcii, care-i oferea primul-ajutor. De câte ori ne întorceam dintr-o misiune în care căsăpiserăm o ciurdă de negrotei, se ducea în părcuşorul lui şi se punea pe grădinărit. Dacă era să te iei după numărul florilor şi al pomişorilor de-acolo, ai fi crezut că ai de-a face cu ăl mai mare ucigaş pe care l-a cunoscut omenirea. Noi însă ne mai îndeletniceam şi cu alte chestii decât să-i numărăm lui plantele. Lucrurile s-ar fi oprit aici, dacă, într-una din zile, unui camarad nu-i venea strălucita idee să se răhăţească exact în dumbrava portughezului. Desigur, este un lucru cunoscut că excrementele sunt nişte îngrăşăminte grozave pentru plante. Cu toate astea când Simoes a văzut grămăjoara cafenie, în care nesimţitul îşi descărcase resturile de hrană pe-o săptămână, a fost cuprins de o furie oarbă. S-a dat de ceasul morţii să-l afle pe profanator pasămite, el vedea în grădiniţa lui un fel de cimitir. În loc de asta, s-a trezit a doua zi cu altă mostră, ceva mai modestă, e drept, dar cu acelaşi conţinut. Atunci, portughezul a hotărât să facă apel la un magician de prin partea locului, pe care l-a plătit

regeşte ca să-i descopere pe bandiţi. Băştinaşul, după ce a băut toţi banii, de fericire, s-a prezentat la lucru, trăgând după el o serie de instrumente de os, pe care un muzeograf înrăit ar fi plătit salariul lui pe-un an. Înfigea când şi când beţigaşele în rahaturile care prinseseră să se usuce, după care le ducea la nas, mirosindu-le savant, sub privirile pline de speranţă ale portughezului. Pentru a se documenta mai aprofundat, a prins chiar să guste din element, şi, după schimonoseala feţei lui vopsite mai ceva ca un steag de luptă, îţi puteai da seama că nu e foarte mulţumit. Părea un bucătar chinez, scrupulos, nedumerit în legătură cu felurile de mâncare preparate. Ţâţâia şi pufnea ca o mâţă trasă de coadă. În cele din urmă, a pretins ca toţi trupeţii să-şi lase nădragii în vine pentru a-i oferi spre analiză comparativă câte o bucată de rahat. Noi am înţeles că ordinul nu se discută şi, pentru a nu da loc la speculaţii, am invadat grădina portughezului cu cactuşii noştri, aducându-l pe bietul om în pragul nebuniei. Era însă atât de însetat de aflarea adevărului, încât a trecut şi peste asta. Bătrânul vraci s-a apucat să guste din grămăjoarele aliniate conform regulamentelor militare, până când l-a apucat sughiţul şi a vomitat peste florile proaspăt cultivate. Colac peste pupăză, a indicat drept infractor :hiar rahatul portughezului care, luat de elan, se căcase şi el la ând cu noi. Simoes n-a mai suportat. L-a ciuruit pe bietul băştinaş, apoi, conform tradiţiei, a plantat de astă dată un cactus adevărat. „Nu cred“, ne spunea el, „că cineva s-ar încumeta să se mai lase pe vine într-o plantaţie de cactuşi“. Din punct de vedere tehnic, gândise corect, doar că poziţiile din care poţi lesfăşura activitatea menţionată nu sunt obligatorii, cum ar fi, le pildă, cea de-a trage cu Bazooka. Eram atât de hotărâţi să-l acem să renunţe la obiceiul lui idiot, încât, în latrina pe care o aveam la dispoziţie, puteai oricând să calci rufe. Până la urmă ı cedat, dar pe chestia asta nu mai reuşea să atingă nici un negrotei care-i apărea în faţa puştii. A sfârşit prin a fi luat prizonier şi a fost servit la un dineu festiv. Se pare că le-a căzut lestul de greu la stomac negroteilor, pentru că, de-atunci, tribul espectiv poartă denumirea de „Obstipos“[1]. Simoes se răzbu-

---

[1] „Constipaţi“ (lb. portugheză, în orig.) (n. trad.).

nase de pe lumea cealaltă, deşi inutil, căci grădinile sale nu mai existau. Cum însă eu mă trag din cu totul alt trib, o să vă rog să mă scuzaţi.

Colosul dispare cu paşi măsuraţi în dosul unui stejar, spre a-şi aduce aminte mai pe îndelete de ciudatele obiceiuri portugheze. Este momentul ales de luptătorii UCK pentru a declanşa un atac. Gloanţele prind să zbârnâie în jurul nostru ca un roi de albine rămas fără stup.

— Împrăştiaţi-vă! strigă Sara.

Într-o clipă, suntem care-ncotro. Mă împiedic de un buştean şi o iau la vale, scăpând din mână mitraliera uşoară care, la rândul ei, dispare pe povârnişul stâncos, provocând un zgomot infernal. Sunt expus, aşa că îmi continui căderea. Mă opresc într-un colţ de stâncă, de care mă lovesc zdravăn cu capul.

— Ai murit? zbiară Colosul, pe care-l pot distinge perfect pe creasta dealului, agitându-se cu pantalonii în vine.

— Acoperă-mă, idiotule! îi strig, dibuind după AKM-ul agăţat sub combinezon.

— De unde dracu' trag vitejii ăştia? întreabă Colosul, rotindu-şi ochiul ca un girofar.

Drept răspuns, un snop de gloanţe se înfige în bătrânul stejar, la câţiva centimetri de dosul golaş al uriaşului. Sara şi Otto îi dibuie pe adversari după focul de la gura ţevii şi îşi pun la lucru aruncătoarele de grenade. Albanezii sunt dincolo de râpă, exact în dreptul meu. Ne ocoliseră în tăcere, ca să ne cadă direct în spate.

Aud un zgomot şi mă răsucesc fulgerător, gata să-mi descarc arma. Mă opresc însă la timp. Pe lângă mine trece Andar, cu iuţeala unei şopârle prinse la furat. Pornesc pe urmele lui, până la pârâul care străbate povârnişul, apoi începem să urcăm panta de pe care trag albanezii, pitiţi în spatele copacilor. Indianul se hotărăşte la un atac-surpriză, extrem de periculos, dar foarte eficient. Camarazii noştri se prind de stratagemă şi deschid foc continuu pentru a nu-i lăsa pe albanezi să ne descopere.

Un cuib de mitraliori e plasat la vreo trei metri în faţa mea. Cei doi tineri sunt recruţi, şi îmi pot da seama de asta după felul în care schimbă banda de cartuşe. Nu le mai lăsăm prilejul s-o facă. Sar în acelaşi timp cu Andar, ca doi păianjeni uriaşi,

luându-le gâtul cu pumnalele noastre de luptă. Albanezii mor instantaneu, fără a mai avea timp să se mire cât de uşor poţi trage pe dreapta. Figura ne mai reuşeşte cu alţi trei luptători, după care, comandantul observă că se petrece ceva neclar pe flancul lui drept. Nu vede nimic deosebit, dar faptul că nu se mai trage din acel loc îi spune că e groasă. Ordonă retragerea, ocazie pe care Otto, cu puşca lui cu lunetă, nu are cum s-o scape. Trage în orice tufiş mişcător, forţându-ne pe mine şi pe Andar să rămânem lipiţi de pământ. Dacă ne-ar dibui, albanezii ar avea o misiune foarte uşoară. Sunt însă prea grăbiţi să dispară, părăsindu-şi morţii şi răniţii.

De astă dată, am avut noroc. Probabil că trupele de elită ale UCK se bat prin alte părţi. De aceeaşi părere e şi Pavlovici care, rămânând să converseze cu Obilici, a căzut exact în mijlocul luptei.

— Îmi trebuie cinci voluntari pentru capturarea unui Punct de Comandă UCK ! zice el, încântat, de parcă ne-ar fi invitat la o cofetărie. Se acordă un bonus special.

Un Punct de Comandă, se ştie, este dispus undeva, mult în spatele liniilor inamice, iar bonusul, care n-are cum depăşi miza unei partide serioase de pocher, nu ne împinge de la spate.

— Mie îmi ajung banii de contract ! clămpăne Colosul, ca la o conversaţie între prieteni. Nu vreau să mă îmbogăţesc. Babacu' meu, care n-a văzut niciodată în viaţa lui mai mult de zece dolari la un loc, spunea că bogătanii nu au decât dureri de cap de pe urma banilor. El, e drept, n-a luat în viaţa lui nici un antinevralgic.

— Ce dracu' ne tot dai pilde cu împuţitul tău de babac ! guiţă maiorul, bătând cu piciorul în pământ, ca o nevastă necaftită la timp. Nu interesează pe nimeni viaţa privată a rudelor tale ! Nu faci parte din neamuri regeşti, ca să ai chef s-o povesteşti ca pe-o biografie romanţată. Aici nu e vorba de babacu' tău şi de nesuferita lui de înţelepciune, ci de cinci voluntari pentru un comando !

— Domnule maior ! intervine Otto, pocnind din călcâie, îmi permit să vă amintesc că nu facem parte dintr-o armată regulată şi, ca atare, nu poate fi vorba de un voluntariat. Avem un contract, iar ordinele nu se discută !

Pavlovici îl priveşte cu stupoare, descoperind că neamţul are dreptate şi că, luat de valul naţionalismului, uitase că e mercenar, şi nu maior în armata sârbă.

— Cam la cât se ridică bonusul? zice Colosul, prefăcându-se brusc interesat, când îşi dă seama că lucrurile iau o întorsătură neaşteptată.

Maiorul rânjeşte, scărpinându-se pe burtă. Nu se grăbeşte să răspundă, o dată ce neamţul l-a scos din negură.

— Mă mai gândesc, spune el sec. Plecarea la ora douăzeci şi două. Echipament complet.

— Şi masca de gaze? întreabă Colosul, făcând pe niznaiul.

— Nu-ţi este clară noţiunea de „complet"? răspunde maiorul, cu o grimasă. De pildă, gândeşte-te că eşti complet idiot! Aşa, vei pricepe!

Abia dispare, că uriaşul se şi repede la Otto, mai să-l strângă de beregată.

— Nu puteai să n-o faci pe deşteptul? Dacă ţi-e dor de mardeală, du-te într-un poligon şi angajează-te pe post de ţintă! Unde mai pui că puteam să negociez bonusul pentru toţi cu scârţanul de maior.

— Şi cum rămâne cu părerea tatălui tău? îl întreb eu, neîncrezător.

— A scăpat-o la beţie. E scuzabil. În schimb, nemţălăul e mai treaz decât Farul din Alexandria.

— Încă n-ai ajuns comandant, aşa cum ţi-ai dori, îi replică Otto, şi chiar dacă ai ajunge, n-aş lupta niciodată sub ordinele tale. Ba, dacă ai fi singurul comandant de mercenari din lume, m-aş înrola în armata naţională.

— Deduc că nu mă prea iubeşti!

— Nici cât pe-un dop în cur! precizează neamţul.

— Ca pe-un dop, nu, dar ca pe altceva? râde Colosul, făcându-ne, şugubăţ, cu ochiul.

O dată cu seara, se porneşte şi ploaia. Picăturile de apă au o culoare gălbui-cenuşie. Bombardarea rafinăriilor şi a uzinelor chimice a deschis sezonul ploilor acide. Cine ştie cât timp va mai trece până când pământul va rodi din nou. Dar asta îi priveşte numai pe agricultori. Aşteptând să plecăm în misiune, începem o partidă de zaruri. Andar se dovedeşte într-o formă

deosebită. Câştigă în avans toate primele de luptă ale Colosului, până la sfârşitul contractului. Uriaşul scoate lupa, examinând minuţios babaroasele.

— Inutil, Frederick! fredonează indianul. Aici e vorba de îndemânare, nu de zaruri false. Să facem o mică demonstraţie. Cât mi-ar trebui acum? Să zicem, trei de cinci şi doi de patru. Atenţie!

Andar ia cornetul, cu care execută câteva mişcări geometrice, răsturnându-l graţios. Când îl ridică, are exact formaţia dorită. Ne dă gata! Aşa ceva nu vezi prea des!

— Pariu pe o mie de dolari că nu-ţi mai iese figura încă o dată! strigă Colosul, mai fiert decât o oală sub presiune.

Andar zâmbeşte misterios, acceptând cu o înclinare a capului său lunguieţ. Hieroglifele pe care le descrie acum cu cornetul sunt ceva mai complicate, dar rezultatul e acelaşi. Într-o tăcere deplină, ia bancnota pusă la bătaie de Colos, examinând-o cu atenţie. De când a descoperit virtuţile unui copiator color, găsit într-o prăvălie devastată, pe Colos îl încearcă tot mai des ideea unei fabrici de bani.

— Nu ştiu cum faci, dar e sigur că n-avem în faţă un procedeu cinstit! sparge Colosul tăcerea, acceptând că nu cunoaşte, totuşi, chiar toate trucurile şi trişurile jocului de zaruri. Fii atent, dacă reuşeşti din nou, sunt gata să nu mă mai ating niciodată de zaruri!

— Nu, Frederick, nu aşa, zice indianul din vârful buzelor. Nu-mi stric talentele pe promisiuni cu care nu s-ar şterge la fund nici un popândău paralitic. Scoate încă o mie, şi-ţi repet figura. În schimb, eu pun la bătaie toată datoria ta.

Tentaţia e mare, deşi Colosul pare destul de speriat. În ceea ce-l priveşte, o datorie reprezintă o chestiune destul de vagă, mai ales că nu e nimic scris. Unde mai pui că Andar o poate încasa la prima trosneală, iar despre nişte eventuali moştenitori nu se ştie nimic.

— Vin şi eu cu o sută! zic, cu glas încurajator.

Mi se alătură Sara şi cu Otto, cuceriţi de dexteritatea indianului. Colosul e convins şi adaugă diferenţa până la o mie. Cere însă voie ca, înainte de experiment, să şteargă bine zarurile şi cornetul. Împrumută batista de dantelă a neamţului, care trebuie

să-i dea și instrucțiuni de folosire, ca în cazul unei arme noi, și freacă cu multă conștiinciozitate obiectele de lucru. Face și două probe care-i întăresc ideea că la mijloc nu poate fi vorba decât despre puterile paranormale ale indianului.

— Cât timp arunci tu zarurile, am dreptul să vorbesc și să mă mișc! zice uriașul, sperând să interfereze în vreun fel undele telepatice ale lui Andar.

— Poți să te dai și cu capul de pereți! îi sugerează Andar, mărindu-i evantaiul posibilităților. Totul e să nu atingi cornetul sau pe mine.

Micuțul cornet își începe din nou dansul său ciudat. În același timp, Colosul inventează propriul său dans, scălâmbăindu-se și urlând ca un vraci gabonez. La intervale, își umflă bucile obrajilor și suflă asupra lui Andar, făcându-l să se clatine ușor. De efort, scapă și un pârț, care otrăvește aerul. Suntem însă prea tensionați ca să băgăm de seamă. Zbieretele Colosului ating paroxismul în momentul în care indianul se pregătește să lanseze zarurile. Zarva îl atrage pe Pavlovici, care dă buzna în dormitorul nostru, punându-și plămânii la lucru.

— Drepți!

Sărim ca pe arcuri, dar tot reușesc să surprind bobârnacul pe care Colosul îl dă cornetului răsturnat cu gura în jos. Pavlovici e atât de întărâtat, încât, vreo câteva minute, nici nu poate să vorbească. Cicatricea care-i străbate obrazul e și ea din cale-afară de indignată. Dintr-un moment în altul, o să-i sară ochii din cap, luându-se la întrecere cu zarurile.

— Ce v-a apucat? scrâșnește maiorul, când își revine cât de cât. Ați pus pe picior de alarmă tot vestul Iugoslaviei.

— Un joc nevinovat de zaruri! se erijează Colosul în purtător de cuvânt, cu ochii pe Mauserul maiorului.

— Nevinovat? zice, aiurit, Pavlovici.

— De zaruri! întărește Colosul, fără să-și mute privirea.

— De zaruri? repetă Pavlovici, din ce în ce mai prostit.

— Soldatul Frederick Sheldon încearcă să ne domine cu manifestările lui de boșiman! se grăbește Andar cu pâra.

— Mergeți pe o insulă pustie din Pacific, sau undeva, în Univers, decide maiorul, cu o voce scârbită. Urlați acolo până când o să vă plesnească splina și o să vă înghițiți rectul! Stați

cu maimuțele, pentru că lângă ele vă e locul! Dar după contract! Aici sunteți într-o țară civilizată!

Zgomotul îndepărtat al bombardamentelor, pe care NATO le-a reluat cu exactitate de ceasornic, pare să-i confirme teza.

— Soldat Sheldon, este pentru ultima oară când te mai recrutez! continuă Pavlovici. Cel mai bine pentru tine ar fi să te lași împușcat în misiunea de la noapte. Îți promit o înmormântare decentă. Chiar și babacu' tău va primi o scrisoare de mulțumire din partea mea.

— Nu știe să citească decât mărcile de whisky! raportează Colosul, prevenitor.

— Atunci o să-i trimit o fotografie cu tine pe catafalc. Va fi mai expresivă decât orice formulă de condoleanțe. Soldat Sara Lipovicz, dacă nu ești în stare să menții disciplina, te poți socoti înlocuită. Poate că soldatul Otto Mazzeppa se va descurca mai bine.

Maiorul amușinează expert mediul ambiant, retrăgându-se strategic spre ușă.

— Mai aerisiți pe-aici! Până și un porc mistreț ar leșina în atmosfera asta! Vreau ca la ora douăzeci și două să vă găsesc în jeepurile din curte, în echipament complet. La volan, soldat Lipovicz! Și până atunci, adaugă el cu o voce amenințătoare, fixându-ne pe rând cu privirea, până atunci să fie mai liniște decât în găoaza unui mort!

— Mereu o dai în bară, Frederick, scuipă Otto, amărât, de îndată ce maiorul dispare. Atragi necazurile mai ceva decât rahatul muștele.

Colosul nu se arată deranjat de comparația prea puțin măgulitoare. Lăsându-se pe vine, ne aruncă o privire de șmecher de cartier.

— Să facem abstracție de schizofrenicul ăsta de maior, pufnește el, cu admirația pe care-o poartă gradelor superioare, și să ne întoarcem la ale noastre. Hai, sfrijitule, întoarce cornetul. Sunt sigur că de astă dată ai dat-o în bară!

Curiozitatea ne face să lăsăm disputele pentru mai târziu. Stăm aplecați aidoma unor babe la spovedanie, așteptându-l pe Andar să facă oficiile. Bobârnacul Colosului a fost de bun-augur: pe bucățica de postav stau cinci de cinci. Colosul e

gata să dea drumul unui nou zbieret, dar îl pocnesc peste bot Nu se supără nici un pic. Adună banii, în timp ce bolborosește ca o hienă confundată de un elefant cu metresa lui:

— Ce-ai crezut, că o să-ți meargă șmecheria la nesfârșit? Ești un balon de găinaț! Să-mi ștergi datoria, am avut martori!

Andar rămâne cu buza umflată, nevenindu-i să creadă că puterile sale paranormale l-au trădat. Noi, ceilalți, întindem fără un cuvânt mâinile spre uriaș, care face pe nedumeritul.

— Am pus și noi bani jos, îi amintește Sara.

Colosul înapoiază în silă bancnotele, făcându-ne cunoscut că spectacolul și reușita i se datorează lui și că, dacă ar fi știut că s-a înconjurat numai de cărpănoși, și-ar fi luat taraba și ar fi dezertat la UCK.

— Mă, tu ai atins cornetul! zice Andar cu convingere.

— Prostii! decide Colosul. M-ar fi văzut careva, nu?

Ne privim unii pe alții, iar Colosul, care se prinde după figura mea că știu că lucrurile nu stau chiar așa cum le descrie, îmi mai îndeasă în mână o bancnotă, pretinzând că plătește o datorie mai veche. Treaba pute din ce în ce mai rău, pentru că uriașul nu-și plătește niciodată datoriile, dar suntem chemați la masă, și abia atunci ne amintim că n-am mai mâncat nimic de douăzeci și patru de ore.

Ideea maiorului se dovedește din nou nefastă. Ori e prea bătrân, ori e prea pătimaș. Și-ntr-un caz și-n celălalt, nu face decât să-și piardă credibilitatea. Trebuie să știi, cititorule, că încrederea soldaților în comandantul lor face parte din capacitatea de luptă, ba, de multe ori, este mai valoroasă și decât tipul de armă folosit. Oricât de duri și de pregătiți ar fi, pentru soldați – mercenari sau nu – comandantul întruchipează imaginea supraviețuirii.

Pavlovici ne condusese ani de zile în lupte care uneori păreau fără nici o șansă, dar răzbătuserăm. Chiar dacă nu-l aveam prea mult la suflet, aureola cu care-l înconjuraserăm ne apăra ca o armură de oțel. Pavlovici devenise o figură legendară, alături de care nu pregetam să plecăm la război.

Dar acum, într-un timp scurt, se dovedise pentru a treia oară neinspirat. Pe la ora unu din noapte, ne intersectăm cu o coloană de blindate care-și croia drum spre Djakovica. E luată

la ochi de un B-52 şi, deodată, pământul se cutremură, iar vâlvătăile prind să lumineze sinistru noaptea întunecată. Suflul exploziei ridică jeepul ca pe o pană şi-l poartă prin aer cu viteza unei ghiulele. Zburăm din maşină, care-ncotro, fără să mai avem timp să ne gândim la ceva.

Printr-un noroc chior, mă opresc într-o baltă, însă malul şi apa îmi amortizează căderea. Apa nu e adâncă, dar mă forţez din răsputeri să nu-mi pierd cunoştinţa, căci simt cum nămolul mă trage la fund. Fac eforturi disperate să ajung la mal, pe care mă prăbuşesc ca scăpat dintr-un groaznic naufragiu. Abia acum îmi permit să leşin, dar nu pentru mult timp. Durerea atroce din piept mă trezeşte din nou la viaţă.

Sângele şiroieşte prin rupturile combinezonului, dar, la o primă constatare, nu găsesc nimic grav. Doar julituri şi zgârieturi. Şi totuşi, coşul pieptului mă chinuieşte cumplit. Suflul exploziei mă lovise drept în faţă, cu puterea unui baros. Tot e bine că trăiesc şi că n-am nici un os rupt. În schimb, mi-am pierdut arma şi staţia de emisie-recepţie. Numai pumnalul înfipt în teaca de la bocanc mi-a rămas fidel.

În ora următoare, încerc să dau de camarazii mei, însă fără nici o şansă. Poate sunt morţi, sau îngropaţi sub nişte ruine, cu organele împrăştiate. Nici nu ştiu pe unde s-o apuc şi cum să procedez. Totuşi, am prea multă experienţă ca să intru în panică. În situaţii de genul ăsta, ordinul e clar: se efectuează deplasarea spre cea mai apropiată aşezare şi se ia legătura, prin telefon, la numărul secret pe care ni s-a cerut să-l memorăm. Întrucât teritoriul e aproape necunoscut, pot însă da peste o mină sau peste o ambuscadă UCK, cum tot atât de bine pot nimeri într-un sat de albanezi.

Mai trag o raită pe-o rază de o sută de metri, fixându-mi câteva puncte de reper, dar cu acelaşi rezultat. Pe camarazii mei i-a înghiţit pământul. Simt cum frica îmi dă târcoale, dar nu este frica instinctivă a unui om pândit de pericole, ci una tactică, dacă se poate spune aşa. Reuşesc să determin direcţia din care „am aterizat“, ceea ce mă ajută la stabilirea rutei de urmat. O iau direct prin pădure, cu toate că şansele de a păstra un drum drept sunt foarte mici. Îmi sare în ajutor luna, ieşită din norii îndepărtaţi parcă şi ei de suflul exploziei. Merg cu atenţie,

încercând să nu fac zgomot, cu urechile ciulite după alte sunete care să-mi aducă vreo informaţie despre primejdiile ce mă pândesc. Trebuie să profit de noapte, pentru a-mi duce planul la bun-sfârşit. O întâlnire cu sârbii ar fi total nefericită, având în vedere că ăştia mai întâi ar trage şi pe urmă mi-ar cere actele.

Nu e o situaţie de invidiat, dar în viaţă ai atât de puţine ori ocazia să-ţi creezi cadrul pe care ţi-l doreşti, încât ajungi să te mulţumeşti cu orice. După o oră, în care n-am străbătut mai mult de un kilometru, deşi aş fi vrut să zbor, mă lungesc la pământ să-mi refac puterile. Mi-aş da salariul pe-o lună pentru o sticlă de votcă. Lucrurile îşi schimbă mereu valoarea, după situaţia în care te găseşti. Stau întins, în timp ce gândul renunţării prinde să cocheteze cu mine. Îl las să-şi arate muşchii, după care-l îndepărtez ca pe o muscă prea sâcâitoare. Totuşi, nu mă hotărăsc încă să-mi reiau mersul. Asta îmi şi salvează viaţa, pentru că, în minutul următor, simt o cizmă călcându-mă pe picior, şi o siluetă neagră se prăbuşeşte, împiedicându-se, alături de mine.

Doar o fracţiune de secundă îmi trebuie să fac un salt peste trupul căzut, cu pumnalul gata să străpungă. Mă opreşte icnetul pe care cel prins sub mine îl scoate pe neaşteptate:

— *I surrender!*[1]

Îi leg mâinile la spate cu chinga de care trăgea un sac micuţ, după care-l răstorn cu faţa în sus. Abia acum disting însemnele armatei americane pe pieptul combinezonului acestuia. Câteva clipe rămân siderat. Peste oricine m-aş fi aşteptat să dau, dar nu peste un yankeu! Mă lămureşte tot el:

— Robert O'Grany, ofiţer pilot în Flotila a 6-a americană!

Nu-i răspund până când nu-l percheziţionez amănunţit. În săculeţul lui dau peste o sticlă de brandy, care-şi schimbă iarăşi preţul. După o duşcă bună, încep să văd în jur.

— Dar unde îţi este avionul, că nu-l zăresc? O fi unul din alea invizibile?

— Cine sunteţi? întreabă americanul.

— Lupul-Cel-Rău. O aştept pe Scufiţa Roşie, şi uite peste cine dau!

---

[1] Mă predau! (lb. engleză, în orig.) (n. trad.)

Din săculeţ mai apar şi alte minuni – o mulţime de lucruri de care ai nevoie ca să te descurci în deşert sau la poli –, dar acum, cel mai important este pistoletul, pe care mi-l şi fixez la brâu. După ce dezamorsez staţia de emisie-recepţie, un model sofisticat, trec la interogatoriu, mai vesel ca niciodată.

— Cum de te-au nimerit, Billy? Credeam că avioanele voastre sunt nedetectabile.

— Cine eşti? repetă americanul, încă şocat de întâlnire.

— Un rătăcitor ca şi tine. *Show me the way to go home*[1], Billy!

— Eşti sârb?

— Nu. Ceea ce nu înseamnă că-ţi sunt şi prieten. Pentru uşurinţă poţi să-mi spui Grey[2].

— *OK*, Grey! Ce face un tip ca tine, care nu este sârb, în mijlocul unui război, într-un loc ca ăsta, fără zone neutre sau adăposturi sigure?

— Asta mă întrebam şi eu. Ca să folosesc o expresie de-a voastră, mă aflu într-un loc nasol şi într-un moment foarte prost ales.

Billy îmi arată dantura şi încearcă să umble din nou la cutia cu farmece.

— Pari un om de treabă. Pun pariu că ésti un albanez ieşit la braconaj.

— Ar fi al naibii de simplu, dar eu nu joc în filmul ăsta.

Mai trag un gât din bidonaş, urmărit de privirile americanului. La urma urmei, e băutura lui. Îi ţin capul şi-l ajut să ia o sorbitură. Pe neaşteptate, se lasă pe spate, încercând să mă lovească cu tălpile bocancilor în cap. Dacă ar fi ştiut că am centura neagră, poate că n-ar fi încercat. Mă rotesc într-o piruetă graţioasă, înnodându-i picioarele, ceea ce-l face să strige de durere.

— Billy, Billy, nu e frumos! Eu îţi ofer băutură şi tu sari la bătaie!

Îi ard un şut în rinichi, iar Billy nu înfloreşte. Când îi dau drumul, se prăbuşeşte ca o balegă şi, câteva minute, e ocupat cu inventarul.

---

1 Un vechi cântec american: „Arată-mi drumul de întors acasă“ (n. trad.).
2 „Căruntul“, porecla lui Florin Zamfir (n. trad.).

— Billy, eşti prizonierul meu şi, ca atare, am drept de viaţă şi de moarte asupra ta. Să nu începi cu nu ştiu ce prevederi de la nu ştiu ce convenţie, pentru că eu unul te anunţ că nu am semnat nimic.

Americanul e de viţă bună, nu un smiorcăit, şi, în consecinţă, se repede cu capul înainte, ţintindu-mi stomacul. E o luptă cam inegală, dar n-am de gând să primesc vreo medalie pentru fair-play. Îmi înfig fără menajamente genunchiul în faţa lui, iar când aud un trosnet sec, sunt sigur că Billy, dacă se va mai întoarce acasă, va trebui să facă o vizită urgentă la un specialist în chirurgie plastică.

— Bine, trebuie încercat orice, nu-i aşa? mă ia el cu binişorul, scuipând minunăţie de dinţi. Cred că mi-ai spart nasul.

— Fetele o să te placă mai mult. E ciudat cum nu se dau deloc în vânt după tipi efeminaţi, în schimb, sunt gata să-şi scoată chiloţeii cum dau cu ochii de vreo cicatrice. Te-ai potolit acum?

— Până-mi trece nasul, mă avertizează el.

— Hai să facem nişte paşi, îl invit eu. După cum se vede, ai o tendinţă de îngrăşare. Sedentarismul e unul dintre duşmanii dovediţi ai omului.

„Harta de evadare“ pe care am găsit-o în sac devine obiectul cel mai de preţ, alături de pistol: Mă hotărăsc să mă îndrept spre Bela Crkva, un târguşor în care aş putea găsi o Poştă cu telefon. Gândul că trăiesc şi că, pe deasupra, voi obţine şi o primă pentru predarea americanului, îmi creează o bună dispoziţie. Ca să nu risc vreo întâlnire cu echipele de salvare trimise în ajutorul pilotului, amorsez din nou staţia de emisie-recepţie, pe care o abandonez apoi într-o scorbură. N-au decât să se joace de-a v-aţi ascunselea, până o să facă băşici la creier.

Billy nu se arată cooperant, dar, după două şuturi bine ţintite, îşi schimbă părerea. O ia înaintea mea, urmându-mi supus indicaţiile.

— N-am putea ajunge la o înţelegere? întreabă el, încercând apa cu degetul.

— Poţi bălmăji tot ce-ţi trece prin cap, ca să faci excursia mai plăcută, dar nu te opri din mers şi nu încetini. De obicei,

urme. După fiecare pas, mă opream și ascultam. De unde să-mi închipui că mai existai și tu!

Îi conspectez portofelul și dau peste o fotografie cu o fetișcană țâțoasă.

— E vreo vedetă de la Hollywood, sau e în curtea ta?

— Iubita mea. Audrey.

— Faină! Gagici ca astea ar trebui să aibă câte șase mâini, șase picioare și șase perechi de sâni, ca Buddha.

— Așa e, îmi dă dreptate Billy, lingându-se pe buzele însângerate, ar trebui să aibă mai multe din toate. Ne căsătorim când o să mă întorc.

— Nu e o idee prea bună. Ai putea strica totul. Cât mai stai pe-aici să miroși picioarele sârbilor, ar fi bine să mai chibzuiești.

— Tu ești însurat?

Mă uit la el, minunându-mă. În loc să stăm la o bere de sâmbătă seara, tânguindu-ne de una și de alta, ca doi bărbați serioși, trebuie să-l car după mine printr-un teritoriu aflat în plin război. Suntem cam de aceeași vârstă și, în alte condiții, am putea fi chiar prieteni.

— Da, îi răspund, cu ochii la cer.

— Și cum o cheamă?

— Liana.

— Haios nume! Presupun că așa se și comportă, nu? Vreau să spun că se încolăcește pe tine. Înțelegi, nu numai fizic.

— Aici ai nimerit-o, Billy. E una dintre puținele femei care-și merită numele.

— Dacă scăpăm, după război vă invităm la noi, la un *barbecue*. O să ne amintim împreună de episodul ăsta și o să râdem.

— Așa e. Necazurile nu țin cât viața omului. De-aia sunt și așa multe.

— Nu-ți port pică, deși, fără tine, mâine aș fi putut să ajung acasă, lângă Audrey. La refacere, înțelegi! Apropo, ziceai că nu ești sârb...

— Las-o baltă! Când o să devenim prieteni de familie, o să-ți povestesc toată viața mea și o să ne distrăm. Până una alta, s-o luăm din loc.

— Ar merge la fix niște beri reci! e de părere Billy.

— Probabil că Audrey le-a şi pus la gheaţă. Dacă ne grăbim, am putea prinde sfârşitul războiului. Am reţinut invitaţia. Poţi fi sigur că o să-ţi fac o surpriză.

— S-o aduci şi pe Liana.

— Aşa cum ai spus: nu poţi scăpa de femeia asta, nici dacă ai vrea să te desparţi de ea.

— Când a aflat că plec în Iugoslavia, Audrey mi-a spus că, dacă o să mi se întâmple ceva, o să se sinucidă.

— Dragoste mare!

— Nu cred că a glumit, zice Billy, asudând din plin. E din Sud, şi acolo femeile nu prea glumesc. Problema e că în ultima noapte nu am folosit prezervativul, iar ea se afla în perioada maximă.

— Nu vreţi să aveţi copii?

— Ba da. Dar să-i creştem împreună. Crezi că sârbii, după tot ce le-am făcut, o să mă lase în viaţă?

În mod normal n-ar trebui să-mi pese de soarta americanului. Totuşi, resping ideea, care se agaţă de mine ca un înecat. Schimb vorba, dar Billy nu e prost.

— Mi-ar părea rău. La urma urmei, n-am nimic cu sârbii. S-ar putea însă ca bombele mele să fi lovit femei şi copii, sunt conştient de asta. Mi-aş merita soarta.

— Billy, pe tine te-au cam prostit filmele voastre de mâna a şaptea, cu oameni victimizaţi, care caută să scape de propria lor conştiinţă. Oricum, să ştii că mie îmi place genul horror. Melodramele nu fac parte din gusturile mele.

— Nu pari aşa de dur, cum laşi să se înţeleagă.

— Eu n-am lăsat nimic, tu ai înţeles. Dur e tigrul, dur e crocodilul, chiar şi ariciul e dur. Oamenii sunt doar proşti. Nu v-au învăţat asta la instrucţie?

— Ne-au învăţat multe, dar acum nu-mi folosesc la nimic. Ne spuneau că trebuie să avem o listă de priorităţi pentru orice situaţie, să ne stabilim o serie de obiective imediate şi să ne concentrăm asupra lor.

— Şi care e acum prioritatea ta numărul unu?

— Să scap de tine.

— M-ai omorî, ca să reuşeşti asta?

— Fără să clipesc.

— Şi cum rămâne cu invitaţia ta?

Billy alunecă, gata să-şi prindă piciorul sub un buştean. Îl ajut să se ridice, şi în acelaşi moment porneşte ploaia. De astă dată, una torenţială. Feţele noastre apropiate se îmbibă repede cu apa care ne intră în ochi, în nas, în urechi, dar rămânem aşa, privindu-ne fix şi aşteptând ca fiecare dintre noi să acţioneze într-un fel. Un straniu sentiment de camaraderie mă face să-i şterg faţa lui Billy şi să-i îndes mai mult cascheta pe ochi.

— N-ai încălcat niciodată regulile de care-mi vorbeai? îl întreb pe neaşteptate.

— Doar când am fost la un pas de reuşită. Pot să mă laud că n-am luat nici un fel de decizie greşită.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

— Tu ai renunţat vreodată?

— Bine, bine... Suntem născuţi sub aceeaşi zodie, semănăm al naibii de mult. Să ştii, Billy, chiar îmi placi. Dar n-avem ce face. Jocul trebuie dus până la capăt. Nu cred că m-aş bucura de aprecierea ta, dacă ţi-aş da drumul acum.

— Ca soldat, nu!

— Asta şi suntem! Soldaţi!

Un huruit venit parcă din străfundul pământului mă pune din nou în gardă. Să aibă Billy un alt emiţător ascuns care să alerteze elicopterele?! Dar n-apuc să-l mai percheziţionez o dată. Copacul din faţa mea începe să se mişte şi se apropie de noi ca un om beat. N-apuc să-mi dau seama ce se întâmplă, pentru că, în momentul următor, sunt răsturnat cu picioarele în sus şi o iau la vale. În cădere, pierd pistolul, lovindu-mă de toate buturugile din cale. Mă opresc cu greu în nişte rădăcini ieşite la suprafaţă. Peste mine continuă să se repeadă valuri de noroi şi lemne, care aproape că mă sufocă. Mă agăţ cu disperare de rădăcini, băgându-mi şi mai mult capul în piept, hotărât să mor acolo, decât să-mi continui căderea spre o râpă abruptă. În jur, infernul îşi face loc cu coatele.

Încă nu pricep ce a putut să se întâmple. O bombă sau o mină n-ar fi dus la dezastrul ăsta. Un buştean mă loveşte drept în ţeastă şi, înainte de a leşina, mai apuc să dau ordin mâinilor să nu se desprindă, chiar de-ar fi să se rupă. Când îmi revin,

totul s-a oprit. Doar valurile de pământ, rămase împietrite și copacii înclinați mai amintesc de catastrofă.

Asta a și fost! O alunecare de teren! Când e război, nici natura nu rămâne impasibilă. Ies cu greu din pământul care a încercat să mă înghită definitiv, înainte de vreme, ștergându-mi fața de sângele care continuă să curgă. Am capul crăpat, dar abia acum simt durerea. O durere cumplită, care face să-mi clănțăne dinții. Îmi tai mânecile uniformei și mă bandajez, făcând o gâlmă mare deasupra rănii provocate de buștean. Sunt încă amețit, cu privirea încețoșată, dar respir și mă pot mișca.

Un geamăt venit din spate îmi aduce aminte că nu sunt singur. Pășesc, clătinându-mă, către locul de unde vine geamătul, atent să nu alunec în râpă. Exact în buza ei, sub un copac căzut, Billy zace pe spate, acoperit tot de noroi. Mă las ușor lângă el, îi curăț fața și nu-mi vine să cred că zâmbește.

— Nu e o țară foarte primitoare, îngaimă el printre buzele umflate.

— La ce te-ai fi așteptat? Trebuia să rămâi în Texas, cu Audrey a ta. Mi-ar fi fost și mie mai bine.

— Cred că am vreo două coaste rupte. S-ar putea ca și încheieturile să fi trosnit un pic.

— Nu te mișca, te ridic eu. Sunt specialist în salvări.

Îmi scot pumnalul, lăsându-mă să alunec spre picioarele americanului care, la vederea cuțitului, uită să mai zâmbească.

— Mersi de așa salvare. Oricum, dacă o faci, fă-o repede!

— Nu fi tâmpit. N-am de gând să te omor.

— Doar n-o să tai bușteanul cu rahatul ăla!

— Trebuie să-ți dezleg mâinile, eroule! Singur nu pot să mut copacul din loc.

Îmi continui alunecarea, căutându-mi sprijin în tălpi, apoi prind să sap pe sub Billy ca o cârtiță în căutarea unei locuințe de serviciu, până ce găsesc legătura de chingă. O tai cu atenție și, când reușește să-și miște mâinile, americanul oftează de plăcere.

— La dracu'! Am scăpat cu articulațiile întregi!

— Așteaptă! Voi împinge cu picioarele, iar tu proptește-ți mâinile!

— O să mă duc la vale cu copacul!

— Nu şi dacă te leg de mine.

Totul se întâmplă după cum prevăzusem. Copacul o ia din loc, dar Billy e gata să mă tragă în râpă. Când reuşim să ne cățărăm câţiva metri mai sus, cădem în fund, sprijinindu-ne spate-n spate. Billy râde, inventariindu-şi stricăciunile. Are doar câteva răni uşoare, însă pieptul îl doare rău, ceea ce înseamnă că a avut dreptate când s-a plâns de coaste. Îi dau primul-ajutor, înfăşurându-l strâns cu bluzonul lui transformat în bandaj compresiv.

Ploaia se opreşte brusc, tot aşa cum a pornit. Îmi scot ţigările din buzunarul de la piept, aprinzând una şi pentru Billy. Printre icneli şi oftaturi, nu uit să-l avertizez:

— Să nu încerci ceva, fiindcă am pumnalul pregătit.

— Se pare că tocmai mi-ai salvat viaţa!

— N-are importanţă. Eşti îndeajuns de-al naibii, ca să profiţi şi să mi-o tragi cu prima ocazie.

Billy râde din nou. E dracul gol.

— De ce mai râzi acum?

— Mă gândesc că zeci de avioane, elicoptere special echipate, unităţi de comunicaţii de nivel spaţial, chiar şi trupe de desant mă caută disperate în jurul scorburii în care ai aruncat emiţătorul, în timp ce eu stau aici şi fumez cu gardianul meu!

Dintr-o dată mă apucă şi pe mine râsul. Ne amuzăm amândoi ca nişte smintiţi. Dacă am fi descoperiţi acum, am fi duşi la ospiciu, nu la închisoare.

— Când Audrey şi Liana se vor întâlni şi le vom spune povestea noastră, vor zice că suntem cei mai mari mincinoşi de pe pământ.

Mă opresc din râs, îndată ce realitatea dă buzna fără să bată la uşă.

— Pe mine o să mă creadă.

Nu mai râde nici Billy. Suntem iarăşi doi inamici. Se ridică încet, zicându-mi hotărât:

— Hai să terminăm odată! Măcar să ştiu şi eu ce mă aşteaptă.

Entuziasmul de la început m-a cam părăsit. Un fir nevăzut mă leagă de Billy, ca un fel de cordon ombilical la care ar trebui să fie conectaţi toţi oamenii.

— Chiar eşti nerăbdător să ajungi în ghearele sârbilor?

— Mi-ai lăsat vreo alternativă?

— Ţi-am salvat viaţa!

— Banii se câştigă greu, nu-i aşa? Mort, n-aş mai valora chiar atât de mult.

— Ascultă, yankeule, mă hotărăsc eu dintr-o dată, ştiu că voi sunteţi topiţi după pariuri. Priveşte, am o monedă. Alege! Capul înseamnă că te predau sârbilor, pajura, că-ţi dau drumul. Ce zici?

— Am greşit când te-am categorisit, zice Billy. De fapt, eşti un dur. Te joci cu viaţa mea după bunul tău plac. Mi-o iei, mi-o dai înapoi, iar mi-o iei. Şi asta, în decurs de numai câteva ore!

— Dacă te supără că pot fi pentru câteva ore stăpânul vieţii tale, atunci mai bine renunţă.

— Cel mai mult mă intrigă faptul că nu ştiu cine eşti cu adevărat. Va trebui să te introduc în programul nostru de antrenament.

— Billy, se crapă de ziuă. Ce zici? Mi se pare destul de cinstit. Cu ocazia asta afli şi dacă eşti norocos.

— Cred că ţi-aş înfige cu plăcere un glonţ în ţeastă! Fie! Dăm cu banul! Dar de unde ştiu că nu mă păcăleşti şi că vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Simplu. Nu ştii. Dar poţi să afli.

— Dă-i bice!

Moneda se învârteşte în aer cu un zbârnâit de zbor de pitulice speriată de un vânător, după care se hotărăşte să dea verdictul. Aproape că ne lovim capetele, când ne aplecăm să-l constatăm. E pajură, şi Billy e liber!

— Să fii atent la Audrey, ştii cum e vorba cu cel care are noroc la joc. Şi transmite-i salutări din partea mea.

Billy e în continuare neîncrezător. Se aşteaptă, din clipă în clipă, să izbucnesc în râs şi să-i spun că totul a fost o farsă. În loc de asta, îi predau harta şi sacul.

— Într-o oră, ajungi în Albania, la ai tăi. Fereşte-te de punctele pe care ţi le însemn eu pe hartă. În rest, poţi să şi fugi. Cel mult ai să dai peste nişte refugiaţi înfricoşaţi.

— Vrei să mă împuşti pe la spate.

— Billy, Billy, nu mai merge aşa des la filme. Sunt un jucător, şi n-am de gând să mă împotrivesc destinului. E de rău-augur.

— Orice aş fi zis, dar nu şi că eşti superstiţios. Bine, o şterg, n-am de gând să înţeleg ceva din toate astea. Punctele care mi le-ai însemnat ce reprezintă?

— Nu vrei să-ţi comunic şi plasamentul trupelor sârbe, şi înzestrarea lor militară?

— *OK!* Cred că eşti puţin cam sonat!

— Nu mai mult ca tine. Altfel, ce-am căuta noi doi aici, în loc să stăm în faţa unui grătar şi să bem bere?

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Noi doi am fi putut ajunge buni prieteni.

Mă lipesc de un brad, aruncându-mi privirea spre valea în care, prin pâcla dimineţii, se văd casele de la marginea localităţii Bela Crkvica. Dintr-o dată mă simt foarte obosit, de parcă aş fi luat asupra mea truda tuturor pelerinilor din lume. Îi răspund, fără să mă întorc spre el:

— Pleacă, Billy! Pleacă până când nu mă gândesc că am făcut o greşeală.

— *OK! Bye-bye*, Grey! Sper să ne reîntâlnim în curând!

Îmi aprind încă o ţigară, sprijinit de brad, ca un cadou de Crăciun pentru sufletele deşarte. Nimic nu e mai neplăcut pe lumea asta decât să te arunci de la etajul douăzeci şi să rămâi în viaţă!

— Nu veți depune armele, până când rușii nu vor accepta să treacă sub comanda NATO!

— Da, domnule general, dar și dumneavoastră ar fi trebuit să prevedeți că vor ocupa Priștina. Doar acolo e principalul aeroport.

— Înțeleg că vrei să ne predai lecții de tactică!

— Greșit! Mă refeream la prefăcătoria lor!

— Mda, ceva tot au învățat din ultimul război mondial, și anume că trebuie să se miște repede.

— Nu păreți prea impresionat!

— N-aș putea spune că nu mă amuză situația. E o mutare tare de tot. Rușii sunt maeștri la șah.

— Aici e vorba de Kosovo, de țara mea, nu de o tablă de joc!

— Nu te aprinde așa, comandante! Dacă-i gâdilăm un pic, rușii o să lase garda jos. Orgoliul lor prostesc i-a pierdut de fiecare dată. N-o să vă dezarmăm, până când nu vor intra sub comanda noastră.

— Atunci, grăbiți-vă! Sârbii, în retragerea lor, jefuiesc și omoară. Acum, că-i au și pe ruși în spate, ar putea încerca chiar o contraofensivă!

— Imposibil! Rușii nu vor accepta niciodată să lupte cu noi pe un teren străin! Și, de altfel, o dată cu noi, vor mai rămâne și ei pe-aici câțiva ani buni! La ce le-ar mai folosi războiul?

(Din convorbirea comandantului-adjunct al Trupelor
Aliate cu un lider politic albanez)

VII

MOARTEA LUI PAVLOVICI

În salonul micuț al spitalului-catacombă din Priştina nu se aud decât piuitul electrocardiografului şi răsuflarea greoaie a maiorului. Dintre toți cei care ne-am luat zborul, după explozia care ne-a împrăştiat ca pe nişte pufuleți de păpădie, Pavlovici s-a ales cu cele mai grave răni. Are totul rupt pe dinăuntru. Medicii veniți de la Belgrad, special chemați pentru el, se miră că se mai află încă în viață. Nu se mai poate face nimic, şi, de altfel, maiorul însuşi refuză să mai lupte pentru viață.

Stăm adunați în jurul patului, pe care trupul suferind al maiorului mai trăieşte doar cu ajutorul aparatelor de resuscitare, aşteptând ca acesta să se ridice în picioare şi să ne spună că totul a fost o glumă macabră. În loc de asta, Pavlovici deschide ochii, privindu-ne pe rând, cu mirare. Scoate un râs horcăit, iar buzele lui încearcă, zadarnic, să schițeze rânjetul pe care l-au exersat de zeci de mii de ori.

— Am crezut că ați murit... Nu mai stați ca nişte ciocli... spuneți ceva...

Medicul vrea să ne scoată afară, dar tot el este cel care iese din salon. Pavlovici îl convinge să-i facă o injecție întăritoare, deşi ştie că în felul acesta îşi apropie şi mai mult sfârşitul. Vrea însă să fie conştient până în ultima clipă.

— Voi, asasinilor, şopteşte el, îndată ce medicul dispare, aflați că Dumnezeu există şi că e bun.

Ne aruncăm ocheade, convinşi că maiorul începe să aiureze. E însă mai lucid ca niciodată.

— El a hotărât să mor aici, în țara mea... Aşa cum mi-am dorit..., cu arma în mână... Tuşeşte uşor, crispându-se tot. Voi

însă o să sfârșiți ca niște cîini..., continuă el. Aduceți-i aminte colonelului Obilici... Mi-a promis să mă ardă și să împrăștie cenușa din avion peste sfântul pământ al Serbiei... Voi plecați, plecați cât mai repede de-aici. O să vă omoare. Plecați chiar astăzi. Miloșevici a trădat... O să vă omoare... Se înroșește brusc la față, plimbându-și ochii mânioși peste aparatele care, în loc să-i dea viață, par să i-o ia, asemenea unor aspiratoare. Apoi i se adresează Sarei: Soldat Lipovicz!

— La ordin, domnule maior! îngaimă Sara, singura dintre noi marcată profund de soarta muribundului.

— În vestonul meu o să găsești niște bani. Ia-i pe toți. Să beți în amintirea mea. Nu vă cer nimic altceva.

Sara execută ordinul, în timp ce Colosul o urmărește cu ochii hulpavi, regretând că nu a fost el cel desemnat. Sunt bani mulți acolo, dar Sara nu stă să-i numere. Îi trece în buzunarul ei, revenind lângă pat.

— Îi putem împărți, îndrăznește Colosul, nereușind să se stăpânească.

Nu dă o para chioară pe privirile noastre reprobatoare, considerându-ne în sinea lui niște ipocriți. Poate că nici nu e prea departe de adevăr.

Maiorul probează din nou rânjetul, care, de data asta, îi iese ceva mai bine.

— Și Iadul o să refuze să-ți dea viză, soldat Sheldon, murmură el. Ca și vouă... ca și mie... Pentru noi s-a pregătit altceva... Păcat că nu mă pot întoarce să vă spun ce vă așteaptă... Primele... primele de contract le veți primi pe filiera cunoscută. Am aranjat totul cu Obilici. Dar voi să plecați cât mai repede!

— A fost o onoare să luptăm sub comanda dumneavoastră, încearcă Sara un fel de necrolog.

— Pe dracu'! se înviorează brusc maiorul. Pentru mine a fost un blestem. Din păcate însă nu te poți lupta de unul singur. Nu sunteți decât o bandă de asasini. M-am mândrit cu voi ca soldați, dar, dacă aș fi avut copii, i-aș fi ținut cât mai departe de adunătura voastră.

— Dumneavoastră ne-ați ales, ripostează Colosul, semeț și puțintel ofensat. Pentru anumite lucruri e nevoie de oameni ca noi.

— Doar n-o să vă cer și scuze, icnește maiorul.

— Nu-l luați în seamă, zice Otto. Doar știți cât poate fi de tâmpit!

Colosul e gata să sară la bătaie. Îi trag un șut în gleznă, care, în loc să-l enerveze și mai rău, îl potolește mintenaș.

— Așa m-am născut, acceptă el cu stoicism. În schimb, sunt un om normal, nu mă războiesc cu poponețele.

— Gura! scrâșnește Andar. Nu uita unde te afli.

— N-are importanță, zice Colosul, total detașat. Sunt lucruri pe care le poți discuta la biserică, ca și la budă.

Sara încearcă și ea să-l tragă de urechi, dar este oprită de maior.

— Are dreptate, spune el. Doar n-o să stați să mă bociți. În privința asta, Sheldon, ți-am admirat întotdeauna sinceritatea!

— Ați auzit, și domnul maior recunoaște că sunt cinstit, ni se adresează el, insensibil la nuanțe. Iată de ce vă propun să țin eu banii pentru parastas!

Acum, maiorului i-a reușit rânjetul ca-n vremurile bune. După strâmbătura cicatricei, ne dăm seama că e chiar vesel.

— Sheldon, fir-ai să fii, tu n-ai respectat niciodată nimic în viață!

— Ba da, domnule maior, îl contrazice uriașul. Banii! Eu nu cred în Dumnezeu, dar cred în cel care a inventat banii! A fost mai șmecher decât toată preoțimea la un loc. Pe ăla îl respect!

Pavlovici se înnegurează iar la față, iar ochii i se duc în fundul capului. Își descleștează cu greu gura.

— Să plecați chiar azi! E ultimul meu ordin!

Apoi, capul îi cade într-o parte, și e gata.

Ca la comandă, luăm poziție de drepți și salutăm cu mâna la caschetă. Rămânem așa un minut, după care ieșim pe vârful picioarelor, de parcă n-am vrea să-l deranjăm pe maior din somnul cel veșnic.

Nici în taxiul care ne poartă spre cârciuma sârbului bosniac nu scoatem vreo vorbă. Oricât de duri am fi, pierderea comandantului ne-a marcat. Șoferul nu e nici el dispus la conversație. Conduce încrâncenat, cu urechile pâlnie la radioul care transmite știri fără încetare.

Miloşevici a acceptat pacea, iar trupele iugoslave se retrag din Kosovo. În urma lor, pătrund trupele KFOR, sub comanda generalului Michael Jackson. Treisprezece mii de soldaţi britanici trec graniţa dintre Macedonia şi Serbia, acoperiţi de un dispozitiv de securitate format din treizeci de tancuri de asalt tip Challenger-1, o sută cincizeci de blindate de luptă Warrior şi douăzeci şi patru de tunuri AS-90. Elementele aeropurtate sunt unităţi de elită ale Brigăzii a 5-a Aeriene, paraşutişti şi unităţi regale Gurkha, soldaţi nepalezi veniţi de pe platourile himalaiene.

Dinspre Albania sosesc o mie cinci sute de soldaţi americani, acoperiţi de elicopterele de luptă tip Appache AH-64, tancuri M-1 Abrams, blindate Bradley, piese de artilerie de 155 mm aeropurtate Paladin şi unităţi de infanterie mecanizate şi aeropurtate. Alţi două mii două sute de membri ai Brigăzii a 26-a a forţelor marine militare americane sunt aduşi din Grecia.

Cinci mii de soldaţi germani vor asigura securitatea în zona de sud-vest a provinciei Kosovo. Nici francezii nu vor lipsi de la festin, dar surpriza totală o oferă Moscova. Vocea crainicului devine optimistă când anunţă că paraşutiştii ruşi sosiţi din Bosnia au şi ocupat aeroportul din Priştina. În schimb, nu scoate o vorbă despre masacrele care continuă în regiune. Trupele regulate şi paramilitare sârbe jefuiesc, ucid şi incendiază tot ce întâlnesc în drumul retragerii lor. Nu se dau în lături nici de la confruntări cu avangărzile KFOR.

Ca mai totdeauna, urmările războiului sunt mai cumplite decât războiul însuşi. Albanezii, la rândul lor, reiau măcelul, acum în sens invers, răzbunându-se pe tot ce e sârbesc. Kosovo a devenit un ţinut al nimănui, sau, mai bine-zis, un ţinut în care instinctele gregare reprezintă singura autoritate. Când mori, ai vrea ca toată lumea să se sfârşească o dată cu tine, pentru ca nimeni să nu se mai bucure de ceea ce tu nu te vei mai putea bucura niciodată.

Kosovo a devenit o rană sângerândă a Pământului, care continuă să se rotească bezmetic şi dezorientat, în căutarea unui medic, simţindu-şi colapsul aproape. Rugăciunile şi strigătele de îndurare, jelaniile şi plânsetele se îndreaptă însă către un cer pustiu. Însuşi Dumnezeu este rănit.

Cârciuma în care intrăm cam fără chef e goală. Patronul și-a făcut boccelele și e pe picior de plecare.

— De chef vă arde vouă? întreabă el, după ce ne recunoaște. Diseară, albanezii o să fie aici. Toți sârbii s-au urcat în mașini și au plecat spre Nord. O să fie un alt război.

— E parastas! precizează Colosul, făcând vânt unui meniu uitat pe masă. Maiorul Pavlovici a murit.

Patronul se oprește câteva clipe din vânzoleală. Nu-l cunoaște pe maior, dar a auzit multe despre el.

— Dumnezeu să-l ierte! A fost un om mare!

— Tocmai! Adu de băut! Sau ți-ai împachetat și sticlele?

Sârbul ne invită să ne servim singuri.

— Fac cinste! zice el. Voiam să le sparg, decât să le las UCK-ului. Nu vă lungiți prea mult, că eu vreau s-o întind.

Colosul se întoarce spre Sara, anunțând cu voioșie:

— Tot la vorba mea reveniți! Aici e pe gratis! Să împărțim banii!

Întinde chiar o labă spre Sara, care-l lovește, înjurându-l urât. Apoi întinde teancul de bani patronului.

— A fost dorința maiorului. Ia-i! Bea și tu pentru el.

Colosul tremură de enervare, căutând să ne ia drept martori la ceea ce își închipuie el că ar fi o cruciadă a dreptății, dar eforturile lui nu găsesc nici un ecou. Patronul toarnă în paharele pântecoase, vărsând câteva picături pe podea.

— Dumnezeu să-l ierte! zice el.

— Că parcă n-ar avea altă treabă! trântește Colosul, îmbufnat. Dă de dușcă paharul și își toarnă imediat altul, înțelegând să profite din plin de tratament.

— Trebuie să-l găsim pe Obilici, zice Sara, cu gândul departe. Doar el poate să ne ajute să ieșim de-aici.

— Nu cred că e bine, spun eu. Putem nimeri din lac în puț.

— Ai altă soluție? mă interoghează Otto.

— Da, una probată, continui eu, după ce patronul sârb pleacă să-și ducă valizele la microbuz. Trecem în România pe filiera unor călăuze. La Timișoara, putem face rost de acte. Ne îmbarcăm în trenul de Paris și... călătorie sprâncenată!

— E tot atât de-adevărat, pe cât e de simplu? face Sara, neîncrezătoare.

— Nu e simplu deloc. Sunt însă persoane pe care le cunosc şi care vor face treaba în schimbul unor sume de bani.

— Aşa e, întăreşte Colosul, care a beneficiat de serviciile lumii interlope din România. Florin îi ştie pe jupâni.

— Dacă ar fi vrut să apelăm la colonelul Obilici pentru asta, maiorul ne-ar fi spus, remarcă şi Andar.

— Toate bune, dar cum ajungem la graniţă?

Otto a făcut o manie pentru exactitate, dar, ca de obicei, are dreptate. Sârbii s-ar putea, brusc, să nu ne mai iubească. Răspunsul ni-l aduce Borislav, eternul rival în materie de box al Colosului, care, dovedindu-ne încă o dată că lumea e mică, dă buzna în cârciumă şi strigă după patron. Când ne ia în vizor, face o piruetă şi execută câteva figuri dintr-un dans sârbesc. E cuc de beat. Nici vestea morţii lui Pavlovici nu-i schimbă dispoziţia. A văzut atâţia morţi şi are atâţia la activ, încât o dispariţie în plus, fie ea şi a unui comandant vestit, poate trece şi fără girofar.

— S-a zis cu Serbia! grohăie el, după ce a supt paharul întins de patron. Trebuie să luăm istoria de la capăt!

Colosul e invidios pe beţia sârbului, drept care dă bice să-l ajungă din urmă. Are de parcurs o cale lungă. Cum e şi calea noastră până la graniţă. Borislav acceptă imediat să ne poarte în Mercedesul lui negru, de care e foarte mândru.

— L-am confiscat de la un albanez, zice el, clinchenind cheile maşinii. Unde s-a mai auzit ca maimuţele să conducă Mercedesuri?

Andar nu rezistă la ofensiva declanşată de votcă şi pleacă la budă să-şi verse surplusul. Sara cere nişte cocteiluri „învierea lui Lazăr“, pe care numai patronul ştie să le prepare.

— Nu e încă timpul lor! rage Colosul, scăpând ca din întâmplare o mână pe sânii Sarei.

Primeşte o lovitură cu mânerul pumnalului. Înfuriat, îşi suflă în mâinile învineţite, peste care, precaut, Borislav toarnă nişte votcă.

— Nu e frumos între camarazi, zice el, doct. Măcar noi să rămânem uniţi în rahatul ăsta.

— N-am făcut-o intenţionat, se dezvinovăţeşte Colosul.

— Mă refeream la lovitura pe care ai primit-o, precizează Borislav.

— Presupun că ar trebui să mă las violată! face Sara, cu o expresie de falsă nedumerire pe chipul ei aspru şi dulce, în acelaşi timp.

— De ce? suspină Borislav, căscându-şi ochii înceţoşaţi. Nu poate exista concordie?

Colosul nu găseşte cuvântul în dicţionar, dar, presupunând că e ceva de bine, îi umple sârbului paharul, numindu-l pe loc avocatul lui personal. Pledoaria lui Borislav se izbeşte însă de refuzul total al Sarei, care-şi trage scaunul la o masă separată, chemându-mă lângă ea.

— Adică de ce valahul să profite, şi eu nu?! urlă, excitat, Colosul. Cu ce e el mai bun decât mine?

— Femeia este o taină! îl atenţionează Borislav, ridicând degetul arătător în sprijinul afirmaţiei sale.

— Ba e o curvă prin simplul fapt că are păsărică! îl contrazice Colosul.

— Nu fi atât de convins! se răţoieşte sârbul care, în viaţa de toate zilele, e un familist înrăit. Unele femei sunt şi curve, dar toate curvele sunt femei!

Silogismul îl lasă mut pe Colos. În faţa logicii a avut întotdeauna o unică reacţie, pe care se grăbeşte s-o reproducă şi acum: râgâie zgomotos, bătând cu pumnul în masă.

Fac abstracţie de zarva care se porneşte din nou o dată cu revenirea lui Andar şi trec în revistă, împreună cu Sara, planul evadării. Singurul punct slab e Borislav, dar cum nu avem alternativă, trebuie să-l luăm în calcul.

— Măcar e sârb, zic eu. Ne poate folosi ca paşaport până la graniţă.

— Să nu se răzgândească pe drum. Te poţi aştepta la orice de la unul ca el. O să stau cu ochii în patru. Dacă simt ceva îl achit şi treci tu la volan.

— În regulă! O să-l ţinem cu noi pe post de beţiv notoriu.

— De acord! Ceilalţi nu trebuie să ştie.

Ne întoarcem la masa comună, unde suntem luaţi în primire de Colos:

— La cât v-aţi înţeles?

— N-ai tu atâția bani!

— Bine, Florine! face Colosul, arătându-mă cu degetul. Te-am dus la cel mai vestit curvet din lumea asta, purtându-te prin cele mai renumite bordeluri. Îți amintesc numai de Cape Town, unde femeile se rad ca tătăroaicele. O să mai ajungi tu la mâna mea!

— Pavlovici a murit! Trăiască Serbia! se trezește Borislav tam-nisam să peroreze. Să bem, în asta constă adevărul! Viața e împuțită, și lumea e cum o știm! La ce bun să ceri, când poți lua tu ceea ce vrei?

— Îți mai aduci aminte de Joanna? continuă Colosul să mă piseze, astupându-i gura sârbului cu un nou pahar. Mă rugai să ți-o aduc la pat, căci, bietul de tine, erai bolnav. Trebuia să-i desfac până și picioarele, că tu aveai mâinile bandajate.

— În viață nu ai multe alegeri de făcut! reia Borislav pildele, după ce golește paharul. Trebuie să profiți de orice drum îți alegi. Dacă nu scoți ceapă din răsadul de roșii, mănâncă ceapă! Asta... roșii!

— În Tuvalu, tot eu ți-am adus cuconet, că tu singur ai fi regulat atolii de coral! insistă Colosul. Și acum, când vreau și eu să mai simt o țâță de muiere, o faci pe cavalerul cruciat!

— Să bem! zice Borislav cu voce sumbră. Să bem ca la propriul nostru parastas!

Ideea nu e bine primită. Chiar și mercenarii devin sensibili când e vorba de propria lor viață. Colosul își face cruce cu limba, bate în masa de lemn și scuipă de două ori peste umărul stâng, exact în paharul patronului. Astuia îi sare țandăra și, pe bună dreptate, vrea să-l dea afară. Confuzia e însă reparată. Colosul îi aduce un pahar curat în locul celui pângărit, pe care-l sparge de perete.

Ca să-l îmbuneze, Otto îi pune patronului în locantă câteva dintre capcanele sale cu explozibil, pentru albanezii care vor da năvală. Cât pe ce ca năbădăiosul Colos să primească o bombiță peste față, când se agață de o sticlă folosită drept momeală. Pretinde ca toate sticlele de acest fel să fie însemnate, ceea ce însă ar strica jucăria neamțului. Împăciuitor, patronul aduce o navetă cu bere și încă una cu votcă. Apoi, pentru că ceasurile sunt înaintate, pregătește cocteilurile-minune.

Borislav e atât de beat, încât adoarme instantaneu pe scaun, cu mâna în care ține paharul plin ridicată. Îl cărăm până la Mercedesul în care ne înghesuim cu toții, dar nu înainte de-a ne îmbrățișa îndelung cu patronul locantei. Între el și Colos, are loc chiar un schimb de rețete de băuturi. În cele din urmă, pornim, încadrându-ne într-un convoi sârbesc care tranzitează spre Nord. Când ajungem în Srbica, Borislav se trezește tot atât de brusc precum adormise. Mâna revenită la viață continuă de unde lăsase comanda neexecutată, ridicându-se spre gură. Prevenitor ca o doică, Colosul îi întinde biberonul.

Borislav se crede un cavaler legendar în luptă cu balaurul. Trage cu Kalașnikovul în casele părăsite ale albanezilor, aruncând chiar și o grenadă. Trebuie să depunem mari eforturi ca să-l convingem că războiul a luat sfârșit și că acum mergem fiecare pe la casele noastre.

Sosiți în Belgrad, mă înscriu pe șoseaua de centură, spre Smederevo, însă Borislav protestează vehement. Vrea să ne invite la el acasă, ca să-i cunoaștem familia. Privesc scurt către Sara, dar planul suferă o mică modificare. Evreica nu-l ucide, în schimb, își folosește una dintre ultimele seringi cu narcotic, trimițându-l pe Borislav în lumea somnului cel dulce.

— Avem destui dușmani, zice ea. Dacă am fi descoperiți cu un mort în mașină, sârbii ne-ar linșa.

Deși a băut aproape cot la cot cu noi, și-a păstrat luciditatea. Ajungem noaptea la granița cu România. E ora contrabandei, așa că nu e greu să găsim o călăuză. Alegem o filieră sigură, cu toate că e foarte scumpă. Colosul nu e lăsat să negocieze. Contrabandiștii sunt o specie foarte ciudată, cu reacții dintre cele mai neașteptate, și n-ar avea nici un rost să fim înjunghiați chiar la final.

Ne despărțim de Borislav ca de un camarad drag. Sârbul e încă mahmur și nu pricepe prea multe, dar nici noi nu ne chinuim să-i facem toată harta.

Suntem duși la Timișoara, unde ne cazăm în subsolul unei vile din centru. Filiera interlopă de tranzit e atât de bine pusă la punct, încât mă întreb dacă poliția română mai există sau a fost desființată.

Nici vorbă să căpătăm acte false, căci grănicerii români sunt cunoscuţi ca fiind printre cei mai vigilenţi când e vorba de documente contrafăcute. Vom fi, pur şi simplu, transportaţi cu un microbuz pe ruta Ungaria, Austria, Italia, Franţa. Mai ceva decât am fi apelat la o agenţie turistică. E adevărat că şi costă de zece ori mai scump. Abia dacă ne ajung banii pentru hainele civile, în care, o dată îmbrăcaţi, mai să nu ne recunoaştem.

Înainte de plecare, fac singura imprudenţă pe care mi-o accept şi-i telefonez Lianei de la un post public. E posibil ca telefonul ei să fie ascultat, căci sunt încă un vânat bun pentru Serviciile Speciale. Convorbirea e scurtă.

— Va veni un tip, Mike, care te va lua, împreună cu copilul.

— Şi tu? întreabă ea cu voce tremurătoare.

— Voi fi numai al tău. Pentru totdeauna.

— Eşti sigur? Eşti sigur că poţi renunţa la tot pentru mine?

Simt un nod în gât şi mă văd din nou copilul orfan, speriat şi umil, chinuit şi batjocorit de toţi, îmi văd sufletul ridicându-se spre cer, ca un bulgăre de fulgi, şi împrăştiindu-se, în cele din urmă. Lacrimile mă iau prin surprindere. Nu credeam să mai pot fi vreodată un simplu om.

— Doar Dumnezeu îmi mai poate schimba hotărârea!

La plecare, după ce şi-a terminat povestea, Florin Zamfir mi-a mărturisit că avea să isprăvească definitiv cu mercenariatul. Nu era pentru prima dată când auzeam asta. Aşa hotărâse şi după Transnistria, şi după Cecenia.

Nu l-am crezut nici acum, cu toate că mi-a încredinţat, ca pe un jurământ, două caiete rupte, cu foile boţite şi pătate. Jurnalul lui. Jurnalul unui mercenar. Mi-a cerut să nu-l public, decât după ce voi fi anunţat de moartea sa, a cărei apropiere o prevedea. În aceeaşi noapte, mi-am făcut un ibric de cafea tare, braziliană, şi i-am citit jurnalul. După ce am întors ultima pagină, mi-am dat seama că, de fapt, nu-l înţelesesem deloc, că nu făcusem decât să relatez, în cărţile mele, simple fapte de război, fără să caut şi omul.

Viaţa lui Florin Zamfir a fost o viaţă chinuită, dar nu numai atât. A fost, în primul rând, viaţa unui om care, ca oricare altă fiinţă umană, se născuse pentru a iubi şi a fi iubit. Însă adevărata şi singura fericire n-a cunoscut-o decât atât timp cât fusese în stare de fetus.

Abia acum văd că am scris *a fost*. Probabil pentru că un jurnal nu înseamnă numai o relatare, ci şi un sfârşit. Dar sfârşitul nu există. Nu încă. Ştiu că i-am promis să nu public nimic până nu vine acel sfârşit, dar cred că e de datoria mea să vă ofer posibilitatea să citiţi măcar un fragment, unul singur. Nu spre a vă schimba părerea despre un mercenar – el rămâne, la urma urmei, un soldat plătit să ucidă. Dar este un seamăn de-al nostru. Ar fi bine dacă am putea privi în noi ca într-un lac cristalin, lăsând la o parte prejudecăţile şi închipuirile care ne

farmecă minţile. Pentru că numai aşa ne-am putea găsi adevărata identitate.

Iartă-mă, Florine, pentru acest scurt fragment:

„Ei trag din toate părţile, aproape fără încetare. Trag în mine, fără să ţintească, ştiind că exist şi că, prin urmare, trebuie să fiu omorât. M-am ghemuit pe fundul gropii, cu genunchii la gură, cu mâinile peste cap. Camarazii mei sunt morţi, iar eu mi-am terminat muniţia. Nu îmi este frică. Nu de moarte. E altceva. După cum trag, simt că ei mă urăsc din adâncul sufletului. Deşi nu mă cunosc, nu ştiu cine sunt. Ura lor se ridică deasupra mea ca un nor negru – luându-mi lumina – mai rea decât ploaia de gloanţe. Mă ucid cu ura lor, care a devenit parcă o fiinţă comună, hotărâtă să mă zdrobească. Nu vor să mă omoare, pur şi simplu, ci să mă ciuruiască, să mă taie în bucăţi, să facă din mine mii de petice în care să continue să tragă până la dezintegrare, până când nici o părticică din mine nu va mai fi materială. Am devenit, fără să ştiu, obiectul urii de secole a întregii omeniri îndreptate împotriva vieţii. Nu îmi este frică. Simt doar o tristeţe imensă, ca atunci, în copilărie, când i-am spus *mamă* unei femei care, punându-mi un covrig în palmă, m-a mângâiat uşor pe păr.“